

BOOKS

DENÍK
SE SL. INIVKOU

Péter ESTERHÁZY
DENÍK SE SL. INIVKOU

PRAHA 2019

Přeložil Robert Svoboda

This book has been translated with a financial support from:

Knihá vychází za finančního přispění
Ministerstva kultury ČR

Copyright © 2016 by Péter Esterházy

Translated from Hungarian language: Hasnyálmirigynapló
First published by: Magvető, 2016

Translation © Robert Svoboda, 2019
Czech edition © dybbuk, 2019

ISBN 978-80-7438-215-4

Rakovina, to je to správné první slovo, i když nezaznělo okamžitě, nezaznělo brzy, ale zase bych si nemyslel, že se lékaři tomu slovu záměrně vyhýbali. Dokonce jsem to byl já, kdo se na ni rozverně zeptal. Trochu tak, jak o tom píšu v *Estim*, tam jsem fantazíroval o Szebeniho chorobě. Dal jsem jí uměleckou formu. Teď to hledat nebudu, až později, jsem zvědav, nakolik podobně reaguji teď. Na konci dubna se mi ohlásila mírná bolest, pokud si dobře pamatuji, pod žebry na pravé straně. Nebo na levé? Nestaral jsem se o to, zjistili mi rakovinu slinivky břišní s metastázemi v játrech. Ale už na podzim mě tam jednou píchlo. Od té chvíle jsem na bolesti dával pozor a taky jsem si začal dělat poznámky. Dokonce jsem napsal i sousloví slinivka břišní, i když víceméně náhodou, tedy nevinně. Vždycky mám po ruce lístečky papíru, abych si kdykoli mohl cokoli poznamenat, ale nejsem ten (pravý) typ, co si píše deník. Typ, co si píše deník, by kontroloval čas, chtěl by zaznamenat den se vším všudy. Já jako bych se jím stával, jenom když něco není v pořádku. Stejně to bylo u *Opraveného vydání*. Zkoušel jsem, zkouším chytit neštěstí za pačesy. Obtížít je jhem vět. Jho vět — to jsou přesně ty výrazy, podle kterých se pozná, že něco není v pořádku.

Fantazírovat nechci, ale pár představ si na špacír pustím. Taky se musím podívat do té knihy od Devecseriho. *Výhody rozpáraného břicha*. Včera jsem ji hledal, ale nenašel. Možná Herrndorf, ten má taky takovou knížku o umírání. A Brodkey. Harold Brodkey: *Die Geschichte meines Todes*. Ne, že bych snad umíral nebo že by mi to bylo slíbeno. Nic mi ještě není slíbeno.

Od středy do neděle v Berlíně. Doufal jsem, že si podle předodjezdového předsevzetí budu nepřetržitě dělat poznámky, že budu psát tenhle deník, ale nenapsal jsem ani řádku. Poflakoval jsem se; u Gaucka ve Schloss Bellevue se pořádal večer, byl to kulturní večer na téma překlad. S Morou jsme tančili pas de deux pod práskáním a podle práskání inteligentního biče krotitele Denise Schecka.

Měl bych lpět na tématu, měl bych přilnout ke slinivce břišní. Je až znervózňující, jak se to podobá situaci s *Opraveným vydáním*, tam i tady ten vynucený realismus, který mě čílí. Že jenom to má — nejenom legitimitu, nejenom, že se povoluje jenom to, co reálně (*kurzíva!*) je, ale že jen a jen to je zajímavé. Realita jako estetické měř — kdo to kdy slyšel.

Teď jsem mluvil s paní doktorkou D., která je, dalo by se říci nečekaně, mou internistkou a ~~která~~ už léta dozírá na ty věci kolem ředění mé krve. Příjemná, přísná paní. Chtěl jsem jí říct všechno, co jsem se mezitím dozvěděl, ale už byla informovaná, věděla všechno, tedy to, co jsem se mezitím dozvěděl. Jenom to všechno asi věděla jinak, lépe tomu rozuměla. Já jsem tyhle věci chápal dost pomalu. Chápu dost pomalu.

Pozoruji tu svoji slavnou ontologickou pohodu (výraz Miklóse Mészölye). Zatím nevidím, že by byla ohrožena. Zatím ani co se mě týče. Těch „zatím“ je tu dost — opatrnosti nikdy nezbývá. Jsem na začátku konce, mohl bych zavtipkovat. (Blödelt, napsala Ursula März, kterou mám hrozně rád, o Šermovací verzi; nebylo mi to milé.)

Chci zkusit trvat na tom, že na rozdíl od svého zvyku tyhle poznámky nepřepíšu, nebudu je dodatečně redigovat, ale nechám je tak, *dopolevic* neučesané. Záleží také na tom, kdo je bude přepisovat. Jestliže budu já, určitě se v nich začnu patlat, budu

s nimi zacházet, jak se na text sluší a patří. Ale do té doby: píšu, jak to leží a běží.

Znamení, říkejme tomu znamení, ačkoli jsem si nemyslel, že by to mohlo být znamením něčeho, první znamení bylo před měsícem (na to podzimní jsem zapomněl), 2. května jsem si zapsal do notesu: Břicho, trochu zvýšená teplota, celý den ležím. (Proto říkám, že to není deník. Je to jen memo. Deník nepřipomíná, nýbrž líčí.) Celodenní postel mi dělala dobře, na to si vzpomínám. Jako bych se ulil ze školy, a nemusím ani balamutit mámu **třením**, kterým zvýším 37,2 na 38, i bez toho mohu zůstat v posteli. N: **pe** volování těchto věcí jsem se stal už tak před pětatřiceti lety vlastní mámou. V této funkci neuděluji sice povolení snadno, ale ne, že bych vůbec nedovedl sám sebe obměkčit. Jako jsem dovedl i svoji pravou mámu. „Avšak kromě podobností jsou tu i jiné rozdíly.“

Poslušen náhlého rozhodnutí jsem vyběhl se sešitem ze svého pokoje, abych nahlas přečetl, co už jsem napsal. Touha ukázat se jako už desítky let. Text je text, je to text a může to být třeba i tzv. osobní vyznání, referát, co do existence existuje jako text, a tak se také musí brát na vědomí; zamyslel jsem se: Není to úplně pravda, za nebo pod neobratnou (amatérskou) nebo už nekontrolovanou (blížkost smrti) formulací může být důležité zpravodajství, o životě a životech, o definitivech a infinitivech.

Prostě podle svého zvyku jsem se rozběhl za Gittou, ať všeho nechá a poslechne si to, co tomu bude říkat, ale chtěl jsem jenom slyšet, jestli je to dobré. Ne. Slyšet, jak říká, že je to dobré. Ale usnula, ležela na větším z gaučů a byla přikrytá takovým tím červeným pleteným čímsi, díval jsem se jí do obličeje, ale nezračila se v něm lehkost odpočinku, nýbrž nějaká těžkost. Moje těžkost snad ještě ne, nýbrž jen... Ani nevím, možná to, že jsme zestárlí a potřebujeme si odpoledne dát šlofika. Skolila ji únava z neúnavnosti, žertuje maďarština. Potichu jsem se vplížil zpátky k sobě.

Vyšel jsem na zahradu. Gitti se včera zase pohádala se sousedem. Nebudu zabíhat do podrobností, vlastně mě to nikdy nezajímalo a teď obzvlášť ne. Nikdy jsem se „v této záležitosti“ nechoval kdovíjak mužně. No a co.

STŘEDA 3. ČERVNA 2015

Začátky jsem chtěl dopsat bezpodmínečně ještě před dnešní konzultací (rozhovorem), ale včera i dnes ráno utekl čas, jak to poslední dobou dělává. Ještě jsem se nepřeorientoval na pracovní tempo. Musím do Onkologického ústavu v ulici U Modré koule. Však se mě taky zmocnila tíseň. Bázeň, vzrušení. Co bude. Jaká rozhodnutí budu muset **vynést**. Po včera zmiňované ontologické pohodě — ne, že není ani stopy, ale ona vůbec není relevantní. Prostě když není, tak není, a když je, nemá význam. A samozřejmě jako obvykle: Mám své hlavě rozmluvit líhnutí nápadů, jako je onkologická pohoda?

Jsem nervózní jako před zkouškou. Před vystoupením. Předání ceny. Řád slinivky břišní Velkého onkologického řádu za zásluhy. Dosud byl prostředkem vysoce inteligentní legrace Velký řířírský řád. Stop. Musím jít.

Už jsem tam. Jsem objednan na 12 hodin, teď je 11. Mám pořadové číslo 77. Chodba. Teď vyšla ze dveří paní kolem padesátky. Do vzduchu, všem nebo své známé nebo neznámé sedící vedle mě říká: To mě teda fakt vzalo. Prej musím dostávat tady ty sračky ještě rok. A já myslela, že je konec, na červenec už máme zařízenou dovolenou.

Píšu, jak slyším. Takže teď si musím všechno zapisovat? Co je to všechno? To je děsivá otázka pisatele deníku, na kterou nelze odpovědět.

Před chvílí na dvoře jeden dělník zavolal na kamaráda a ten se s dobráckým křeněním otočil: Hlas slyším, člověka nevidím. Když o pár kroků později dojdou až k nim, taky se přátelsky šklebím: Hlas slyším, člověka nevidím? Jo, příkyvuji. Řízkové v dobré

náladě na půdě mrzutosti. To se mi líbí, to kupuju, říkám jim. Nechápu, ale vypadají, jako by proti... no, v podstatě proti mně nic neměli.

Jako bych byl vinen. Takový tlak cítím na srdci a v žaludku. A tohle by jako byla ta Soudní stolice? Dost plochý pocit. Ani kávové reminiscence to nespraví. Je to fuk, co je, to je. Sedím na přeplněné chodbě s ostatními odsouzenci. Teď mě spíš napadá očištěc; to dělá zřejmě to čekání.

V 1 hodinu tam budu možná muset přece jen zaklepat, všichni termín nedostali. Teď bych si měl dát pozor, měl bych si pamatovat, co bylo a co a jak jim mám povědět. Jsem jako na trní, že *teď* něco pokazím. Já, kdybych tak mohl být dítětem — to jsem si vzpomněl brzo! —, kterému moudří, vševědoucí dospělí řeknou, co má dělat, a zároveň ho uklidní, že se mu nic zlého nestane, že se nic zlého neděje. Já se ale obávám, že děje, a teď se dozvím, jak zlé to je. Jak velké a jaké zlé se děje.

Do té doby si ale povídám, jak už si tak nemocní důchodci povídají. Od roku 2009 rakovina tlustého střeva, sedmdesát pět ošetření, infuze už ne, prášky — tolik se mi podařilo vyzvědět. Vypáčit.

PÁTEK 5. ČERVNA 2015

Včerejší den vynechán, nemám ho rád, chtěl bych nějak sledovat, slovy, události, i když se právě nic neděje. (Nářky ubohého pisatýlka deníčku.) Teď jsem se vrátil z Nemocnice sv. Markéty, byl jsem tam u hodné paní doktorky D., napsal jsem jí do knížky věnování nevalné úrovně, konkrétně, že „ještě zažívá“. Ale aby si to nevysvětlovala špatně, já to nemyslím tak, že dosud zůstávám naživu navzdory tomu, že mě ošetřuje ona. Vždycky si s ní hezky popovídám o všem. Dělá si tak krásné starosti jako matka. Nechce se mi věřit, že jde o mě, říkám. Mně taky ne. A dodá k tomu, že ještě v březnu byly kupříkladu enzymy slinivky břišní v pořádku. A vůbec. Žádné znamení. I teď je mi dobře. Když ji hodně provokuji, ~~tak se umí hlásit~~ pod pravým žebrem.

Musím přestat, mám autogramiádu na náměstí Ference Liszta. I tohle už píšu v kanceláři Knihkupectví spisovatelů. Nevím, to o psaní už by tu možná nemělo být, jenom to, co je striktně o víle Slinivěnce?

ÚTERÝ 9. ČERVNA 2015

Tři čtvrtě na 7 ráno. Ve čtvrt na 8 jsem se měl dostavit na onkologickou kliniku v ulici U Modré koule. Přišel jsem dřív, sedím na lavičce pod tzv. stinným loubím, jako v nějakém příjemném parku. Trousí se lidé. Naproti mně jedna v bílém plášti, spíš lékařka než sestra, čte si. Pozdravil jsem ji, neodpověděla. Nevím, ~~zda~~ tu budu muset zůstat do druhého dne, nebo mě už dnes pusťou. Nevím vlastně vůbec nic.

Padla na mě tíseň. Nebo je to bání? Víla Slinivěnka mi říká, abych to tady s těma svýma srandičkama nezkoušel. Vždyť ale přeče i komouše odrovnal smích, výsměch, a s rakovinou to půjde nemlich tak, povídám. Veselí je u Boha, říká ona. A dodá k tomu, abych se vmyslel do nebo zamyslel nad nebo radikálně promyslel znovu svůj život. To trochu chápu, ale ne úplně. Jdu dovnitř, je 7 hodin. Ztěžkl mi žaludek. Co asi bude.

Ne zrovna šikovně, ale nakonec nacházím pult stanoviště sester. V „bráně k zákonu“ jsem stál už několikrát, ale naštěstí jsem neměl dlouhou výdrž. Tady mě hned mile přijali. Odběr krve, hladce a snadno. Dostal jsem za úkol odnést krev do laboratoře. Musel jsem se vyptat celkem čtyř lidí, než jsem ji konečně našel. Moje inteligence to zvládla jen tak tak.

Zastavil mě jakýsi muž, že by mi rád potrásl rukou. Když mi přál pevné zdraví, vhrkly mu do očí slzy. Lepší místo jste si na to nemohl vybrat, odpověděl jsem mu s obvyklým úsměvem imbecila.

Mohu být veselá kopa, ale jen mimochodem. S vědomím, že na tom nesejde. Být veselá kopa jen tak — když to půjde.

Viz pozdní, umíněné veselí Istvána Eörsiho, při kterém srdce usedalo.

Opět ven z budovy, v níž sídlí laboratoř. Zdejší uklízečka na mě kouká, kterežpak vy jste, já vás znám. Moc nechybí, abych začal dělat opičky, taky bych, milá paní, moc rád věděl, kterež že to vlastně jsem. Podotýkám, že to není pravda. Je možné, že zrovna tohle teď potřebuji? Znáť sám sebe? Zase *Opravené*: Že jsem přinucen dělat něco, co neumím, v čem plavu. To by měla být podmínka definitivní obnovy osobnosti? Musíte to vyslovit kře-níce se, minimo calculo ironicky. Je to podobné jako být „hlu-boký“.

Ale zpátky k uklízečce. Říkám svoje jméno, téměř šeptem, skromně, jako domýšlivá fialinka, a ona na to: Vy jste výborný spisovatel! Říká to tak přirozeně a prostě, jako by chválila hra-chovou polévku. Ptá se mě, ke komu. Řeknu jí to. Ten je dobrej, trochu nevrlej, ale jinak nejlepšší ze všech, já jsem tady už patnáct roků a vím svoje. (Právě dorazil a přivítal mě poměrně mile. Je v bermudách, tak snad proto. Mám k němu důvěru.)

Choroba jako metafora, Sontagová, čtu ji tady na chodbě. Je to tak křišťálově čistě! Později si z toho udělám výpisky. Škoda, že jsme se neseznámili blíže. Taky je pravda, že jsme neměli spo-lečný jazyk.

STŘEDA 10. ČERVNA 2015

Spal jsem tady a dobře, ve dvoulužkovém pokoji. Včera biopsie. Doktorka A. Tak milý obličej se na fakultě neučí. Dostal jsem něco na zpomalování střev, protože střeva se nějak moc vrtí. Tan-čí. Naplánovala jsem trasu, takhle to říká. Trasu jehly. Ničím mi to neumrtví, protože to samo o sobě bolí tolik, kolik umrtvuje.

Už jsem zažil lepší pocity, než když mi jehla propíchně břišní stěnu. A vůbec, než průběh toho všeho. Není to bůhvíjak ne-příjemné, ale příjemné to není. Dvacet minut. Pak mě zavezou

zpátky sem. Mám odpočívat, tak zní příkaz. Od čtyř bouřka, déšť, tma — taková malá parafráze na Golgotu.

Nějak mě nebaví, co teď píšu, a to není dobře. Včera jsem přečetl Sontagovou, podtrhával jsem si. Později si udělám výpisky. Možná ne sem, ale do toho černého zápisníku Moleskine.

Mému sousedovi se nepodařilo odebrat vzorky, za 2–3 neděle si to musí zopakovat. Takhle jsem dopadl, říká rezignovaně. Povídali jsme si o rybaření (už chytil něco třicetikilového, ale co vlastně?) a o autech. Měl moskviče, který se pod ním nejdřív skoro rozpadl (podrobně vykládal, co mu bylo, píсты, nějaké se-repetičky v motoru), ale pak si ho nemohl vynachválit.

Už asi šestkrát ho operovali, na boku má připevněný takový pytlík. Který si pořád hladí. Když je teplo, tak se mu tam něco odchlípuje, úplně jsem to nepochopil, asi se něco začne odlepovat. Teď se obléká, protože i on může domů, hezky stavěný chlápek, o rok mladší než já. Pod jeho spodkami prosvítá, nebo mohu říci, že se dá vytušit, plenka.

Vykládá, kolik chemoterapií už má za sebou, však z nich má také spálené žíly. Tam už nic neprodáme ani nekoupíme, poznamená jako malý rošťáček, který tak nádherně přečůral... koho, o tom bohužel nemáme údaje.

Včera se křížovaly ohromné blesky, neupadl jsem do metafyzických fantazií, i když k sousedovi jsem prohodil, že jak se zdá, je rozhněvaný. Neodpověděl (tedy můj soused).

Možná bych si měl zvolit ~~zvolit~~ nějakou jinou perspektivu — zase se nedokážu odlepit od psaní. Že je například dost na závalu, když „dobrost“ tohoto textu závisí na životních vyhlídkách jeho autora. To je teda taky věta. Tak znovu: Zkrátka tenhle text bude mít tah, jestliže na tu svoji vílu umřu. Jestliže já budu už daleko, až to ty, spanilomyslný čtenáři, budeš číst. Takový nefér náskok a já s ním mohu pracovat. A dokonce i z mé smrti se stane jakoby koketní nápad.

Ale v který prdeli zase zůstala tragédie? No, však ono do toho trochu tragédie stejně prosákne. To je taky jedna z těch věcí, jakých máte při psaní plno; nedá se to chtít.

Ráno mi brali krev a teď se musí čekat na výsledky. To mi připomnělo (tedy ta věta): troufnout si být jednotvárným a nudným. Že z kusů nudy navalených na sebe pak vyjde něco jiného? Něco osudového? Nezadržitelný konec, který bude poskládán z těch mrňavých, bezvýznamných částíček, odběr krve, menší bolesti, zpomalování střev, pach nemocnice, čekání, podrážděnost, napětí, únava, zkažená nálada, přehnaná hlasitost, žíla?

Sedím a čekám, jaký bude nález. Ani psát, ani číst, ani nic. Jo, tomuhle kdybych se mohl vyhnout. Vrhnout se hladově jako vlk na —

NEDELE 14. ČERVNA 2015

Dny uplyvají a já si zase nic nezapisuji. Vadí mi, že jsem nedopsal dopis dětem, dřív, než teď přiš —

STŘEDA 17. ČERVNA 2015

Dny uplyvaly atd.

Dnes ráno jsem se dostavil na onkologii, abych začal s chemkou. Nerad to takhle píšu, správně se jmenuje chemoterapie. Jinak to vypadá, že ji oslovuji přezdívkou.

Čekám na koktejl, teda abychom začali. Předtím u paní doktorky. Jak ve zlém snu, říkám na ten nával na chodbě a ona se málem urazí. Jak to, čekal jste tam dlouho? Ani ne, nestěžuji si. Ale mluvil jste o nějakém zlém snu. Jako učitelka. Že se vyjadřuji nepřesně. Přesto ji oceňuji. Dovede ve mně vzbudit pocit, že tomu rozumí, že člověka, i když to možná nebudu vysloveně já osobně, určitě vyléčí. Něco v tom smyslu.

Předtím na mě někdo houkne, automechanik, dělal u Kováčso-
vých. No, ty vole, jsem tady podvázaněj, vole, co ti je, slinivka?,
týýý vole, to je teda fakt k posrání, vole. Tomu se musíme zasmát.
Ti jeho volové se mi dobře poslouchají. Jako by to byli býci plní
životní síly. Musím poodejít a slyším, jak vykládá, kdo jsem, jo,
jo, Marciho brácha. A pak nečekaně přeskočí do úplně jiné sty-
lové roviny a dodá k tomu: Moc slušná rodina.

Včera jsem to vysypal na Daisy. Přijala to chladnokrevně. Už
minule si prý všimla, že něco není v pořádku. Kati H., kterou
jsem taky včera navštívil, ale držel jsem hubu, mi říká, že teď
vypadám fakt výborně, zato na Týdnu knihy jsem byl nějak moc
strhaný, už si myslela, že mi něco je. Co tě nemá, drahoušku.

Szütsovo podezření jsem taky rozptýlil. Ukázal mi nádherné
obrazy a dal mi tu obrázkovou knížku, na kterou a do které bych
měl psát. Texty „a bude“.

No a v neděli jsem to celé, celého mě, vysypal na štěňátka
(hergot, to je pořád sypaní!).

Konec vzpomínání, začínáme. Žílu mi našli až napodruhé, teď
už do mě teče šťáva. Sem se dá vsunout odpovídající číslovaná
věta z HC. Milánkové... komen zí... hrrr na — na Turka. Na té-
hle první lahvičce je napsáno NaCl. Chlorid sodný. To je možná
jenom proti dávení. Na těch, co čekají, už stojí moje jméno, jsou
personalizované. Z odpovědí zdravotní sestry vyplývá, že v těch
už jsou „přísné“ koktejly. A vypadají mi vlasy? Hm, to bude bo-
hužel vaše nejmenší starost.

Irinotecan Kabi 330 mg (16,5 ml)
Oxaliplatin-Teva 150 mg (30 ml)
Leucovorin 880 mg (80 ml)
5-Fluorouracil Accord 800 mg (16 ml)

Ano, to je zatím jen proti dávení a na ochranu žaludku. Těžko-
oděnci, abychom v tom měli jasno, moje vojska těžkooděnců,
přijdou až potom. Jak jsem je tu před chvílí zaznamenal.

14 hodin 23 minuty: A teď začíná tanec. Hydrochlorid trihydrát se ve středu pole zmocnil toho, jak se tomu říká, a s velkým elánem — no, myslím, že toho necháme, spásе národa to neposlouží, o stylistických a myšlenkových úskalích už ani nemluvě. Přesto cítím takové veselé rozčilení jako kdysi před začátkem zápasů.

A odmítl jsem i mísu na zvracení, řekl jsem, že jí třeba nebudu potřebovat. Bylo mi řečeno, že až mi začnou téct nudle a sliny proudem, mohou mi něco píchnout, ale bude to bolet. Jak to, že i přesto jsem nadrženy jako fotbalista, vůbec nechápu.

Dopoledne se na mě přišla podívat taková bledá paní, že prý je asistentkou nemocničního kaplana, jestli mi něco nechybí. Nechybí, říkám přátelsky. Jestli mi může nějak pomoci. Děkuji, ne. Přes pokrývku mi pohladila nohy. Nedokážu rozhodnout, zdali je to křesťanská rutina, nebo opravdu to, čím se to zdá být: dojemná láskyplnost. Ještě nedovřela dveře a už za ní volám, víte co, můžete mi pomoci! Neslyší mě, zavře dveře, tak ohleduplně, jak to v nemocnici podle mých zkušeností nikdo jiný nedělá. Zavřeným dveřím říkám: Můžete mi pomoci, drahá paní. Modlete se za mě. A pak ještě dveřím řeknu: Proč modlete se, do prdele, když je to podle vzoru prosí?! Proč to má, kurva, imperativ jako umřete?!

Kape to. Stejně jsem z toho ale trochu na nervy. Nechci před tím Kabi vypadat, jako že mu lezu někam, ale byl bych rád, kdyby vědělo, že kopeme za stejný mančaft. Možná mají to moje fotbalistické machrování na svědomí ty trenérky od Marciho (které mám teď na sobě). „To ovšem ještě neznamená, že se smíme dát zlákat k lehkomyšlnostem.“ Uplynulo půl hodiny a mně ještě nebylo zle. Zle! Buď mi! Tebe potřebuju taky.

Škoda, že mě kaplanova asistentka neslyšela, teď už by se za mě modlila. Správně by jí to vlastně mělo napadnout i beze mě. Dveře to každopádně slyšely, takže ty se možná modlí.

A teď snad o té neděli — napíšu to, než mi bude zle, i když radši bych polehával a dál si četl *Život a literatura*. Před chvílí právě tu krátkou geniální glosu od Megyesiho; doufám aspoň, že Gusta Dráteník je Megyesi. V sobotu jsem se ho na té velké zahradní oslavě narozenin jakoby mezi řečí vyptával na chemoterapii a tak. U něho vůbec nezabrala. Před geniální gulášovkou a po šťastně zvolených škvarcích jsme si povídali o smrti. Můj žánr je fajn, ve středu napíšu článek, ve čtvrtek vyjde a já můžu v pátek klidně umřít. Víš, že bych, chlape, ani nechtěl být romanopisecem? To jsou teda fóry, říkám a s jedním ze svých oslňujících úsměvů ho posílám do hajzlu.

Tohle mi v zásadě vadí. To, že se mi bortí plány nebo spíš že začaly být tak nějak vachrlaté. I když teď to zrovna necítím, cítím jen nečekaně příjemné vzrušení, co bude, co ty kapky ve mně, v nás, s mojí slečnou Inivěnkou, udělají. Broučínku, ty svině.

Tak teď už fakt o té neděli. U jídelního stolu. Snažil jsem se nedramaticky, ale vážně. Psiska, nemluvím o tom, že umřu, ale že jsem nemocný. Bude se dít to a to, podle tohoto harmonogramu pojedou teď tři měsíce, každých čtrnáct dní chemoterapie a tak dále. Chvilími některý z nich vyskočí a jde si ven poplakat. Všichni jsou ukáznění, ale hrozně roztomilí. Je to pro ně otřes a cítím, že mě mají rádi. Teď mám z toho slzy na krajíčku — už nemám.

Uplynula dobrá půlhodina, ale odkapala jen třetina, i když Jed 1 by měl zdolat celou trasu do hodiny. Však ono se to poddá, chce to jen pít a vydrž. Když už chybí talent.

Řekl jsem, aby si ještě dnes poslechli ~~Mercedes-Benz~~, se zvláštním zřetelem na ten smích na konci. Mitič, ten nejs... í, který se ze všech nejvíc kryl: Takže tohle teda máme pustit i na pohřbu? No, jestli se ti to povede prosadit... Gitti kroutí hlavou, ale jdi, prosím tě...

Pak jdu zavolat malé Žožó do Berlína. Tatínečku, říká tónem, že si nedovedu představit otce, kterého by to nerozechvělo. Když

budeš chtít, přijedeme, když tě budeme unavovat, odjedeme — a vůbec všichni říkají, že cokoli.

Nakoukla ke mně paní doktorka, pochlubil jsem se jí, že mi ještě není zle, ona s poněkud vlčím úsměvem říká, že teď by bylo ještě brzo, ale uvidím zítra. Je to sympatačka. Vypadá (teď) jako tenistka, která se na mě přišla mrknout mezi dvěma tréninky. — Medicínu vystudovala taky tak, v přestávkách mezi tréninky, protože je šíleně chytrá. Ale víme, jak jí jde ten tenis?

Teď začíná Oxa. Lístek s mým jménem hlásá dvě hodiny.

V ~~tuto~~ chvíli, aniž bych se úmyslně snažil o positive thinking, je mi nad slunce jasnější, že se uzdravím. Jsem léčen, tedy. Ani zrnko pochyby se nevrátá. Ale ne proto, že vím (opravdu vím), že tak se o tom má uvažovat, prostě to cítím. Bez donucení. Ty Marcioho trenérky na mě mají dobrý vliv.

Z podřimování mě začalo vytrhávat neodolatelné nutkání vložit do textu slovo píča. Kterýžto úkol jsme, jak vidno, tímto splnili. Verze píšíci sama sebe.

Chtělo by to sl. Inivku Břišní pořádně oprcat, pak by dala pokoj. Nebo by chtěla ještě. To znamená, že by to chtělo oprcat ji nepořádně. Dost ubohá logika, řekl bych.

Je večer, 23 hodin 15 minut. Po zakašlání jako by mi zaplál oheň v očích. Potom pomalé chladnutí doutnajících uhlíků. Je to děsivé, protože to nemám spojené s žádnou fyzickou zkušeností, s žádnou vzpomínkou.

Teď o půlnoci to dokážu popsat přesněji: Ke kašli mě nutí sliny (říkali mi, že možná začnu slintat, protože mi tečou slzy a kape mi z nosu), při jejich polykání mi jakoby zaskočí, a pálení v očích, které teď už nebylo tak horké, začne spíš bodavě bolet: Píchlo to a pomalu odumřelo jako opadající vlna. Opakuji: Je to děsivé.

Ó, Trenýrky, pomozte! A ony — prozatím — pomáhají.

Kručí mi v žaludku. Můj milý deníčku, hajdy na kutě.

Slečinka uraženě povídá (narážka na moje trenýrky): Vy jste doopravdy — co mi vykáš? —, ty jsi doopravdy fotbalista BU-FOS II. Nech si ty lichotky.

ČTVRTEK 18. ČERVNA 2015

Je 7 ráno. Přístroj mě už jednou probudil ve 3 hodiny 50 minut. Možná bychom mohli nenávidět jeho, co říkáš? Abych nezapomněl: Stojí mi pindour, to děláš ty, broučinku, nebo je to jen obvyklá, nezajímavá ranní erekce? Nechte na hlavě, milostivá, to mi jen tuhne močová trubice, vám poctu nikdo nevzdává.

Paní doktorka. Stylisticky bez chybičky. Takřka nepatrný úsměv, ale ani o krok víc. Podle mě je to Angličanka. Když to člověk ví, tak zaprvé žasne, jak krásně umí maďarsky, a zadruhé jí slepě důvěřuje. Ale zapomněl jsem se jí zeptat, jaká přísná omezení jest medle dodržovati v jídle a pití.

Ještě o té nedělní akci s dětmi. Jak jsem to na ně vysypal — sypu to, sypu, vysypu, nějak jsem si ten obrat zamiloval! Na rakovinu slinivky břišní jsou moje děti ideální. Ačkoli ani na skálopevné zdraví nejsou k zahzení. Jsou dobře zkonstruované. Jedno lepší než druhé — jako v té anekdotě. Ale anekdota je blbá, nebo neumí maďarsky. Nebo zase, no jo, za všechno můžu já, který soustavně nahlížím za jazyk, vše беру doslovně, a pokud možno v tom nacházím ~~chybný, jiný~~ pomotaný smysl. Nemít na vybraná, přijít jazyk a vlepít mi pohlavek.

A teď zase život. Ten bych též mohl organicky opatřit poznámkami pod čarou. — No tak, copak takhle mluví slušný člověk? Stop.

Dr. R., říká dr. R. při vizitě. E., oduším, jako by se neznárodňovalo. Moje úcta.

Jsem z vás štěstím bez sebe, špitá Slibřiška. Zůstat tak, telegrafuji v odpověď. Slibřiška je možná lepší než slečna. Ba ne, není. Slibřiš. Slibřík. Hm. Budu potřebovat, abyste mi s tím pomohla, drahoušku. Ale uvidíte, že ve dvou to zvládneme. A vy jste šťastný? Hele, už neví roupama, co by chtěla, ozývá se ve mně fotbalista pálící za každou sukni, jímž jsem se nikdy nestal. Drásání si laskavě odpusťte, neboť jsem hedvábný samet. — Kosmická třešinka na dortu.

(Od Prasátka jsem dostal tužku s gepardy, přestože tvrdí, že jsou to žirafy. Té mojí už se opsala tuha a nemám ořezávátko, to jsem si zapomněl doma.)

Řekněte, broučínku, to děláte vy, ty *téměř* křečovitě stahy mých lícních svalů, když kousnu do jablka? A přitom už si teď na velikost sousta dávám pozor. Musím pak pohybovat čelistmi sem a tam. Berete doufám jako poctu a důkaz mé lásky, že za vším tuším vás... Ty moje příčinečko a důsledečku! Eukleidovským světem tohle onkologické oddělení určitě není, to ne.

Vyhнала jsi moji ruku ze svých kalhotek, copak to se dělá? Já na vás nesnáším jenom to, že mi hned začnete tykat, jakmile se dostanete do blízkosti mých kalhotek. Jakmile na ně kápnete. Padnete. No, ale budeme vidět, chlapečku, co se stane, až budu bez kalhotek, jak se to od sl. Inivky Břišní, jíž byly *vštěpeny*, vybrané mravy, právem očekává. Moji ruku vyhnala.

Bolení břicha jako nejsubtilnější a zároveň jediná metafyzika. Naposled mě takhle bolelo snad někdy v dětství. Prasátko mi sehnalo kávu. Káva + břichobol, to mě bohdá dovede k aktuálnímu štěstí. Neboli, jak zvolala moje matka jednoho ze svých posledních dnů, strávených v nemocnici, skoro na den přesně před pětatřiceti lety: Chce se mi srát.

Ono jaksi vlastně právě sraní (nebo to slovo?) vrhá světlo na vážnost situace. Je beznadějná, nikoli však vážná — ne, naopak: vážná, nikoli však beznadějná. Respektive podle mínění velkých tragiků: vážná a beznadějná. V tom prý spočívá velikost člověka. Já mám v sobě více světla, i když je to poněkud směšné. Nebo pasé. Nebo nemoderní. Jak známo, moderní je i neustálé imbecilní veselí. Čímž nechci tvrdit, že také vážnost by musela být nutně imbecilní. Existují pěkné vážnosti a věrohodné beznaděje.

Vážnější než chce se mi srát může být už jen nechce se mi srát. Ale tím bych tě teď nerad zatěžoval, můj milý deníčku.

Kanylo, kanylo, řekni mi, kdo je v zemi zdejší nejkrásnější.

Ty moje vílo nebo slečno Inivko nebo jak ti říkají, zdalipak bys mě uměla *zevnitř* vykourit? — Tato věta ve Freudově duchu, v jeho ztrivializovaném duchu, cituje moji matku, jak si pletla jména, když nás chtěla volat, a ty sexuální erupce k tomu jako by signalizovaly sílu těla. Ne, jako by se s ní vyťahovaly. Nebo prostě jenom tak *je*.

Asi bych měl tu... jaksejíříká popsat, jak vypadá. Řekněme, že je mladá, z jednoho klišé (navíc) nebudu dělat vědu. To už je samo o sobě dobré. Slyšíš, Inivko? Máš to — u mě — dobré.

Když cítíš, že tvůj život je tvůj, tomu se říká osud. V tom případě máš osud, culí se Inivka. Proto jsme se setkali, chápeš, brouku? Chápu a je to pravda, ale obávám se, že pouze ve vztahu ke čtenářům. Ottlikových deset tisíc duší bych tu teď nevyťahoval. Zato já bych vytáhla jedno tělo. A taky nezapomeň, že jsi i čtenář.

To je v prdeli, jak jsou všichni chytrý. Tak tedy Inivka bude holka jako lusk. Ano, ale zase ne tak, jak je zvykem. Bude dost vysoká, bude mít nad 170, což na vysokých podpatcích už něco znamená. Ale jak se do mě svine? Zase stojíme před spletitým geometrickým problémem.

Mezitím jsem zapomněl, a to je chyba, že do mě po kapkách vtéká, neustále vtéká, můj požehnaný jed. Abychom se i nadále drželi orální linie: To znamená, že ten, kdo tady saje, jsem já. Je mi zima či lépe řečeno po zádech mi přeběhl mráz. To děláš ty?

Ale neodbíhat pořád od toho kouření: Jestlipak se nějaká light dose jedu přenese? Trochu moc orality.

Ve 2 hod. se tělo probudí a s ním i já. Jdeme se vyčurat a vracíme se k zápiskům.

PÁTEK 19. ČERVNA 2015

6 hodin 30 minut, pěkná, krotká noc. A ty do mě zvolna vkapáš jako naděje. Moc, i když je to pravda. Skutečně mockrát se ve mně ozve (tatínkovým hlasem) to jeho „moc“. Na to obvykle přichází ironická reflexe. Myslím, že kdyby nepřišla, zvýšilo by to náklad. Je to vůl. Volku, volečku drahý, tiší mě moje slečna, jako by mě opravovala.

Jak by se dalo vybruslit z efektu „Vida, jak je upřímný!“ následující věty? — A teď se půjdu vysrat. Snad kdybych vynechal to vysrat se. Např.: Konečně se mi vrtí žaludek, snad se mi povede zahájit den úspěchem na poli látkové výměny. Nesmysl. Nebo: Jediným mým cílem, jenž nyní vyplňuje můj život, je odšourat se *do oné místnosti*. Pomozte mi, větry nebeské. Ale teď už opravdu musím letět, na křídlech větrů pozemských, vulgo zaprděl jsem si postel. — *Vida*, nejen o sexu je těžké psát. No a o čem není? „Piš, nebuď cimplich.“

Krevní tlak 144/80/61. V pořádku, říká sestřička. Zeptá se mě na jméno, řeknu jí jméno, kontrolním dotazem je zopakuje, ano, tak, říkám.

11 hodin 20 minut, odkapalo to. První mám za sebou. „A teď mě to nějak celé přestalo bavit.“

SOBOTA 20. ČERVNA 2015

Půl šesté odpoledne. Sedím v sadu jako někde u Čechova, už jen bílý plátěný oblek bí. Ovšem i za bílými plátěnými obleky

se může skrývat... slinivka břišní, což zní docela hezky, když to člověk vysloví s citem a ve správném rytmu.

V zdravém těle zdravé tělo, tak zní pozměněné rčení. Zanítila se mi žíla. Potírám si ji měsíčkem lékařským a dávám si na ni obklady. Čekal jsem, že se mi zvedne žaludek, nezvedl se, nezvedenec, ale to, co dělal — páč ne, že by lautr nic nedělal —, jsem nazval zvedáním žaludku. Zkrátka a dobře, podezíravě jsem se pozoroval, je mi určitě dobře? A z toho mi, abych pravdu řekl, úplně dobře není. Teď se tady sluním jako bezstarostný důchodce.

V žíle a hřbetu ruky cítím pnutí. I kůže na té ruce se mi nějak mačká, „jako nepadnoucí rukavice“. To, nebo něco podobného jsem napsal už o mamčině ruce.

Včera i dnes tvrdý odpolední spánek, pokaždé téměř dvouhodinový. To je nějaká nová únava? Ale vždyť už dřív jsem si odpoledne po práci rád zdříml. Jenže včera ani dnes jsem jako na potvoru nepracoval. Bude třeba se k tomu vrátit. Na chvíli se začtu do *Cizince*.

Ale předtím ještě: Je pozoruhodné, jak se lidé v té nové situaci (říkám to, panečku, krásně, měl bych psát básně — nemám už tuhle větu v nějaké jiné knize?) snaží. Účast, láska, roztomilost, zdvořilost — a naprosto oprávněná sebelítost. Ne v každém okamžiku se vidím jako hlavní postava svého života (viz *Malá maďarská pornografie* — je to děs, že skoro všude narazím na větu, kterou už někdo napsal, a navíc jsem to často já, ten někdo), ale v *tomto* příběhu jednoznačně ano. Já to tudíž opravdu mám — hihi: v jistém smyslu — snažší. Všichni ostatní se jen potácejí na vodách rozvlněných mou zádí. Ovšem já se potácím jakbysmet, nevím, kde jsem, kdo jsem a jaký bude děj. Obvyklé dílčí znalosti.

Takže na tohle nezapomínat. Být shovívavý ke smutečnému sboru. — Proto byl taky v nemocnici tak osvěžující ten můj kámoš, ta huba nevymáchaná. To je teda fakt k posrání, vole. Ovšem on měl s těmi podvázanými střevy taky svoji hlavní roli.

Já za to nemůžu, řekl bych truchlícím slavnou Camusovu sentenci. Na kterou by oni samozřejmě mohli reagovat tou dru-

hou: Člověk je tak jako tak vždycky trošku vinen. Člověk má jen jednu matku, to například už vím. Ale že by měl jenom jeden život, to nevím dodnes. Nebo si aspoň neuvědomuji, jak je to závažné. Nebo nechme *tyhle věci* plavat, držme se vzorce rakovina = tělo a výhradně o tom? A taky trochu o Bohu. — To by ale bylo dost přidrzlé.

„A proč?“ „To nevím.“

Jako prababičku Schwarzenbergovou v Hortu nebo v Hódmezővásárhelyi strýčka Jožku, kterého ranila mrtvice, jenže já sám sebe — tlačím, abych dohnal svit zapadajícího slunce. Stíny se dlouží. Řekni mi laskavě, co se dnes událo? Dloužily se stíny. V románu bych si na tomto místě určitě dovolil, podpořen důvěrou ve svou osobu, poreferovat o tom, jak se moje mladší dcera při každém západu slunce rozplakala. Sluníčko umře, naříkala. Neplač, zítra zase obživne. Podívala se na mě, ne pohrdavě, spíš jako bych z toho ještě neměl rozum. Chudáčku, ty jsi ale hloupute ~~u~~kej, řekla smutně. Dnes je dnes a jenom dnes je dnes. Bylo jí osm let a vpředu jí zrovna chyběl zoubek. To dělalo každou její větu jaksi vážnou a pravdivou.

„Chvilku to na mě dělalo komický dojem, jako by se tu sešli, aby mě soudili.“

NEDĚLE 21. ČERVNA 2015

Dnes začíná léto. Vážím — zhubl jsem na — 83,4 kg, to je ~~minus~~ 10 kg od Vánoc. Bez rakoviny by to bylo suprovní.

Co si ještě musím zapsat z noci: Dichtung und Wahrheit aneb krok za krokem: Stojím ve větru. Sedím. Sedím ve svých větrech. Sedím v odporně nasládlém smradu z prdů. — Ležím. Tak mi ubíhala noc.

No a co je tu kořistí (!)? Co chceme vylíčit? Řekněme si to zpřímá: krásu života, jako vždycky. Že je jedinečným, okouzlujícím

zjevením atd. atd. Nic *zvláštního* nedělat, předvádět, jak plyne (můj) čas, ono už se to samo nějak vystříbří. Nebo by se už konečně mělo něco *zvlášť* pochopit? Něco jakého, významného, podstatného? Nevím... dost bych se divil.

ÚTERÝ 23. ČERVNA 2015 VEČER

Blackův-Scholesův model v podstatě říká (kde už jsem to jen napsal?), o jaké úvahy se opřu, když přede mnou vyvstane možnost sjednat koupi benzínu v ceně deseti forintů za litr. Nevěděl to, letěl od zkoušky — telefonoval jsem s Iči. Má příjemný, přirozený hlas, neohýbá jej ke mně (k tomu novému „mně“). Z toho, co říkala, jsem nerozuměl ani slovu, což pořád trvá, i teď, při psaní. Taky bych letěl od zkoušky.

Zítř ráno odběr krve kvůli nádorovému markeru, který postrádal vídeňský lékař. Je možné, že se mi ztratil papírek, kam jsem si zapsal včerejší „věci“? ~~Tak se dnes nebudu~~ vysilovat, budu ho hledat až zítř. Po odběru krve. Který je možná zbytečný — ale neměl jsem možnost mluvit s tenistkou.

Zase špatná nálada, jen tak. Broučínku, co tě mám v sobě, ty teda fakt nejsi procházka růžovým sadem.

ČTVRTEK 25. ČERVNA 2015 VEČER, HÉVÍZ

Vyrazili jsme si s „klucima“. Je to fajn, prostě fajn. Čtyři přiblblí bráchové. Jestliže se uzdravím, určitě mě přinutí, abych se jim za tu jejich nynější roztomilou velkorysost revanšoval. I když takhle se chovají víceméně vždycky, snad jenom s tou pozorností to tak nepřehánějí.

Zítř si ještě vlasy mýt nebudu. Umyj si je, dokud nějaké máš. Bratrská rada. Jedináček by se k téhle větě nikdy nedopracoval. Nebo by musel mít moc velký talent. S bráchou je to snazší.

Jako bych byl na dovolené, sluníčko svítí, nebe je modré jako šmolka, ruští rekreatanti štěbetají. Číšníkovi, který fandí Honvédu, dávám do knihy vyrovnávací gól spontánním autogramem. Žehlím si to u něho? Obšťastňuji ho? Moc. Je možné, že bych neměl chodit na slunce? Strašně mi zrudly obě paže. Vypadají jako mapa. Záplavové pásmo, s ostrůvky a klikatými říčními rameny.

Zmlátím tě jako vožralej vozka koně, říkám Györgyovi. A máme z toho strašnou, příšernou legraci. Fakt je to legrační, ale uznávám, že kdo nepatří do rodiny, ten to nepochopí.

Poslední věta, kterou dnes slyším z protější postele. Co já jsem vopíchal kund. — Mám pocit, že jistá autocenzura by zvýšila lesk a autoritu našeho rodu.

Zapomněl jsem doma sako. To jen tak podotýkám, ne, že by na tom záleželo. — Co ty na to, broučínku? Hurá, prázdniny.

Házím do sebe plnými hrstmi pilulky a vitamíny. Nádorový marker, který je snad do 100 normální, mám 39000. Proto Rakušan nedoporučuje MR, zůstaňme u původního plánu, u chemky.

Badacsonytomajský kempink, „mořská pláž“, srub. Už zase chybí věta. Ačkoli: „Náš mrštný postilion se před chvilkou vyhoupl do sedla.“ Marcínek šel pro noviny. Mihály mi položil ruku na břicho a prý cítí, že něco neklape. Než mu nadáme do blbců, zkouším ho přimět k tomu (nebo se ho zeptat, proč se sám nepřiměl k tomu), aby si všechno pořádně ověřil. Jestli má tu schopnost, tu citlivost a jakou vůbec. Je s ním řeč jako rozprávka. Ještě se k tomu vrátím, starostlivý bratře.

Odečteme-li doprdelování, ujímá se kunda v přepočtu na hlavu vedoucího — a tady může ta věta klidně skončit, opakuji, ujímá se kunda v přepočtu na hlavu vedoucího.

Spanilomyslná slečno, všechna čest, chováš se fakt vzorně, jsi ohleduplná, nekazíš mi prázdniny. *Leben und leben lassen*. Pročpak tedy na tebe posílám jedy? Jo, to víš, milá zlatá, tak už to chodí. Zaprvé je posílám i do sebe na sebe a zadruhé bych byl rád, jakkoli si tě vážím, kdyby ses trochu stáhla do pozadí. — Tak žoviálně se zas nebavíme. Jestlipak bych se uměl polekat, že nejsi...?

Snídaně mi chutnala, opravdická omeleta se vším možným. A pár koleček salámu. A pár plátků sýra. A citronové suflé. — Právě přichází György. Má nádherné ruce jako lopaty. A ty obrovské naběhlé žily na nich! Prostě chemoterapeut od Boha.

NEDĚLE 28. ČERVNA 2015, POLEDNE

V roli Thomase Manna: počasí pod psa, káva s Katiou (s brášky), Klaus spáchal sebevraždu (rezervovali jsme si stůl ve Vonyarcvashegyi). Z toho je trochu (!) vidět, že TM je lepší, ale — pro pět ran do čepice — napsal někdy slovo Vonyarcvashegy? Ne-napsal. Ani něco, co by se tomu blížilo.

Nebylo by špatné (umět) popsat včerejší den, avšak já tě tu teď, můj milý deníčku, nechám, užij si samoty, vzhůru (sleduješ mě, Thomasi? — kolik lidí asi TM tykalo?) do Vonyarcvashegye!

Neděle večer. Ke dni by hrozně patřilo líčení událostí v restauraci, ale přesto se mi zdá, že by to byl zbytečný průtah. A přitom mě těch pár dní s brášky drží v patřičné vzdálenosti právě od *ní*. Jako bys vůbec nebyla, darling. Na potíže mi nedovolují zapomenout jenom léky, které polykám v průmyslovém množství. Jo — a taky ruce. Pokožka jako by se zklidňovala, otok splaskl, ale výrazná (cihlová) barva nezmizela. Vypadá to jako vyrážka, kožní choroba, vůbec bych se nedivil, kdyby se to někomu hnusilo, ale to se s největší pravděpodobností nikdy nedovím.

Sobota: jako někde na soustředění. Celý den se řehníme. U Bély na plachetnici, ale nakonec nevyplouváme. Slanina, škvarky, klobásy, víno. — Teď ze mě nikdo žádné líčení nevymámí. Radši si lehnu a budu spát. Zebou mě nohy.

Vylíčení pátku taky chybí. Šli jsme na trh.

PONDĚLÍ 29. ČERVNA 2015

Dopoledne, je Petra a Pavla, na to pochopitelně zapomněli. Však já jim to teď hezky připomenu. Vy jste teda dacani k pohledání. Nemám prej pyskovat, oni na nic nezapomněli. Atd. — ale (vlastně proč ale) dobře.

Ráno jsem s nimi musel ujít pět kiláků. Bylo mi to polopříjemné. Jeden z nich veselým tónem: Jestli i po tomhle natáhneš brka, my si myjeme ruce. Co se dá lidsky udělat, to jsme udělali. — Celé je to tak neskutečné, že klidně můžeme kašlat na dobré mravy. Kdybych neměl na rukou tu Dunajskou deltu a nebýt toho věrtele léků, úplně bych zapomněl. Jsem zdravý jako řípa. Škoda, že je ta řípa červivá.

Ještě o pátku, o malém trhu. S každým rozmlouváme, jako bychom ho znali. A nejsou to jen ženské! Ale s tou starší paní v motocyklistické přilbě od první chvíle stejně důvěrně jako s maminkou. Taky na sebe všechno poví, je jí třiasedmdesát, čtyři roky vdova, čtyřicet let jsme byli spolu. Je to těžké? Spíš divné, říká. Nic nechápu. Nechápu, proč ráno vstávám, a nechápu, proč snídám sama. To je divné. Mezitím k nám bohužel přikvačí chlápek, celý bez sebe, který si chce potřást rukou se slavným člověkem. Ba dokonce mi prozradí, že název szürkebarát, tedy šedý mnich, vymyslel někdy ve třicátých letech vinař zaměstnaný u Esterházyů. Já jsem myslel, že je starší. Šedí mniši jsou snad paulíni (?), chodili v bílém, ale prací jim kutny zešedly, mělo by to být jejich víno. Je na to i francouzské slovo, které mám, to vím určitě, někde zapsané.

Jak se bezcílná roztomilost brášek — lození za holkama — zničehonic trochu, ale podstatně změní, nabere směr, přibude jí tím na sprostotě a tvrdosti, ale jako sotva znatelný stín v ní ještě povlává, aby se připomněla, ta opuštěná roztomilost. Mám dojem, že to je vlastně to, co působí. No, ne, že by nic jiného nepůsobilo, od jejich zářících těl až po tu tvrdost, ale to velice zvyšuje účinnost. „Já chci“ — to je, mám takový pocit, to nejdůležitější.

Jedna paní vedle mě podrobně analyzuje svoje děti. Poslouchá ji společnost přátel a nikdo nehne ani brvou. Zdvořile se nudí. Suchý pruzení mého tchána, ono se mu zdá bůhvíjak vtipný, ale to se fakt může zdát jedině jemu, říká právě paní. Jsem rád, že není moje matka. Jsem rád, že moje matka byla Mamka. A můj otec Fotr. Mám z pekla štěstí. Tedy máme, všichni čtyři.

Šíření, napsali. Takže roste. Jak bych to řekl: *Něco* ve mně roste (broučku, nezkoušej to na mě, z odpovědnosti se nevyzubeš), nebo snad rostu *já*? Jako „Madame Bovary, c'est moi“: To něco jsem já. Rakovina ve mně není zvlášť. Moje rakovina jsem já (viz: stát a Ludvík, Louis). — Ale myslím si, že, když tohle říkám, trochu jí podkuřuji. Mám nakažené myšlení, je mi do žertu.

Ta roztomilost, ty jejich roztomilosti jsou někdy ovšem pouhé legrácky. A mluvit s neznámým jako se známým, to není bezstarostná velkorysost, nýbrž povrchnost, tedy koneckonců lež. Jedno od druhého dělí jen tenká hranice.

György uprostřed cizí společnosti a vypráví nebo vysvětluje. Koukni se, Attilo, říká úplně cizímu člověku. Já mezitím šmátám po rozkutálených prášcích, rychloruký důchodce.

Ta nová perspektiva, broučinkovská perspektiva, by prý měla ozřejmit důležitost, krásu a sladkost života.

Umíráme tak, jako jsme žili. — Když se dobereme k moudrostem, je konec.

Úterý ráno. Opaluji si břicho na slunci a střídavě si propěvuji buď: Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé, nebo: Už, kamarádi, pomalu stárnem a nad svým mládím jen rukou mávnem.

PÁTEK 3. ČERVENCE 2015

Spoustu dní jsem nic nenapsal. Neustálý pocit, že něco zanedbávám; špatný žák, který jsem nikdy nebyl.

PONDĚLÍ 6. ČERVENCE 2015

Dopoledne. Zase v nemocnici. Už mi brali krev, přinesl jsem moč, modlil jsem se. — Co mám s takovouhle větou dělat? Skutečně se dá hřešit na to, že „přesně tak to bylo“? Zase ten „Vida...“ efekt. Pozor, pozor! Žánrové problémy ve chřtánu smrti!

Jak dlouho se dá šaškovat? Dlouho. Ale ne donekonečna. Smrtnou nemoc, a rakovina je smrtelná, i když na ni neumřeme, dáváme jaksi (a jaksi uctivě!) do souvislosti s nekonečnem. To necítím, to nekonečno. Na druhé straně necítím ani konečno. Nemoc mě ještě nevyšoupla z mé „pozice“. Micu se mě včera ptal, jestli si povídám s Mámou. Otázka ostrá a dětinská zároveň. Podotýká, že mám tolik rolí (spisovatel, slavná osobnost, otec atd.). Nejspíš doufá, že je teď všechny zahodím, a on, kluk jeden, konečně bude moci poznat svého tátu, jaký je doopravdy.

Ve mně žádný opravdický táta není. Žádné opravdické já, které není vidět a které by ta definitivnost, co ve mně roste, můj vztah k ní a náš vzájemný vztah nechaly vyjít najevo. Já jsem ta nedefinovanost.

Jdu, v ruce držím nálezy a pozdraví mě korpulentní stará paní, která má potíže s chůzí. Opětuji její pozdrav. Nechci vás zdržovat, ale já vás miluju. Co já jsem jí na to vlastně odpověděl? Vesele jsem se šklebil, na to vezmu jed. Vy jste tak hooóódná, s dlouhými očky? Už si nevzpomínám. Zatracenej realismus.

V pátek autorské čtení s Désem. Jeho hra na saxofon zdůrazňovala spíš smutnou, bolestnou stránku textů. Ve tmě mi svítily vlasy, říkaly děti, když jsme skončili.

Už mi vypadávají, o tom není pochyb. Ráno jich strašně moc zůstalo v hřebenu. A pořád mám někde nějaký vlas — na obličej, na košili.

Postel mi povlékli čerstvými, naškrobenými onkologickými prostěradly. Jsem zdvořilý a vlídný — to myslím úplně vážně!

Každý den trochu pohybu, rotoped nebo chůze, včera spíš procházka.

Deprimuje mě. Musí být tam uvnitř, ve mně, dost osamělá. A přitom obrovský sex, takové spojení, že se nedá určit, kde jsem ještě já a kde už ona. Ačkoli jsem já a je ona. Možná už je ze mě *Jáona*. Ale o tomto novém sobě toho moc nevím.

Za posledních čtrnáct dní jsem toho udělal málo, málo jsem četl, nekoupil jsem knížky o optimálních binárních kódech, co vydal Typotex, nezačal jsem psát Szütsovu knížečku. Můj čas ubíhá tupěji, než by měl. Snížená schopnost soustředění.

Přemítám a přemílám si, jak by se mělo, co by se mělo, co se dá a co chci já. Chci pořád to, co dosud, nebo bych teď měl chtít něco jiného? Trochu zklamaně vidím, že není „všechno jinak“. A tím nemyslím, že by se svět měl vzpamatovat, projevovat víc citlivosti nebo čeho, že se slečniným působením všechno změnilo, zemská tíže, dráhy planet a podobně, ale že já nejsem jiný, nehledím jinak ani na sebe, ani na ostatní. Mám ten dojem. Respektive se koukám, zdali je to pravda, a pokud ano, zdali to беру jako průšvih nebo aspoň zklamání.

Tu a tam se přede mnou nebo někde po straně nebo na mně zařepe padající vlásek. Trochu mě pobolívá břicho, i když nijak výrazně. Když už mám v sobě hadičku, je chození na záchod

dost komplikované, ale teď jsem nevedl ke zdárnému výsledku. Připadá mi, že mám břicho jako džbán; ještě svaly jak Herkules, a je ze mě kapitán.

S Micánkem o tom, zdali jsou čistě jen děje a pocity. Já říkám, že čistě nejsou, protože beze slov se neobejdeme. Můžeme mít beze slov vjemy svého stavu a pro nás samotné jsou to možná skutečné poznatky, ale když referuješ někomu jinému, už narážíš na dilema, jaká slova použiješ. Rozladěná, smutná, zasplíněná, melancholicky připosraná. Něco si musíš vybrat, a tím už se ocitáš v určitém prostoru, který tě víceméně drží na uzdě. Nelíbí se mu, co říkám. Jako by to byly zas ty obvyklý spisovatelský řečičky. Zase hraju roli.

Už do mě kape ta... ta dobrota. Dobrý jed, elixír života. Tentokrát mě bodli do pravé ruky, ale nemuselo to být do hřbetu, minule mi u předloktí praskla — snad to říkám dobře — žíla. Každopádně mám teď zajímavý rukopis.

Polohlasně si mumlám (vulgo mluvím si sám pro sebe), zkouším si, co řeknu o víkendu na chalupě, až všichni uvidí moje předloktí. Prubuju různé coming outy — podobné, jako jsem dělal v neděli před čtrnácti dny (?) při realizaci projektu děti a sourozenci, nebo jako to bylo svého času u Fotra.

Že totéž několikrát. Nějak je to teď — u mě v duchu — takové jakoby veselé. Zapojil jsem i Gustíka, co se rakoviny týče, je už oštěřený pacient.

Není jednoduché přiblížit se realitě, dokonce ani své vlastní.

Sbírám vlásy, které mi vypadaly.

Představil jsem si, že mě ten mladý lékař žádá o věnování do knihy. A já si zavtipkuji (?), že bychom mohli ještě trochu počkat, aby dostal můj poslední autogram, ten bude mít určitě

větší cenu. Ve tváři se mu nehne ani sval. Je na něm vidět, že by si *takový* autogram přál, a je na něm vidět, že to na jeho vkus beru moc na lehkou váhu. Ovšem, uvědomím si teatrálně, to by jednoznačně chtělo, abyste svoji práci nekonal optimálně. Aby do toho husa kopla, tomu říkám konflikt! Bez jediného slova odejde. Nejradši by mě uškrtil. Pak by se ale autogramku určitě nedočkal!

Nová dávka, tentokrát je to NaCl. Žíla, moje žíla se trochu rozpíná. A zase mi tečou nudle a sliny. Ale teď mě na to nepřipravili. Vlastně už ani nevím. A teďka jakoby i nával horka. Každopádně mám potem rozmáčený (rozžhavený) týl.

140/80/55, to mi naměřili teď. Listuji zpátky, kolik jsem měl posledně. 144/80/61.

Náhle jsem zeslábl, tiše kňučím. Ačkoli jen samé malé věci, břichobol, horko, roztažené cévy. Ale zlé to je, to se musí nechat. Malé zlo taky zlo.

Ukrutná bolest břicha, plyny — vyšel ze mě výkal. Ale ta správná úleva se nedostavila. Jsem těžký jako z olova. A navíc mi kape z nosu. A k tomu ještě slzím. Tekutiny dovnitř, tekutiny ven. Mě mají jenom jako průchod.

Achdoprdelepráce, šeptám.

ÚTERÝ 7. ČERVENCE 2015

Je ráno 7 hodin 15 minut. Sestra mě skoro přepadne. Vřítí se do dveří. Ale jak taky jinak. Vy sem vcházíte, říkám s poloospalým pokusem o úsměv, jako... jako. Jen se neupejpejte. Přirovnání mi teoreticky jdou dobře. Jako... jako (do prkýnka, zrovna *teď* mě to slovo nenapadá, ne bouřka, ne uragán; no nic, vynechám to a dopíšu dodatečně, načež to, helemese, okamžitě mám) tajfun. Směje se. Dneska ještě budeme brát krev. Fantazie!

Má radost, jak vidím. Nevýslovnou. Když už je pryč, ještě mě napadne tohle. Tajfun nebo tsunami. Ale tsunami se možná nehodí, zůstává po něm moc mrtvých. Upřímně se směji. V duchu.

Celkem slušná noc, i když několikrát musím ven. Štípalo to? — ptá se sestra, když jí to říkám. Ne. Tak jen hezky... — a hlavou ukáže na kapací mašinu.

Pytel blech a modrohoupa. O těch dvou výrazech se mi zdálo. Pytel blech je pes. Ale co je to ta modrohoupa? Onkologie, na kratochvíle skoupá, nemá šajnu, co je to modrohoupa... Nebo: ~, ač je křehčí, tebe, broučku, v mnohém předčí. Má malá modrohoupíčko — nejdůvěrnější pokus o sblížení, jaký je slovy proveditelný. Nebo je to mrdohoupa? To spíš.

V tom případě neležím v ulici U Modré koule, ale U Mrdokoule. Moje mrdokoule. — To je teda úroveň. Dvě mrdokoule. Úroveň dále klesá.

Ranní to a ono, doktoři, odběry krve, léky. Na obličejích mám vlasovou pavučinu. Nebudu se tak často česat, snad to pomůže.

Prasátko a Géza. Kterého bolí záda, má to vepsané do tváře, ačkoli si člověk taky může myslet, že mě lituje. Lítost ani nelítost mi nevadí. Sebelítost, ta mi vadí. Ale teď jako by nebyla. Prasátko mi zpřímá řekne, že jsem hezký. Milostivě přikývnu, jako moje vnučka Lili, ano, jednou to prostě tak je, co mohu dělat. I k tomu jsi mi dopomohla ty, rozkošná slečno, dřív mi tohle nikdo neřekl. Když odečteme tu Italku, co zahořela láskou k mým vlasům. Ta teda teď parádně padla na držku. Jestli vůbec ještě žije. Ale možná padla na držku i tak.

Časně ráno překrvení podbřišku. Pravopis čurat / čůrat se prý od nynějška u každého bude řídit délkou penisu. Podbřišní podbřišnímu — co vlastně? — nevyklove.

Neumím zapnout televizi, což zvyšuje moje šance na čtení.

Já to tu přehadrkuju suchým, říká uklízečka. Nemáte nic proti tomu, abych si to zapsal? Sbíráám slova. Žádná odpověď.

Moje kunda si šlape na jazyk, to bych potřeboval vložit do věty.

Nepřekážím vám při uklízení? Sedte. Nejdete nikam, že ne, nemáte rande? Mám. S váma. Děkuju. Já děkuju. — Jsem já to ale čurák! Ačkoli tady to možná není ten nejsprávnější výraz. S čurákem se musí šetrně. I když drahá Ilonka, jak víme, na to měla jiný názor (není to mejdlo atd.).

Camus má někde tuto větu: V dobré tragédii mají pravdu všichni. Nebo jsem to už napsal?

Oh, my God. OMG: Bylo by ale dost nepředložené vydávat to za přímý důkaz Boží existence. — Och, ani v nejmenším.

Zpytovat. Duši?

Zdalipak mě moje znalost (znalost psaní) neklame? Nevede mě na scestí? Nezakrývá něco? Ale jistě. Zakrývá a odhaluje. A já bych tedy teď chtěl, teď měl chtít, odhalovat a zakrývat něco jiného?

Oběd. Jím jako poslušný žáček v družině. Ale ono mi to i chutná. Zeleninová polévka, kuře na houbách s rýží, podobný bačkoňský řízek, jaký jsem jídal naproti gymnáziu. Naládoval jsem to do sebe.

Slyším, jak do mě kape, co kapat má.

Je tu moc pomocných přímek, hloubání nad problémy, přemýšlení, žvanění. Tohle k tomu pochopitelně patří taky. Pomocné

přímky nemám rád. — Rozplývat se nad duší není totéž jako hojit ublíženou dušičku. To vím. Nakolik svádí k omylu hrdá proklama-
mace „Mám deset tisíc duší“? Že i já mám jenom jednu a tu ne-
znám? Viz Micánkovy otázky. A teď, velevážené publikum, se mi
na hrot pera, které je tužkou, derou tato slova: Mě to tu nebaví.
A strašlivě rozevřu svou gepardí tlamu, neboť zívám, zakroužím
pažemi, až mi zapraskají kosti, možná ne vysloveně spokojeně,
ale takovou silou, která už je téměř důkazem Boží existence.

Ty řeči o duši mi připomněly zanedbávané zpytování: Potí se mi
ocas? Ne vejce, ocas. A jestliže ano, je slaný a je stejně slaný jako
normální pocení? Ta slečna tam uvnitř o mně ví všechno, i když
skrže ni jsem jiný než bez ní, tudíž i její vědomosti se vztahují na
tohoto jiného. Podle ní je žalud sladký, vždycky sladký. Ten ji teď
zaměstnává nejvíce, ten podrobuje zpytování ona. No jo, ale je
to pouhá prasečinka, nic víc, nebo — nebo co, u všech rohatých?
Stylově: nebo co, u všech kokotů. Takhle se blíže k tajemstvím
bytí nedostanu. Nebo kdo ví. (Neodpovídej, kdo.)

Škvarky s meruňkami, taková může být odhadem jeho chuť.
Stačí, když to bude vědět moje slečna, nebo se na to budu muset
vrhnout i osobně? Smířil jsem se s bytím u psacího stolu. Teď
trochu lítám jako hadr na holi, čemuž se bráním i nebráním.
K narozeninám — žerty, jestli ještě vůbec budu nějaké mít, si
necháme od cesty — si budu přát meruňky se škvarky nebo
škvarky s meruňkami.

Co s načatým večerem, večerem, večerem. Spořádal jsem obě
pečená masa a k nim tomatový salát. Jako bych se trošku přejedl.
Ale večer už bývá takový, v břiše se ozývá žbrblání.

Ruce mám tak ošklivé zřejmě proto, že minule infuze kapala
kapku vedle. Nebo úplně vedle. Domluvili jsme si, co bude třeba
udělat kolem 20. července. Má radostný výraz ve tváři. (Chybí
tam podmět: mladý doktůrek.)

„Moje maminka má prsa stokrát krásnější.“

Měl bych se podívat, jak vypadala ta personální unie, něco mi říká, že s Polskem. Báthori? Báthory? Jak fungovala. Protože jako bychom i se slečnou byli v něčem takovém. Právě mi povídá, ale jako bych to byl já: Běda mi, má rána bolí, mé zranění se nehojí! Říkal jsem si: Tuhle bolest jistě vydržím. Jeremiáš 10,19, u té stránky jsem to otevřel.

Listuj dál, darling. Nebo to otevři znovu. Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva. Izajáš 58,8. Jsem dobrej.

Za jediný jeho polibek bych ochotně byla dva roky ovčáckým psem. A třetí rok? Po dvou letech bych stádo samým štěstím rozehnala a mohla bych zahájit pětiletý cyklus, abych ho zdařile vykourila. Ale broučku...

Je čas uložit se k spaní. Chybí mi, když spí.

STŘEDA 8. ČERVENCE 2015

Jazyku sladký, pomoz. — Mluv, řekl Nabokov. V 5 hodin 15 minut jsem se probudil, potom příjemná dřímota do tři čtvrtě na 8. Naměřený krevní tlak: 120/80/65.

Prý ~~zda~~ jsem zvracel. Ne. — První dialog dne.

Prostě: Všechno je fajn a krásné jako modrý Dunaj, den co den jsem spokojen, jenom je to celé jaksi příliš otravné. (Jako bych tohle už jednou napsal.)

To je jak stvořené na obálku, bude-li. Hm.

Nedá se nic dělat, „moje boa pelichá“. Za moment přijde vizita, dokud tu není, povaluji se jako na pláži. A ty do mě mezitím kapej a neser mě. Teď jsi byla pomalejší než posledně, asi mi ještě zbudeš i na odpoledne.

Přišli, odešli, přinesli, odnesli.

Sedím na pelesti, koukám dolů mezi svoje nohy a nemyslím na nic. Nemám špatnou náladu a nemám dobrou náladu. V tuto chvíli nemám náladu. Ale hned se pustím do různých drobných činností, čeká mě (kočičí) mytí a snídaně. Potom uvidíme. Pořád je tu to „potom“.

Až do poledne pospávám, jako bych plnil minimální program. Čekám, co se mnou budou dělat. Jsem už všechno: Věc, která je vláčena sem a tam a kterou pozoruji — měl bych splynout se svým tělem. Moc se necul, broučínku, jasně, to víš, že i s tebou, až se budou hory zelenat. Ovšem mám-li uskutečnit tak velkoplan, chtělo by to být o poznání statnějším jonákem.

Moje nálada se rychle mění, závisí však „pouze“ na fyzice.

Brouku z palouku. Spanilá slečno. Musím povyrůst na tvou úroveň. Myslíš, že to je teď vážně mým úkolem?

Po veselí se blbne, po žalu taky.

14 hodin 33 minut, ještě kapu, ale už ne moc dlouho.

14 hodin 47 minut, zařízení začalo pištět.

PÁTEK 10. ČERVENCE 2015

SOBOTA 11. ČERVENCE 2015

Chalupa. Bříšní brumlání. Chvillemi jako by mi nenejlíp. Nebo ani nevím. Zase jsou (byly) věty, které jsem zapomněl. „Tak to chodí.“ K dennímu vínu — nošení vína jsme měli v referátu my — jsem přinesl Heimannovo statkové víno a řekl jsem, že si

přijijeme na moje slavnostní oznámení, protože bych rád něco slavnostně oznámil. A zase jako u Fotra říkám po kdovíkolikáté totéž a pozoruji obličej. Nejúčvatněji se zatváří Lacika Darvasi, když se stejně jako Marcell s pláčem odvrátí. Snad mě nakonec nemá rád?, zkouším žertovat. Později mu říkám, že v Americe už jsou sice možné i sňatky, ale u mě to má marné, já jsem nějak zaostal v té žensko-mužské konzervě, i když by to mohlo být moc krásné... my dva... a něžně ho kousnu do ramene. V pořádku, říká, ale nemysli si, že při kopání gólů pod židli dostaneš náskok jen proto... že tady obchází ta... ta smrtka a tak. Hodný člověk.

Včera procházka po louce, kratší, než by mi předeepsal György, ale aspoň něco. Po dlouhé době si zase prozpěvuji, s dlouhými ááá a ííí, že už, kááámaráááííí, pomááálu stááárnem a nad svým mláááííím jen rukou mááávnem, a potom v próze rychle melu, bez pauz mezi slovy: Otčenášjenžjsinanebesích.

Tibi Majoros říká, že on si se Starým pánem promluví, tohle mi přece nemůže udělat. Jak myslíš, říkám, ale opatrně, abys ho nerozčilil. Když blbnem, tak blbnem, aneb metafyzika na Velké nížině.

Do očí mi vhrknou slzy, když pomyslím na svého zetě, a Žožó hned říká, že s ním má velké štěstí, je to čestný člověk. — Ale nechci ze sebe dělat uplakánka. Ačkoli pravda je, že to mi vždycy docela šlo, třeba i při sledování filmového kýče.

Szigetimu jsem to sdělil telefonicky. Zařval: Neee! Bylo to hezké.

STŘEDA 15. ČERVENCE 2015

Dny uplývají sine linea. To k tomu také patří, ta nová neukáz-něnost. Dny protékající mezi prsty. V pondělí mi například po dobré snídani začalo velice žbrblat v břiše, nebyla to bolest, ani se mi nechtělo zvracet, jenom mi nějak nebylo dobře, řečeno po našem, cítil jsem se diskomfortně, zmohl jsem se na pouhé

kňučení a nadávání. Mám-li být upřímný (smích na galerii), jak si to přál Micuka, střídal jsem zkurvenej život s do prdele prací. A občas — můj smysl pro styl je nezadržitelný — jsem mezi to vecpal jedno „odejmi ode mne tento kalich“. Kalich. Za mých dětských let se ještě neříkalo pohár hořkosti. Všechno je překlad. Bylo by dobré vědět, dobré se jednou dozvědět, čeho překladem jsou moje texty.

Nedělej si marné naděje, Pane, to zjevně souvisí s tebou. — Sice to sem nepatří, ale jen tak mě napadlo, že se na tebe vůbec nelobím. Žes mě podvedl nebo něco v tom smyslu. To, jak je to teď, je dobré, akorát je to dost zlé. Ale všechno v pořádku. V podstatě se mnou můžeš počítat, i když se všim v tom tvém projektu utrpení nesouhlasím. Mezi námi řečeno, já už jsem i tvoje ukřižování považoval za přehnané. Ale v pořádku (málem jsem řekl oukej), stvoření světa, to nejsou písničky na přání. Ač chápu, že je těžké odolat vizi pečených holubů, kteří nám chtějí vletět do úst. Nehodlám předstírat, že snad mám smysl pro filozofování, jenom bych tak nenuceně podotkl (nejsem pár exeláns hloupý, ale jazyk jsem měl odjakživa silnější než rozum — pardon, co má znamenat to „měl“?), že kdybychom postupovali podle seznamu přání, brzy bychom zlikvidovali člověka, k čemu tělo, podbradek, vrásky, proč má být sako propasované, k čemu jsou *details*, s *details* jděte někam, ba ani jednotlivci by vlastně nemuseli být, k čemu potřebujeme zvlášť Einsteina a zvlášť Jaromíra Jágra, ať je všechno dohromady, jednotné bytí... A lze se obávat, že to bychom pak nazvali Bohem. Nebo se ocitneme v povídce od Lema.

Prostě jsme došli až tam, že (zase jednou) nechápu, proč byla Geneze. Víím, tedy pokud mě paměť neklame, že to nějak souviselo s láskou.

Pane, ta láska je nepochybně tvým největším nápadem. ~~K je-
jím kořenům~~ se nelze dobrat. Nebo je to tak jednoduchá věc, že se ani není kam brát. A potom přehmaty lásky. Láska jako hrom do police. ~~Pod~~ é činy spáchané jejím jménem. A vůbec, jak je láska Kristova ve stále větší míře nahrazována farizejskou.

No jo, jenomže ráno se topinky na okrajích připálily. Topius, říkali jsme, když jsme byli malí. Papež Topius XII., doma nás za to nikdo nehuboval, zato babička, ta by mě bývala roztrhla jak hada. Dlužno dodat, že ona se s Piem XII. setkala, ještě když se jmenoval Pacelli.

Csanád chce spáleniny okrájet, říká, že jsou karcinogenní. V odpověď mu zazní smích vpravdě homérický (nebo spíš ~~huron~~ ~~ský~~, ale to škrtám), cože, lít vodu do Dunaje?! Na mě by chtěly jít s karcinomem? To si teda vzpomněly brzo, moje rakovina (neřekl jsem broucínek, protože to je tajné — však tím také trpí, líbilo by se jí, kdybychom se, zavěšení do sebe, promenovali po korze, darmo jí říkám, že já jsem ještě nikdy nekorzoval, a teď sem napíšu, přestože bych možná neměl: Slečna, jestli se nepletu, chodila v černém korzetu a pyšnila se, jak je útlá v pase), moje rakovina by té nové, z těch topinek, vyškrábala oči a hnala by ji svinským krokem, panečku, tak, že by proklela den, kdy se narodila.

To nic, Brouku z palouku, to chce klid. Pro jistotu ještě jednou: Klídek, zlato, ser na to. Ne zrovna nejpopedenější rým, ale to je fuk.

Po sexu s ní: Cítím se, jako by mě přejel parní válec, pomlka, a pak by mě ještě někdo hezky tvrdě opíchal.

Zpráva pronikla do „odborných kruhů“, ani nevím, kdo to spískal, ale to je vlastně jedno. Všichni se chovají pěkně, dojatě. Nedokážu se na to, na ty pankreatické tanečky, které předvádí nebo k jejichž předvádění je pobízen slavný muž s iniciálami PE, dívat zvenčí. Och, kdepak as budu moci býti totožen se sebou samým? Tou otázkou se nezabývám. Není to moje otázka.

Pokoj je dost chladný, šel jsem ven pro poštu, jsem bos, vše je příjemně teplé, dlaždičky i sluneční paprsky. S rozkoší se dívám, samozřejmě s přimhouřenýma očima, do slunce, roztáhnu křídla a je mi moc dobře. Jako bych se modlil k Bohu slunce. Lépe

řeceno jako bych mu modlitbou vzdával díky. Sluníčko, sluníčko, popojdi maličko — jak je to dál?

Dnes se mi zatím nic zlého nepříhodilo, Brouk z palouku (nebo slečna nebo darling, ale ono je to prašť jako uhoď, prostě ta tam vevnitř, ve mně, já a ne já) je útlocitný jako anglická lady, která drží utahováka dvěma prsty s odtaženým maličkem. Ale drží. Nikdy bych si byl nepomyslel, že od Boha slunce dokážu jedním skokem být — ale co být, přistát! — u svého ocasu. Možná, že víc než ocasem bych se měl zabývat svou duší? Nota bene ani svým ocasem *se nezabývám*, jen ho čas od času vrazím: do věty. Šílená legrace, to vám povím.

Jak vidím, moje slinivka břišní, respektive její modifikovaná varianta (nevykládej mi, maličká, že už ti někdo tak hezky říkal!) polepšuje lidi. Necháává v nich vyplout na povrch to dobré, účast a pozornost, ba dokonce se dostávají až do blízkosti lásky. Zprvu jsem si myslel, že to znamená rakovinu slinivky břišní na každého, a to fofrem, ale ne, jenom na mě, ale na mě tutově, nějaká rakovina slinivky břišní mě přece nerozhází, já s tužkou chodím světem, přestože už i pytlák Říha mě přestal doprovázet, ale proč bych mu to vyčítal... To v zásadě znamená, že slečna-Inivka-broučinek spasí lidstvo... Teď jsem to možná přehnal. Kdysi by mě za to bez rozmyšlení upálili. A pak by se museli mordovat s mojí rehabilitací.

ČTVRTEK 16. ČERVENCE 2015

Upřesněme výše uvedené. Uvažovali bychom tedy scestně, kdybychom soudili, že by ke spáse lidstva stačilo, aby každý měl rakovinu slinivky. Nestačilo. Ale to už ano, aby v každém okamžiku stvoření byl aspoň jeden člověk, který má v sobě broučinka, a ten by vydoloval z člověka, ze stvoření, to dobré. Pán se může spokojeně opřít v křesle. (Tohle se samozřejmě ještě musí vypilovat, potřebujeme přece taky vědět, na kolik lidí brouček jednoho člověka dosáhne, kolika lidmi otřeše, a pak by byli sekundární

otřesení, kteří jsou otřeseni otřesenými, zřejmě o něco méně, je tudíž rozumnou otázkou, kolik řádů otřesených se ještě sluší započítat. Nerad bych blasfemizoval, ale v Kristově případě to probíhalo podobně.

Stojí za to, řekl bych, obroučkovat člověka takříkajíc vyvoleného, protože jeho účinnost je větší. Dnes tedy [obávám se] někoho z nejrozumnějších celebrit. Ovšem, máme tu vp, což značí, že počet osob otřesených broučinkem muže P je vysoký, zatímco $O(vp)$, to jest stupeň otřesenosti, můžeme předpokládat menší, tudíž $O_1(vp)$ [stupeň otřesenosti otřesených z otřeseného] případně už ani není měřitelný, dá se očekávat jen pokrčení rameny nebo na půl huby vyřčené „ten kretén si teda umí posírat život“, což by nebylo správné hodnotit jako v člověku náhle zazářivší dobro.

Je tu tedy ještě bohatě o čem přemýšlet. Ovšem já to dělat nebudu. Fakt ale je, že to ukazuje, jaká piplačka je takové stvoření, na co všechno musí Pán myslet. Zase se dostávám k tomu, že bych nechtěl být na jeho místě.

To by řekněme jako ranní mozková rozcvička stačilo.)

Kvůli té malé pondělní operaci jsem přestal brát syncumar a ráno a večer se píchám do břicha. Strach a pýcha.

Fakt je, že dobrá první věta (ale čeho?, ale čeho?) by určitě byla: Aby se dobro obsažené ve stvoření rozkošatělo (zjevilo, stalo viditelným, vnímatelným), je třeba, aby v každém okamžiku stvoření byl alespoň jeden člověk s rakovinou slinivky břišní. Dobře, ale mělo by se za to vzít (na to jít) jednodušeji. Ale teprve až budeme (jestli budeme) mít kabát, začneme se matlat s knoflíky.

Nebo nebylo by třeba řešení, kdyby rakovinou slinivky břišní onemocněl Pán? To by vykoupilo všechny. Jo, ale tohle jsme tady už jednou, před nějakými dvěma tisíci lety, měli.

Narvu ti ho do prdele, jako by už neměl přijít zítřek. Zní to jako nějaká Máraiho moudrost z *Herbáře*. Poté co do Maďarska vtrh-

li Němci, poctivec Márai jde ještě dál a prohlásí: Zítřek přijde, jakpak by nepřišel, zítřek, kdy nebudeš moci ani sedět, ani stát, jsa vymačkaný jako citron. Ovšem — jako ostatně tolikrát, ach tolikrát — nedokáže odolat logické, a přesto málem kýčovitě myšlenky, aby odtud, zatímco máme hýždě sevřené a syčící bolesti, nedoplul na loďce „carpe diem“, která je vždy po ruce, do přístavu věčného dneška.

SOBOTA 18. ČERVENCE 2015

Jedenáct večer. Včerejší i dnešní den mi protekl mezi prsty, i když mi bylo dobře. Několik telefonátů vyplněných referátem o rakovině — už mě to trochu otravuje, ale vidím, že lidé, moji lidé, to potřebují, a tak do toho jdu rád, rád se nechám otravovat.

Nedokázal jsem odolat večernímu filmu v televizi, konkrétně šlo o Formanova [Amadea](#). Dobře se mi na to kouká. Jak Salieri mluví o Mozartově hudbě jako o hudbě Boží. Nějak tak. Méně chtít nelze. Nemá cenu chtít méně. Já k tomu (nejspíš) mám dost daleko. Zatím. Takže zůstanu ještě nějakou dobu naživu; právě kvůli tomu.

Včera v restauraci Fricska. Geniální sklepník Csaba a dva mladí kuchaři. A jíme, dáváme si do nosu, jako by se nic nestalo. Ačkoli se pospíchalo, rychle, rychle, stihnout to, dokud nemám rozhašenou hubu a chuťové pohárky na jazýčku.

Dnes jsem se *o ni* málo staral, nedivil bych se, kdyby byla smutná a trochu zklamaná. Čeká ode mě víc. Stojí, kde stojí, a pozoruje Velký vůz. Tam uvnitř, ve mně, pozoruje Velký vůz. Pak přichází nečekaný zvrat, sedá si na bobek a čurá. Slyšíš, drahoušku, slyšíš, jaký dělám *hluk*?

Včera jsem spal na terase. Proto ten Velký vůz. Čtrnáct dní co nevidět vyprší, pozítří nemocnice. Nepodařilo se mi s prací překročit onkologické hranice. Vadí mi to. Protože je to chyba.

Na nádražích se zdarma rozdává voda, mohou za to ta (tropická!) vedra.

Usnul jsem vsedě u televize. Takže teď: Budeme pěkně hajat, zlato.

NEDĚLE 19. ČERVENCE 2015

Pustili mě 8. července, to je jedenáct dní, za které jsem napsal patnáct stránek (poznámek). To je devět normostran. Nic moc.

Zemřel divadelní kritik Tamás Koltai. Když teď pomyslím na to, že za pár neděl třeba i já, nemám v sobě ani stín, ani nejmenší stín strachu. To buď znamená, že tato možnost není reálná, čili moje pravděpodobná blízká smrt je pouhým chytračením, nebo z toho, co se se mnou děje, vůbec nic nechápu. I to je chytračení.

Není pro mě lehké odlišit malátnost od lenosti. Lenost od nepozornosti, a co se nepozornosti týče, nelze rozeznat, zdali je to ta všeobecná a obvyklá, nebo zdali pramení z mého „stavu“ a v podobě hada se kouše do vlastního ocasu (stejně jako značná část postmoderních reflexů, ale to bych teď do toho nepletl).

Před chvílí jsem Micánkovi přečetl poslední stránky (slézáme se jako dravci k nedělnímu obědu, máme maso a zas maso, k tomu kousek pečeně), radí mi, abych se do své slinivky raději moc nezabouchával, to by mu připadalo nebezpečné. Jsem si téměř jist, že tu svoji jemnou citlivost nemá po mně, ale nerad bych se s tím vytahoval. Přinesl mi jakési bobule goji, o kterých se právě píše v rubrice zdraví deníku *Népszabadság*. V podstatě jsou dobré na cokoli. Posilují imunitní systém, stimulují pohlavní touhu, zpomalují stárnutí, a navíc elegantním způsobem řeší otázku důkazu Fermatovy věty. Před chvilkou jsem vyšel z pokoje, abych jim to nahlas přečetl, nepochybně s mírně ironickým hrotem, ale hlavně jako něco veselého. Micu po dvou větách

naštvaně vyskočí, že toho mám nechat a jaký to má vůbec cvek, dělat si furt ze všeho srandu. Gitti říká, že už to četla. Výborně, opáčím, jako v nějakém Maughamově románu, takže všichni všechno vědí, a vrátil jsem se sem, do zadního pokoje. O něco později za mnou Micu přijde, že mi nechtěl ublížit, ale jako bych se urazil. Nezvedám hlavu od psaní (tohoto textu), povídám, že nevím, něco jsem se beze všech pochyb, a píšu dál. Odejde. Každý máme jiné reflexy, jsme chuděrky malé. No a teď musím uklidit na stole, aby se mohlo prostírat. Je plný krabiček s léky.

PONDĚLÍ 20. ČERVENCE 2015

V nemocnici. Pan primář E. mi implantoval port. Bude to bolet. Předtím jsem se zeptal asistentky, ptám se jako malé děcko, jestli to bude bolet. Ano, říká se zdravou přirozeností, a potom taky. E. mluví jako fotbalista, neměl by, ale mně je to sympatické.

Mezitím zpátky a začíná kapání, je 13 hodin 56 minut.

Včera telefon s Gothárem. Velice správně. Ano, slyšíte dobře, velectěný, počínáte si správně. Mimochodem se mnou skoro vždycky. Jestliže se to celé stalo proto, že pro něho nechci napsat scénář, on se ho vzdává. Druhá věc, kterou řekl, je moc zajímavá. Tohle tam nepiš, říká rozhodným tónem. Zasměju se, proč? Vždyť se dá psát o tolika věcech, tohle nepiš. Opakuji: Je to zajímavé.

Naládoval jsem do sebe oběd, smažené filé s majonézou, mně chutná i to.

Kape — je 17 hodin 32 minut. A opravdu to bolí. Na pravé straně prsou mám velkou bouli, to je prý normální.

Moc se mi toho hlavou nehoní, moc toho není, co bych chtěl.

Slinivko, slinivko, má zlatá slinivko. Kdo nosí doma kalhoty? Nebo to je špatně položená otázka? Nikde žádné kalhoty, nikde žádné doma?

Navečeřel jsem se. Je mi poněkud ouzko, že mi z té večere bude blivno. Lehká nejistota.

Když pro něho přijede záchranka, protože se mu točí hlava a dusí se, a odvádějí ho z domu, z bytu, dolů výtahem, ven kolem pošty a napříč po chodníku k autu, napíše Brodkey tento krásný postřeh: Tak skončil můj život. A začala moje smrt.

Nebo spíš moje umírání? Co se mě týče, neumím to věrohodně popsat. Nevidím se, necítím se jako někdo, kdo umírá, o ničem takovém nevím. Ledaže by umíral každý, ledaže bychom viděli svůj život jako umírání. Vylezeme ze své matky a v tu ránu (!) začneme umírat. Ale tohle já si nemyslím. Aspoň doteďka jsem si to určitě nemyslel.

Nával horka. Potím se v týle. Už jsem se taky měl líp. (21 hodin 42 minut)

ÚTERÝ 21. ČERVENCE 2015

Přijatelná noc, sedm hodin spánku, mnohokrát přerušovaného. Implantovaný port pobolívá stejně, jako když má člověk tíhu na duši / u srdce. Jak spolu splývají fyzika, věci fyzické a duše...

Brodkey: Smrt (umření) je koneckonců klišé. — Měl bych svou spanilomyslnou slečnu Inivku chápat v těsnějším sepětí se smrtí? To by bylo známkou úcty? Nebo spíš sebechvály?

Píše, jak říká (a podotýká, že drze) svému lékaři, že toto, tato smrt, je pouhá smrt, není to totéž, jako by mu vypadaly vlasy nebo jako by přišel o peníze. S touhle věcí nemusí dál žít. Pěkně mluví, pěkné věty.

To mi připomene, že dosud ještě nemám bezprostřední vztah se smrtí. Přičemž na lidech tady v nemocnici ten vztah velice

zřetelně vidím. A teoreticky i já jsem jedním z nich, až na to, že nejsem tak pohublý a zdvořileji se culím. Pravda, z úst lékaře tu slovo smrt nikdy nezaznělo. Rakovina je slovo závažné, léčba rakoviny prkotina. Brodkey tvrdí přesný opak, myslím, že ho chápu.

Odsprintovali jsme na rentgen. Chlapec s kolečkovým křeslem je světloplachý. Také to nemá lehké. Paní doktorka B. právě říká, že se to povedlo. — Květáková polévka, lasagne. Moc jsem si nepochutnal. Je mi trochu nevolno, proto si teď lehnu.

Byl u mě Marcell, přinesl mi pár věcí, noviny zapomněl v autě, takže se tam pro ně vrátil. Vypadá to jako maličkost, přestože to byl vysloveně heroický čin, bylo by přece tak lehké a samozřejmé ty noviny tam nechat, sám jsem ho k tomu přemlouval. A vůbec, všechno dělal dobře. Dokonce byl i hezký. Běhá, jde mu to k duhu, ve svém těle se cítí dobře.

No jo — a jak se vlastně cítím ve svém těle já? Nebo moje tělo ve mně? Nebo jak je to?

22 hodin 54 minut. Nevolnost. Zápas. Jak může být svět tak zlý!, šeptá mi zevnitř. Ty tak máš, kurva, co povídat! Jsem ochoten akceptovat, že není dobrý. Nedá se popsat dvojicí opozit dobrý-špatný. Ale snad se po mně, krucipísek, nechce, abych v jedenáct v noci vykládal svět.

STŘEDA 22. ČERVENCE 2015

Doprdele, vydechnu měkce do čerstvého rána. První slovo dne. V místě implantovaného portu se pořád něco natahuje, řeže to a pálí. — Skles. Nemám chuť jíst. To už se mi dlouho nestalo. Uvadnout — jako životní program. Být čím dál tím bledší, průhlednější. A pak buňky, tak nějak jedna po druhé, odletí jako plynové balonky. Postel zůstane ~~prázdná~~.

ČTVRTEK 23. ČERVENCE 2015

A zase je večer. Ještě jsem ani nedokončil včerejší větu. Ale ani by mi to nešlo. Čas opět jen tak váł (a vyvanul). Ale neuplýval — ač nazdařbůh — špatně. Nepsal jsem, nečetl jsem (s výjimkou novin) ani dnes — maďarský jsem šlechtic, věz!

Znovu jsem dostal průjem, téměř jsem se zbavil sám sebe. Vy-mizel jsem ze sebe. Číst, číst, číst. — Teď se při psaní koukám na televizi. Ale je docela fajn si trochu dáchnout. Pořád jsem takový zmožený. Už zase.

PÁTEK 24. ČERVENCE 2015

Je mi dobře. Jako by mi bylo dobře, vážím kolem dvaaosmdesáti kil. Dvaaosmdesátníci, hoši jako. Ačkoli moje choroba mě dost zalehla, lépe řečeno oblehla, jen mi věta bohužel nechce zahrnout rozumným směrem, oblehla mě jako hrad, rád bych před ctěným soudem místopřísežně prohlásil, že nejsem totožný se svou chorobou. Zním ji (jakžtakž), náš vztah lze nazvat důvěrným, ale račte laskavě mezi námi dělat rozdíl. Ostatně se domnívám, že úplně postačí, když budu dělat rozdíl já. (Malý maďarský rozumbr.)

Brodkey lapá po dechu. To ho dokonale připravilo o smysl pro styl a pro poezii. O všem rozhodovala dušnost a rozsudek smrti. Nic než nemocnice a nervózní tik okamžiků (abych správně de-interpretoval německou větu).

Pěkný postřeh: Jednotlivé okamžiky ztratily hloubku — nejsou bezcenné, ale ploché a o mnoho prázdnější. A dále: Když se ukáže, že jsi nevyléčitelně nemocný, čas se stane něčím navýsost zašmodrchaným, věci jaksí nezajímavou a banální. Avšak to, že tobě je jedno, jestli jsi živý, nebo mrtvý, působí tvým blízkým bolest.

Já se tady s broučínkem kamarádím a jednou přijde den, kdy mě nečekaně zabodne? Obejme mě s kudlou v ruce. Vždyť žádné

ruce nemá. Hlavu má, to stálo ve zprávě. — Ale jaképak zabodne, zavraždí mě, to zní drsněji.

SOBOTA 25. ČERVENCE 2015

Dobré spaní. A vůbec dobré všechno. Mezitím už je zase odpoledne, čas nadále protéká mezi prsty, a to dobré není. Ale dopoledne byly na počítače nainstalovány antiviry. Józimu S., člověku přes počítače, jsem to řekl taky, protože jsem musel (měl jsem takový pocit). Ale vzal to dost ležerně.

Snad jeden začátek k blixenovské variantě *Jednoduchého* (historika z roku 56, fotbalista, do Dánska, něco jako trenér Károly): Neumím psát, psaní mi dělá potíže, ale kdybych to nenapsal, zapomenu to. A tohle zapomenout nechci. Nikdy. Umím to s merunou a se ženskými; říkám-li ženské, mám na mysli spíše šoustačku.

Jím a piji. Z prsou mi sklouzl obvaz. Odhalená rána a stehy. A modřiny. Je to trochu, jako bych dostal výprask. Fakt to tak trochu je, nač to zapírat.

Ztrácí se nebo mizí cíl — to je asi pro okolí (nedalo by se to konkretizovat?, uvést skutečná jména mužů a žen?) to nejtěžší. Abych neumřel? To je moc. Aby mi někdo přinesl další jaterní čaj? To je málo. A kdo je dále, geograficky? Sít' frustrovaných pomoci. Tady by to chtělo adjektivní přívlastek, jaká sít'.

Ještě nikdy jsem nebyl pořádně (jakseptří, doopravdy) nemocný. Neskláněl se nade mnou lékař s bezradným výrazem ve tváři. Neseběhl se s bédováním celý dům. (Musel jsem vynaložit velké, ne, střední, zato však skutečné úsilí, abych nenapsal domácí lid obého pohlaví. Ať mě o to Micu žádá sebevíc, nedokážu se vymotat ze slov. A co je horší: Hlavně jsem přesvědčen o tom, že to je moje sine qua non. Bez toho bych já nebyl já. Je to pravda?)

Snad bych měl také cítit, že jsem se změnil. Copak o to, nepochybně mi narostly nové buňky, tedy nové tělo. Ale pak i nové „já“. Už ani to staré jsem moc neznal. Tak jaké šance mám teď? A vůbec, chci to? Nebo mohu chtít to nechtít? — Už zas to chytračení. Ale to je jedno, dělejme si poznámky a vyprávějme příběhy.

Glosa. Místopředseda parlamentu Gergely Gulyás se nechal slyšet, že za naši špatnou pověst (za naši špatnou pověst) v zahraničí může levice. Řečeno jedním novějším obratem (mým novějším obratem): Málem jsem umřel jako blbec, ještě že nám to prozradil. Vyslovme mu za to upřímný dík. — Sebrat to pod společný titul ~~Vlastenecké glosy~~? Ačkoli když se reportérka zeptá Eszter Horgasové, zdali hraje na flétnu z vášně či z lásky, dá se to do vlasteneckého programu zasadit jen s velkými obtížemi. Snad by se mělo psát o vážnějších věcech, jenže kdo nám dokáže říci, co je a co není vážné. Doufám, že už i na to máme státního tajemníka. Nebo náměstka. Ba třeba *ešče betálnějšího borca*, vyššího. Vědoucího, zač je v Pardubicích perník (smích na galerii) a odkud vítr vane.

O smrti jiných, o smrti otcově a matčině, jsem si ještě něco myslel, ale o své vlastní si, myslím, nic nemyslím. Pořád to „myslím“. Myslím, že mě ani nenapadlo, že umřu. Ne, že bych si snad myslel, že já neumřu. Moje možná smrt na mě nedolehla. Teď se, jak se zdá, tato možnost přiblížila, ale ani teď na mě nedolehla. Někdy si opravdu musím myslet, že jsem seriózní věřící, a tam, na Boží dlani, aniž bych snad schválně čekal na setkání s nebeským Otcem, jako bych *ono* a *toto* považoval za zcela stejné. A toto, tuto pozemskou *variantu*, jakkoli vím, že se přičím dnešním trendům, mám za dobrou. Abych se vrátil do zapařeného prostoru mezi Máraim a zabedněným venkovským farářem: Krásné je žít.

A je tedy krásné i umřít? Není tedy nic, co by nebylo krásné, co by nebylo dobré a co by bylo zlé? Teoreticky tu jako zlo zbyvá ještě umírání. Ale o tom, až přijde čas. *Tebe* budu mít do té doby k smrti rád.

Nikdy jsem necítil „hrozivou přítomnost smrti“ (Brodkey). A tu mě napadá: Vždyť já jsem ještě nikdy nebyl v ohrožení života. Ani jsem nezabil člověka. Jak bezútešný to život. No, ne, že bych dal na konec té věty vykřičník, natolik bezútešný zase není. Miloval jsem? Miloval. A to už něco znamená.

NEDELE 26. ČERVENCE 2015

A zase — čáry máry fuk, už je jedenáct. Rána umějí rychle vyvahnout. Ale jak příjemné je spaní! Protože se mi spí dobře a lehce. Dlužno říci, že každý večer nastává v této věci mírná nervozita, zdali se noc *vydaří*. A opět se *vydařila*. Včera jsem svým sourozencům (každému zvlášť) hrdě ukazoval, jak mě zalátali po implantaci portu. Jsem ušitej, fakt to tak vypadá. Zápisky ušitého muže, jaký by to byl titul? Pod, nanejvýš podtitul. A navodil by zřejmě představu nějakého kosmetického dobrodružství.

Ani smrt a zhouba v přírodě na mě moc nezapůsobily. Například mrtvá zvířata. Přejetá kočka, pes. Můj ocelově šedý hled zůstal chladný. Může to souviset s mojí vesnickou minulostí, s vysídlením. S tím, že v tom všem si člověk všimne jakéhosi praktična, občas prší, kočku občas někdo přejede a pes zestárne. Hezky bych to formuloval tak, že v sobě poznávám ledovou lhostejnost matky přírody.

Také se konaly pohřby. Na ty si pamatuji hlavně jako ministrant. A zase ta praktická stránka, zčásti určitý druh práce, kterou je třeba poctivě odvést, zčásti možnost výdělku. Provázely to samozřejmě velké nářky a hořekování, ale ty jsem bral spíše jako součást rituálu, ne jako opravdové lidské city, nýbrž jako chování, které se očekává, divadlo. Neupřímnost jsem v tom neviděl, komedii ano.

Myslím, že ať vyslovím jakékoli tvrzení nebo k jakémukoli tvrzení se dopracuji, začnu váhat, zdali je to skutečně to, co chci říci, zdali je to skutečně pravda. — Hrozně často se mi stává, že prostě zapomenu, že někdo už je po smrti. Za takovou věc se sice

stydím, ale ne dlouho, a znovu zapomenu, že jsem zapomněl (zapomnění). Se svým mozkiem bych to nikam nedotáhl, i když občas je čiperný.

Jestliže „to“ budu považovat za hmotu, dobře pochodím (dobře pochodí text; tak rychle trochu srandičky: Nad tím mi zůstává rozum stát: Text jsem já?), pokud se od sebe nějak (!) vzdálím a zamířím do nějakého příběhu. Jako v pohádce o Otesánkovi: Ať všechno spolyká příběh, ten nedojeda... Protože ani toto by nemělo být o mně, nýbrž — pakliže nějaké jsou či budou — o zkušenostech. A o těch toho „vzdálenější“ příběh vypoví více. Nebo s mou obvyklou váhavou podělaností... jako by vypovídal více.

Brodkey uvádí smrt do souvislosti s mlčením. Že už by bylo načase, že je nejvyšší čas mlčet. Když se na to dívám z téhle stránky, **tak jsem bohužel** pro smrt dosud neuzrál. Ještě se mi chce mluvit. Ne rozmlouvat, povídat si, ale říkat. Co, to jsem nevěděl nikdy, většinou se to ukázalo až dodatečně nebo mezi řečí, ale z této své nevědomosti jsem dělal ctnost. Ať už ctností je, nebo není — je.

Měl jsem rád svůj život, píše Brodkey. Já taky. I tento život, píše. Já taky. Měl jsem štěstí. Tu slečnu, co mám uvnitř, bych na první dobrou nenazýval štěstím, po tomhle zvratu nebo vzrušení jsem netoužil, ale nechval dne před večerem. Záleží na tom, zdali si budu umět nějak poradit s tím, co se přihodí dále. Já mám pochopitelně na mysli psaní, Micánek zjevně nikoli. Zdali si můj život umí poradit s tím, co se děje teď. Zato já si myslím, že když to umí moje psaní, tak to *uměl* i můj život. — Chodím pořád kolem dokola.

Po vzoru Brodkeyho se i já musím ptát, zdali nedostatek strachu ze smrti není náhodou lenost, mentální otupělost nebo zbabělá neschopnost, chybějící talent poznat (uznat), že hrůza je hrůza. Správný spisovatel trpí strachem a úzkostí víc než já. No, tohleto, vezmeme-li v úvahu, že spisovatel jsem, a dokonce ne ledajaký, je pouhé koketování. Kdybychom však chtěli spočítat průměry, bude to pravda. No a? Co má bejt? Co má, kurva, bejt, řekl bych, jak jsem v ráži.

Chtěl bych dohnat sám sebe, to je všechno. Půl 4. a doteď nic než vanutí. Do půl 10. jsem spal, udělalo mi to moc dobře. Vždycky jsem považoval spánek za výkon, za projev jistého nadání, ale teď vysloveně věřím v jeho léčivou sílu. Čili jsem se probudil spokojen, i když jsem si včera naplánoval brzký budíček a bezmála normální pracovní den. Člověk miní, ale ono je půl 4. Zpočátku uplýval čas pomalou snídaní, polykáním léků a čtením novin, potom přišel Marcell s dětmi a po něm Žožó s rodinou, ti přijeli ze Szigligetu. K obědu byly dobře maštěné, chutné francouzské brambory, snědl jsem dvě porce. Lépe řečeno tři, ale té třetí si nikdo nevšiml.

No a teď je zničehonic půl 5. Hotová záhada.

Brodkey píše o análních hrách (že nyní už o nich dokáže nebojácně referovat), které jsem zprvu četl jako analytické a přesně jsem je chápal. No, co mě se týče, dokážu nebojácně referovat jen o svých analytických hrách. Zdalipak bych si zvýšil šanci na přežití, kdybych ošoustal něčí prdel? To mi připomíná moji mamku, jámináčku, ta by mi dala! Noaledyt! (Noaledyt už nemůže.) Silnice našeho života je vydlážděna samými noale. Rakovina mě, jak vidno, připravila o rozum, ale přinejmenším mi pochčila pero. A to mi dále připomnělo, že za ranního zpomalení jsem se podíval na kousek televizního magazínu pro celou rodinu, pletení, háčkování, domácí praktiky — a mluvilo se tam o oteplouších (to o na začátku slova je bytostně důležité, ale teď nevím: o teplácích, o teplákách... napíšme raději o oteplouchách. Pardon!).

Podřimují. Kdo jsem a kde? A kdy? Jako by mě ty otázky zajímaly jen z praktického hlediska. Abych nehasil žízeň mořskou vodou, v domnění, že z horského potoka — to je to kde. A kdo — ten, kdo by koneckonců mohl pořád pít vodu. Je vůbec zvíře, které nepije vodu? A už zase: Kde bych dnes byl, kdybych dobře znal gymnazijní učivo. Ačkoli jsem byl eminentním žákem (chovancem, vole!) jedné z nejlepších, nejpřísnějších škol, víme?

Brodkey moc hezky přirovnává svoje tělo ke zpotvořenému králíčkovi, kterého nemá chuť pohladit, kterého zapomíná včas nakrmit, aby si s ním hrál a poznával ho, na to nemá dost času, je to obtížný králík v kleci, který by natropil strašné věci, kdyby ho někdo pustil ven. Není modlitba, kterou by se dalo poprosit o přežití. Nebo o milost lehké smrti. Napůl sežraná kořist. Had určený za kořist, králík určený za kořist v Audubonově ornitologickém cyklu.

ÚTERÝ 28. ČERVENCE 2015

Už ani nemusím říkat, že je večer. Že zničehonic nastal večer. Ráno jsem přišel na to onkoterminické ozařování. Zase jsem zapomněl na vedlejší účinky, teď jsem na každý pád slabý a točí se mi hlava. Však jsem také odpoledne spal. Zkoušel jsem zastihnout svoji lékařku. Čas ubíhal. Poslední dobou se mi stále vymyká z rukou. Je to pro mě silný zážitek, jinak známá zkušenost starých lidí, na nic není čas, pořád aby se za ním člověk honil.

Chtěl bych dohnat sám sebe, tak začínal včerejší zápisek. Vtom na mě zevnitř *někdo* houkne: Za mnou běhej, kámo! — Nějak se vedle mě zfotbalila, ne, zfotbalistila.

Ono je vlastně nesnesitelné, dost nesnesitelné, když někdo se sevřenými rtíky a s úsměvem vyzařuje naději — a platí to mně. Ale nechci být potvora nevděčná, jenom bych poznamenal to, co v *Malé maďarské pornografii* říká jedna kurva (?): Nežer se, tatíku. To nám národ vpřed neposune. Vidím, že na to budu narážet pořád znova a znova. Jednou zděšené soucitné bědování, to je hrůza, něco takového, jednou toto zděšené, soucitné drcení naděje.

Nikdo z nich nechce vzít na vědomí smrt, obchází je hrůza. Jejich hrůzu nesdílím, o tom jsem se už zmínil. Ale s tím nemachruju, jen říkám, že to na mě nedolehlo. A just neříkám ještě. Že to

na mě ještě nedolehlo. Nečekám, kdy už přijdeš, a nežadoním, nemodlím se a nekleju, abys nechodila. Můžeš mi viš co, kra-
sotinko. Moc. A co bych jí vlastně tykal.

Dnes odpoledne, když nikdo nebyl nablízku, ~~zeptal jsem se své slečny~~, jestli ví, co je to kovalentní vazba. Odkud mě napadla kovalentní vazba, to už nevím. Jakkak by nevěděla, ne konkrétně, ale je to chemická vazba, drahý Petře. Mám to furt na jazyku, a tak říkám: No to mě poser, málem jsem umřel jako blbec, eš-
těžeš mi to prozradila. Chemická vazba?! Já se zcvoknu, jako by byla i nějaká jiná. Hihňala se, to jsou mi móresy, v její situaci se hihňat, veselou rakovinu slinivky si já prostě vyprošuji. I když, co já vím. A v tu chvíli mě napadl velký Jan Kovalenta. A začal jsem vyprávět. Nadšeně hltala moje slova. Její nadšení mě po-
strkovalo vpřed. A moje vyprávění. Až na konci jsem viděl, že to celé klidně mohla i probrečet.

Ani nevím, kde začít. Mladý Jan byl znám jako slibný člen juni-
orské reprezentace Československého svazu lyžařů. Jeho talent nebyl velký, ale určitý talent měl a byl i pilný. Trenéři zaujali vy-
čkávací stanovisko, u mladých mužů se lze kdykoli nadít zázraku. Z ničeho však něco nebude, to dá rozum. Jejich čekání bylo spí-
še nepozorné. Trénovali většinou na Slovensku, dost možná, že Kovalenta byl slovenského původu, ač co se toho týče, dle názoru maďarských pánů jeden nikdy neví. To je prakticky bezvýznam-
né nebo významu jen mizivého, později se o tom ještě zmíním.

Mladíka brzdily dvě věci. Jednou byla ta věc s talentem, o kte-
ré už byla řeč, nadáním nepřekypoval, přičemž nadání je na-
dáním, jen když překypuje, přesně vyměřené jím není. To jsou
schopnosti, znalosti, můžeme tomu říkat, jak chceme. Talent
nesmí být v uměřených proporcích, nesmí být vypočitatelný,
musí v něm být něco rozčilujícího.

Tou druhou věcí bylo jeho tzv. volné koleno. To dokážu popsat
jen přirovnáním, bylo to, jako by mu v koleni a kolem kolene
chyběly vazy. Abych ve svém vyprávění učinil velký skok vpřed,

dle prvotního záměru bylo účelem kovalentní vazby toto odstranit. No, tedy musíme hned připomenout jednu odbočku, francouzskou linii Jeana-Clauda Killyho. Jako v celé *Legendě o Kovalentovi*, i zde nacházíme mnoho nejasných bodů. A to to ještě říkám nadmíru slušně, abych i já byl nejasný. Ale strpeníčko, já to osvětlím. Všechno. To budeš mrkat — a mžourat.

Podstata kovalentní vazby, srdce celého řešení, se mi dost těžko vysvětluje. Totiž je pro mě dost těžké pochopit, že si mám zamést před vlastním prahem. Leccos by se dalo říci i o tom košťeti, ale to teď nechme stranou. Kdo viděl most přes řeku Zagyvu u Hatvanu, víceméně tuší, na co narážím. Tam bylo použito totéž přepásání či přemostění, které je i jádrem kovalentní vazby. Nemáme sice důkazy, ale je dost pravděpodobné, že malý Jan jednou, když byl na soustředění na jižním Slovensku, zabloudil, bezděky překročil hranici, došel až do Hatvanu a tam se mu to vrylo do paměti. Jak říkám, nevím, protože to vědět nemohu, ale vůbec to není vyloučené.

Můžeme si snadno představit, jak byla jeho maminka nervózní, když slyšela, že se jí zaběhlo dítě. Podotýkám, že Margarita, tak se ta paní jmenovala, byla, pokud si pamatují, polského původu a sama měla lyžařský talent od Boha. Ale nikdy, rozuměj nikdy, nelyžovala. Přesto o ní v branži každý věděl, že je numero uno. Nebo vlastně una, že ano. Vybrala si rodinu, což už samo o sobě potvrzuje pravděpodobnost jejího polského původu. Pro Jana měla slabost, ale kdo by se divil mateřskému srdci.

A teď si prosím představme to zatoulané děcko, tu česko-slovensko-polskou směsku, jak stojí na břehu Zagyvy a kouká, kouká na most. Kouká na most, možná nechápe, ale vryje se mu do paměti. Odbornou výzvou je tu fakt, že Zagyva je jednou metrová, jindy zase hučí, řve a rozmetává hráze jako bestia triumfans.

Hošík měl tedy v sobě lyžařské geny, ale zároveň se mu tam kinklalo to jeho volné koleno. V šestapadesátém se sebral a odjel do Francie. Své vlasti se nezpronevřil, vezl si ji s sebou v srdci, a vůbec, u Čechů to v šestapadesátém bylo jinak, i když s těmi soustředěními na jižním Slovensku... Kdoví, z ducha maďarské revoluce tam mohlo něco proklouznout.

Uznávám, celé je to trochu zašmodrchané, ale copak život není taky *přesně* takový? Náš život se nerodí na projektantském stole, abych tak řekl.

Odtud budu zítra pokračovat, protože zaprvé musím ještě telefonovat se Szütsem a zadruhé se chci v televizi podívat na *Všechny prezidentovy muže*. A jsem unavený a ospalý. Z počítače *vyhrává* Beatles. A co ještě? Velký vůz.

STŘEDA 29. ČERVENCE 2015

Kovalentovi se v Paříži dostalo slavnostního přivítání. Neměl sice nějaké zvláštní výsledky, ale postupně ho opředla jakási — říkat tomu mytická legenda by asi bylo přehnané, ale jakási tajemná sláva. Přispěla k ní i známá Hemingwayova povídka, **Lov buvolů v P.** Málodko věděl, nejméně ze všech ženy, které Ernesta obletovaly, že to „P.“ v názvu neznamenaá píču, ale Prahu, a Juan, hlavní hrdina povídky, upřímný přítel buvolů (na této upřímnosti je založeno drama onoho malého literárního klenotu, och, kdo z nás se to svého času, když se zadávala povinná četba, nenaučil: Hemingway byl gymnazijní hvězdou — pro svou krátkost, to si přiznejme; kterého jiného autora mohl člověk vyřídít přečtením čtyř nebo pěti stránek?, a navíc metodou *pars pro toto* — opravdu jsme z nich poznali celé jeho dílo), prostě Juan, ta čistá duše, má předobraz v našem Janovi. Ale vidím, že snad až příliš odbíhám.

Ačkoli víme, a odvolává se na to i Plinius mladší, kterého teď, maje dobré srdce, nebudu citovat, že „příliš“ se občas rovná samotné normě; podle toho by tedy Kovalenta nebyl pěstí na Ernestově oku. Mladý vědec Eco byl přesvědčen, že právě Jan byl tou neznámou ženou v uvozovkách, před kterou Hemingway celý život prchal. Řekl bych, že nad jeho, a teď už pomínu uvozovky, zadnicí se klenula celá ta Hemingwayova mačovská stavba, proto ta neustávající bouře mužnosti, mužnost vystavovaná na odív, aby to zakryla, aby to kompenzovala, toho křehkého mladého Čecha nebo Slováka nebo polovičního Poláka

s volným kolenem a zamrzlým talentem. Eco se touto záhadou, vědeckými kruhy sice přezíranou, ale známou, zabýval ve svém strukturalistickém období, není náhodou, že se k němu přidal i maďarský sociolog Elemér Hankiss, jehož reflexy byly v mnohém podobné. O pozadí statistických metod bych se teď nešířil, sdělím jen bulvárně prostý a zarážející výsledek: V Hemingwayových textech je dvakrát tolik slov začínajících písmenem k nebo K než v kterémkoli jiném literárním textu. K. jako Kovalenta. To člověku vyrazí dech. A ještě něco. Bývá zvykem považovat Hemingwaye za jakéhosi antiintelektuálního nosorožce, který píše silou, za přírodní talent, který se nestará o literaturu jako takovou, pouze z něho samovolně tryská a proudí vyprávění. Nuže, pádnou odpovědi na tuto „samovolnost“, možná až moc pádnou, je, že toto, tedy tento K efekt, abychom užili Hankissova trefného termínu, platí i pro překlady! Maďarská srdce mohou být hrdá na to, že co do frekvence „K“ je v maďarštině nejlepší Pázmány, s přepočtovým číslem 1,93! Je jediný, kdo se dostává pod 2 celé. Uvádím to vlastně jen na podporu známého výroku vojevůdce Zrínyiho, že nejsme podřadnější než jiné národy. Nezapomínejme proto, že v nepříznivých, národu se zpronevěřujících epochách stačí říci jen: 1,93!

ČTVRTEK 30. ČERVENCE 2015

Podrážděnost, zátěže, léky, pořadí léků, popletená pořadí léků, popletené dobré rady, dobré rady vnímané z neznámého důvodu jako čím dál tím agresivnější (bítlsáci mi právě hrají all you need is love), odkládané telefony, jako by vzrůstalo i zklamání, které působím svému okolí (okolí jako osoba — legrační!), dnes ráno, které už je polednem, na sobě nenacházím nic pozitivního, ale možná to přeháním — toto vše dohromady je můj krásný nový svět. Jsem věc, kterou ruce vedené nejšlechternějšími úmysly postrkují sem a tam, a nic nechápu. Protiváhou včerejšího dne byl Kovalenta. Psaní téměř až opojné, jak to bývá u „normálního“ psaní.

Na ten „večírek u Cserbové“ jsem nakonec šel. Ale bylo to o fous. Odpoledne se mi trochu zatočila hlava, lehl jsem si a probudil jsem se s mírným bolením hlavy. Bude lepší nejt. Ale pak jsem si na tu hlavu vzal prášek a stejně jsem šel. Dohromady vzato docela nuda. Fůra neznámých lidí. Já vás znám, jenže z druhé strany televize. Zdvořile se šklebím. Výborné chili con carne. Kvůli jedné věci to opravdu stálo za to — jak se tvářil Laci Dés! Měl ze mě takovou radost, vzácný, hezký okamžik. Můj okamžik. Okamžik z mého života. Jeho obličej, ten markantní mužný obličej, zářil. Byl plný světla, protože uviděl mě, protože mě uviděl neporušeného a živého. Ten obličej okamžitě všechno vyloučil, na světě nebylo nic jiného než jeho rozzářenost a příčina té rozzářenosti: já. Natolik nenarcisticky na sebe člověk může pomýšlet jen málokdy. Děkuji. Ale vraťme se k našemu Janovi.

Kde jsem to přestal, kam se mám sehnout, abych navázal? — Nikde a nikam, protože jsem se tu znovu pošcorpil se svým Okolím, které (kteří, které) mě zkouší podrážděně milovat, na což já reaguji s podle mě pochopitelnou podrážděností, trochu jsem se naobědval geniálních flíčků s dušeným zelím (smím je?, nevím, a ani mě to nezajímá), a tak uběhlo moře času a já už musím jít do špitálu na ozařování. Volal jsem P., o tom teď víc nenapišu, fakt musím už jít. Skleslé ptáče, sedím tu jako oukropeček. Chtěl bych létat, dělat oukropečka umí každý. I když takový opravdický, velký oukrop taky není marný. Ale to si z vás strýček jen utahuje.

PÁTEK 31. ČERVENCE 2015

Výsledkem včerejších telefonátů je, že z té molekulární onkologie (jmenuje se to tak?) snad něco bude. To uklidnilo i lidi v domě. Pěkné mejly s ozvuky hrůzy, úžasu, obav, zdrcení. Vím, je urážlivé, když se na tyto pocity nenapojím. Dělam tedy jako. Jakkoli neberu svoji slečnu Inivku na lehkou váhu, nelekám se jí, ani k ní nevzhlížím. Vzal jsem ji na vědomí, nedivím se, ne-
urazil jsem se (proč zrovna já), řekl bych to asi tak, že na té věci

společně *pracujeme*. Na problému, který je nepochybně reálný, aby mu řasa prdel natrhli atd., ale zmiňuji se o něm jen proto, aby bylo zřejmé, že vím, jaký je rozdíl mezi rakovinou slinivky břišní a, řekněme, bezstarostným víkendem, s přáteli, dobrými víny a geniálním grilováním.

Broučice Pytlíce, už jí říkám, jak mě napadne, s Lady Carneval o milování. Dělat lásku, Liebe machen. Co by se ti líbilo? Cokoli. A tobě? Mně taky cokoli. Ticho. A z tohohle má bejt šoustačka?

Když uchopím tvého (sáhnu na tvého?, popadnu tvého?) ptáka, mám pocit (vím, myslím si, doufám), že se mi nemůže stát nic zlého. Uspokojené krčení rameny, jak myslíš, srdénko milené. Přijde na to, čemu říkáš zlé.

Jako by text o Kovalentovi byl skutečný (Wahrheit) a všechno ostatní, léky, mdlo, a vůbec, tok dnů, sám zapisovatel, pisatel těchto zápisků, jako by bylo fiktivní (Dichtung), jako ze sna. Na sny ale pozor: Probouzejíce se ze sna do sna, kdo ví, kde jsme *teď*. Že je život sen, na to se přišlo už dávno. Zemřít ve snu — je to dost tragické? Je to dost grandiózní? K tomu pak ale také, je-li dost (dostů víc než dost) grandiózní (takový) život. Kdysi se možná nikdo neptal, co je to grandiózní. Ale teď není kdysi.

Pokračujme v naší pohádce, broučmero. Váha důkazů svědčících ve prospěch větve Jeana-Clauda Killyho se sice od váhy těch prohemingwayovských příliš neliší, ale oba shluky nejistot či nejasností se přece jen navzájem posilují. Příšeří linoucí se z příběhů, to je to světlo, s kterým my, epičtí tvůrci, můžeme pracovat. Protože co se vlastně stalo? Kaménky reality kladou se pěkně jeden na druhý jako ta nejrafinovaněji vykoumaná fikce. Nerad bych zde nyní hloubal nad konstrukcí světa, ale využijme příležitosti aspoň natolik, abychom, nikoli bez radosti, podotkli, že stvoření je zpropadeně dobře vymyšlené. Snad si to nikdo nevyloží špatně, mnoho jsem se o tom napřemýšlel, ale sám bych to nebyl dovedl splichtit lépe.

Vraťme se však z obláček hebkého snění na půdu pozemské reality. Naše půda je tu teď neustále pokryta sněhem. Svět je bílý, i když to nijak zvlášť nezdurazňujeme. A jsou na něm černě se pohybující puntíky: člověk jako takový.

Jeana-Clauda tou dobou zaměstnával francouzský svaz lyžařů jako lyžařského korepetitora. Na samostatnou historku by vydalo, proč s ním nepočítali jako se závodníkem, ačkoli byl ještě pořád nejrychlejší. S výjimkou sjezdu na krátkou vzdálenost, tam byl mladý Camus (náhodná shoda jmen!) o něco rychlejší. Nebo spíš pohotovější, ale nerad bych zabředal do profesních jemností. Jen poznamenám, že už ta nevinná shoda jmen Sartra téměř přiváděla k šílenství. A to natolik, což víme z tajného, rozumí se pouze zpola tajného, deníku Beauvoirové, že se Sartre po návratu z Moskvy přihlásil do lyžařského kurzu. Což si někteří s posměchem vykládali jako známku Sartrovy ohebné páteře neboli úlitbu Moskvě. Dosti tomu nasvědčovala jedna tehdejší kraťoučka, leč s obvyklou bojovností napsaná esej, jejíž název zní *Mezi sebou o Kutuzovovi*. Ale ne. Beauvoirová jednoznačně potvrzuje camusovskou linii. Není třeba zdůrazňovat, jak vražedná ironie těch pár řádek zakrvácela. Úplný deník dodnes nevyšel. To je těžko pochopitelné, těžko to kvadruje k velkému francouzskému duchu. Ale, jak se traduje, ruka Sartrových příznivců dosáhne daleko.

Nenazýval bych odvážným svůj předpoklad, že s Killym se na závodní dráze nepočítalo proto, že ani on sám se za závodníka nepovažoval. Vypařil se z něho duch nezkrotného dostihového jednorožce a nechtělo se mu lyžovat, jen aby se neřeklo. Zato Jan Kovalenta se snažil proklatě okatě, ač připouštím, že s nepevným vázáním sjel někdy dosti divně, div neztrativ gatě, z tratě, i jako jednonožec.

Francouzi potají doufali, že Killyho přitáhnou zpět do světa sjezdovek. Věděli, že neprahne po penězích ani po slávě, nedá se zkorumpovat. Padej, ať už seš sjetej, řekli mu (francouzsky to nezní tak trapně, příležitostně se zeptám Marcella, jak je to po jejich). A dostal poblíž Grenoble vlastní údolí, údolí, to tedy

znamená i svah, kam směl jenom on. Dokonce po něm to údolí nazvali, našim uším by jeho název zněl asi jako: Válej, Kyli!

V důsledku už zmíněného volného kolene nebylo držení Kovalentova těla ideální. Na tzv. suchých trénincích se Killy pokoušel o nápravu. Tréninky ukázaly, že nejúčinnější metodou je, když se Jean-Claude postaví těsně za Jana a šeptá mu do ucha, tak, správně, pokrč nohy, jednu, druhou, teď je natáhni a tak dále, jak to odborný výcvik vyžaduje.

Ale to je jen část pravdy. Začalo to totiž tak (kdo by si pomyslel, že i pravda začíná?), že Killy se už na předchozí olympiádě nakazil ošklivou a nepříjemnou kožní nemocí. Nebylo to na choulostivém místě, na lýtkách se mu objevilo pár pupínků, které se později spojily v jakýsi tenký povlak. A nic proti tomu nepomáhalo. Až náhoda. Náš hrdina měl podivný zvyk, rád se svlékal. Přesněji řečeno rád byl bez šatů. Rozčilovalo ho všechno, co si musel oblékat. Jsem pračlověk, žertoval mezi přáteli, ale nikdo nechápal, co tím myslí, a on se k vysvětlování neměl.

No a teď teda. (Není lehké udržet pospolu tu změť rozmanitostí. Je jako záplava říček, stružek a potůčků, jež se všechny vlévají do Jana Kovalenty.) Jean-Claude ve Válej, Kyli!, vzhledem k tomu, že jiní tam lyžovat nesměli, uháněl v jiskřivém slunečním svitu po sjezdovce vždycky nahý. Částečně mu bylo zima, částečně nebylo, ultrafialového tam měl ažaž. A co vyšlo najevo? Že to záření, jak se tak pěkně odráželo od sněhu, prakticky beze zbytku odklidilo ty vrádky, ty jeho pupínky, které tehdy už vypadaly poměrně hnusně.

Na to, co následuje, nejsou svědci, není nic kromě pochybných drbů naznačujících, že mezi oběma muži bylo víc, než je mezi dvěma muži obvyklé, něco takového, co bývá — většinou — obvyklé mezi mužem a ženou. A teď jsme u samého origa kovalentní vazby, přímo v rodidlech, kterými přišla na svět, abych tak řekl. Vidíme světlo, ale je v tom víc naděje než reality.

Jan byl stydlivý chlapec, ale údolí ho jaksi očarovalo, i pro něho byl najednou sjezd v rouše Adamově nejsamozřejmější věci na světě. Snažím se nerochnit se v chlíváckém bahně. Zkousím

se držet faktů, nanejvýš dodatečně některá slova, čurák, mrdat ho do prdele, hovno nebo spíš od hoven, vytečkuji.

Vzadu v kůlně, zastrčené až úplně v koutě mezi pavučinami, stály staromódní lyže, velké a humpolácké jako pivovarští valaši, čímž ovšem nechci říci, že by snad zmínění valaši holdovali zimním sportům. Na maják mi ještě nešplouchá. Teď vidím, že bude lepší napsat milovníci zimních sportů. Nejsou milovníky zimních sportů. A Killy na tyto lyže namontoval jejich duplikát, a to z důvodů didaktických, aby mohl učit.

Nyní zavřeme oči a představme si dvě nahá mužská těla v ostré sluneční záři, jak takzvaným pluhem pomalu, ale přece, kloužou tím malebným údolím. Zatačejí sem, zatačejí tam, těla jsou si čím dál tím blíže, vždyť (vykašleme se na tečky) pohybový vektor tu sleduje určitou přirozenou cestu. Ale přimontované vázání, to druhé, zadní, neodpovídalo pohybům diktovaným náhle vzbuzenou touhou. Však také raději odlyžovali zpátky k chatičce. Prostě jen čekej, příteli, monami, řekl Jan, který mluvil francouzsky trochu strojeně, asi jako bychom byli v ruském románu z 19. století. A ve dne v noci si od rána do večera lámal hlavu s řešením problému, který se současně týkal oblasti sportu, Jeanova-Claudova... a jeho, Janovy..., jež byla ochotna se mu darovat.

To je pravdivý příběh kovalentní vazby. Nix vazba, vázání. Nix kinklavé koleno, nýbrž vášeň. Však také všechno šlo jako po másle, oba muži šťastně brázdili svahy Váleje, nix kinklavý..., stál mu jako pól žebračie holi. Tím pochopitelně nemá být řečeno, že za dobrotu na žebrotu, naopak, ani nebezpečí alimentů tu přece nehrozilo.

To je poslední zpráva, kterou o Janovi máme; ta o jeho šťastných jízdách na lyžích se sevřeným anusem. Anus mundi, jak říkali staří. Vazba se osvědčila, ukázalo se, že je geniální, zapomnělo se však na její původní účel a stala se vázáním, nezbytným pomocníkem mladých lyžařů. Ve chvíli, kdy síla svalů nekoresponduje se tížádstí, přichází ke slovu kovalentní vazba. Francouzský

svaz poté co se unavil bezvýsledným pátráním po Janovi, si novinku bleskurychle přivlastnil a dal si ji patentovat jako inovaci. Ke cti mu budiž připsáno, že vynálezu ponechal Kovalentovo jméno. Že by se o patent Hemingwayovi dědici soudili, to nemohu potvrdit. Řekl bych, že ne. Tatínkova dobrá pověst je moc nezajímala. Aspoň si to myslím.

Ale co se stalo s Janem? Nevím. Nikdo netvrdil, že by ho po onom sjezdu (nebo po oněch sjezdech?) ještě kdy viděl. Proslýchaly se jen drby. A ty se proslýchají dodnes. Jeden z nich už téměř hraničí s blasfemií, neboť hlásá, že Kovalenta vstoupil na nebesa a sedí tam po Otcově pravici. Sorry jako, ale ani nevím, jak si to máme představit. Pro záhadnou Janovu autoritu je však typické, že tato představa stále žije a čas od času přichází na přetřes. S tím je spojena fáma o fotografii turínského plátna, na níž je prý vidět kovalentní vazbu. Nebo most přes Zagyvu, jak se komu líbí. Podle mě je to blbost. Zřejmě to bylo tak, že Jan prostě doklouzal až na vrchol, a to profesně (lépe, krásněji, ba reálněji už mu to nikdy klouzat nebude), emocionálně (prožil takové sblížení, které se nejjednodušeji vyjádří slovem láska) i co do intenzity vášně (pohanský tanec těl nebo jak to nazvat). Neměl co říci. Vyňal sám sebe ze světa, to si myslím já. Ale sebevraždu nespáchal, ta by zanechala stopy. Možná se vrátil na Slovensko, do Bratislavy, a třeba je to on, ten bezdomovec na náměstíčku před nakladatelstvím Kalligram, který pokulhává, jako by poletoval, poletuje, jako by neměl křídla, a nemá křídla tak, že slyšíme, jak andělé propadají zkáze. Moc.

Kdyby byl totožný s tím velkohubým pražským investorem, který se vrátil z Francie (pochopitelně ne pod jménem Kovalenta), není pravděpodobné, že by si od francouzského lyžařského svazu nechal čajznout svůj vynález. Úplně vyloučit to nelze, koneckonců Václavské náměstí nabylo svůj staronový vzhled z francouzských peněz.

Vím, že se nesluší doufat v dobrý konec. Usilovat o něj. Však bych taky, kdyby to přece jen dopadlo dobře, necítil žádné zadoštiučinění.

Jako bych měl závrať. Jako bych byl sláb. Jako bych se chvěl. Chce se mi zpátky do postele. Jako bych stál nahý těsně za Janem Kovalentou a nevíme, zdali svah ubíhá vzad, nebo my vpřed. Vpřed, neznámo kam.

Co se ví, to jsou dvě věci. Že Jean-Claude Killy (abychom si ušetřili nepříjemnosti, dodejme, že není totožný s Jeanem-Claudem Killym, ale pochybuji, že by se našel někdo, komu by to nebylo jasné, ba nad slunce jasnější) čas od času, jen na pár dní, znenadání zmizel. Nad jeho mizeními se vlastně nikdo příliš nepozastavoval, všichni znali Jeanovu-Claudovu povahu, věděli, že rád hloubá, rád o všem přemýšlí. Medituje. Jinou otázkou už je, že většina lidí v tom viděla obyčejnou lenost, Killymu se nikdy nechtělo makat, vždycky se to snažil navléknout tak, aby se práci vyhnul. Jo, jo, to známe, teď medituje. V gnostické Francii nikoho nepřekvapí výkřik provázený smíchem: Aby se nám nakonec ještě nemodlil! A já přitom úplně vážně tvrdím, že se určitě modlil. Ale ne tak. Protože druhá věc byla ta, že italská lyžařská reprezentace, schválně?, náhodou?, to už se nikdy nedozvíme, se jednou nějak přesmykla přes hranice a nedostala se sice přímo do Válej, Kyli!, ale došla na jeho okraj, na hřebeny hor, které údolí obklopovaly. Tito Italové pak mluvili o prazvláštním vidění (nedokázali uvěřit, že to byla skutečnost), konkrétně o tom, že jako by viděli jet na lyžích dva nahé muže. S rozpačtým hihňáním se sami sebe ptali, co za optický klam to mohlo být. Alpy přece nejsou typickou vlastní faty morgany. Nemluvě už o tom, že i taková fata morgana je podložena realitou.

Aby bylo jasno — vše poukazuje na to, že Jan se nastěhoval (ukryl) do chatrče ve Válej, Kyli!, kam za ním Jean-Claude pravidelně chodil na návštěvu. Tím si od té doby krátí čas, svůj čas. Už jsou to staří pánové, [Philemon](#) a Baucis. Celý život se nepřetržitě modlili. Modlitbu těl.

Kovalentní vazba celou tu dobu vydělává majlant, zatímco francouzští lyžařští dorostenci vyhrávají jeden závod za druhým. Bože, co všechno spolu souvisí! Buď budeš věřící, nebo frustrovaný jedinec vymýšlející teorie spiknutí. Nebo... Až sesvištíte

dolů ze svahu, sednete si na lavičku, kterou jsi pro tento účel vyrobil, obličeje nastavíte slunci, vaše ruce navzájem spočinou na vašich silných a čím dál tím silnějších přirozeních, není nic jiného než to, to je vším.

Mám trochu závrať. Jsem sláb. Potají jsem jedl škvarky, ale byl jsem odhalen. Měl bych si lehnout zpátky do postele, ale raději různě u, ju, ím a ám. Slunce svítí. Tady v místnosti je zima zimoucí. Mám na sobě tepláky. Kape mi z nosu. Ráno sváteční vajíčko naměkko. Z počítače se ozývá Janis Joplin. Vůle žít bez veškeré naděje mi dělá dobře.

Lidé se ke mně začali chovat přecitlivěle. To je něco, co z principu odmítám. Ale mobilizuji síly, abych to na sobě nedal znát. A přitom v duchu vrčím, že bych ty síly dovedl zužitkovat i jinak. Jenže nikdo to za mě neudělá, to znamená, že se do toho musím dát sám, to znamená, že vrčet je pitomost, to znamená, že nevrčím. Nebo kdoví, hihi. Jen vůl je důsledný. Někdy jde právě o to, že nezbyvají síly být logický.

Zničehonic volám ze svého pokoje: Nemáš chuť sem přijít? Nemá. — Chtěl jsem jenom, aby sem přišla a já se na ni díval. Abych se na ni mohl dívat. Byl jsem přechcán.

Kdybych měl v těchto dnech někde veřejně promluvit nebo něco jako promluvit (právě jsem všechny proslovy odřekl, aspoň ty, které jsem si pamatoval), bylo by vhodné začít takto: „Měl bych dobrou úvodní větu. Mám rakovinu slinivky břišní.“ Nebo to už jsem jednou vymyslel? Skutečně dobrý úvod, ale jak pokračovat? O tom až pak, kdybych měl vážně promluvit na veřejnosti.

Není nelogické, že když člověk zaútočí na smrt, útočí i na Boha. Vidím-li ve smrti protivníka, jsi jím i ty, Pane. Žádný nepřítel, žádný protivník. Tak co tedy? Je? Patří k mému životu? Smrt si nezosobňuji. Na rozdíl od tebe, Pane. Ty jsi, ať už nejsi, nebo

jsi. Maďarština by mi tu nabídla příležitost k hlubokomyslné povrchnosti. Nebojsa?

Co jsem se naučil od rodičů o smrti? Pramálo. Otec zemřel náhle, bylo to dílem okamžiku, bez příprav a předběžných opatření. Matce to trvalo dlouho, nedá se říci, že umírala, ale kráčela ke smrti. Dlouho. Mohli jsme to pozorovat jako neustálé slábnutí. Ale nepřesáhla svoje fyzické já.

Jako by si jiní vážili mého života více než já. Tedy oni si ho váží. Jako konverzační téma nestojím za nic.

Ano, považuji za přílišný luxus, za zbytečnost, že musím všechny síly vynakládat na svoji nemoc — a proto mě to rozčiluje. A přitom nemám na vybranou. Ještě štěstí.

NEDELE 2. SRPNA 2015

Už zase je večer. Ranní nicnedělání, které už pomalu můžeme nazvat obvyklým. A dokonce mi dělalo dobře. Dobře se mi spalo. S rozpraskanými rty, které jsem si hojil jelením lojem.

Nějak mě napadla věta, kterou moje maminka řekla mému tatínkovi: Slíbil jste mi to, ne?, kolikrát už jste mi slíbil, že přestanete pít?! Asi tak to znělo. Jedna z nejrůznějších vět, co jsem kdy slyšel. Co jsem v životě slyšel. V důsledku nových souvislostí už ani slovo „život“ nemohu používat jen tak. Je to taková trochu oulipovská (píšu to dobře?) situace. Jen slova začínající na živ. Text beze smrti. Smrt a její přátelé.

„Existuje ovšem komplexnější, smyslný druh přístupu k jevům.“ Hezounká věta, mohla by se klidně stát i spisovatelským programem. (Motto druhého dílu detektivky Johna Dicksona Carra *Mrtvý klepe na dveře* [*The Dead Man's Knock*], převzaté z knihy *Hieroglyfy* od jistého Arthura Machena.) Rovněž odtamtud:

„Čas radostí a podlostí je neodvolatelně pryč.“ Knoflík, ke kterému bych mohl ušít kabát.

PONDĚLÍ 3. SRPNA 2015

Rána neoplývají dobrou náladou. Jak jsem pomalý. Jak se nešikovně babrám s léky. Jak myslím na civilní úkoly. Na resty. Na to, na co se zapomnělo. Než jsem se dostal až sem, odbila jedenáctá.

Ani o tomhle nevím, jestli jsem to už napsal. Krásně se mi plete dění v mé hlavě a ve skutečnosti. Proč asi? Bylo něco, že jako říkám svojí slečně, jak zářivé bylo to dnešní odpoledne a abychom tu záři nezapomněli. Mám si na kundu namontovat reflektor? Nebo baterku? Samostatný světelný zdroj.

ÚTERÝ 4. SRPNA 2015

Prosakuje to, ve tři čtvrtě na 3. Zanítlo se mi pravé rameno. Občas to zabolí tak, že kňučím. Analgetika + mast. Ale nezlepšilo se to. A je to nevypočitatelné. Nějak to souvisí s portem. Jednou už to bolelo. Za těchhle podmínek je těžké cokoli dělat.

Včerejší termoterapii jsem snášel dobře. Ale dost mě unavila. Radši se vrátím ke svému rameni. Jsou to opravdové bolesti a vrhají se na mě nečekaně, protože jsem je neprokoukl, nebo je ani nejde prokouknout, až se celý zpotím. Konstatuji, že bolest, ať si říká, kdo chce, co chce, není dobrá. Já ji neumím používat. Někdo to umí. Ale mě bys toho mohl ušetřit, Pane. Předpokládám, že takhle to nevyhovuje ani tobě, a mně to nevyhovuje určitě. A proč bychom na světě rozmnožovali nedobré? — Ano, zase jsem u toho, u čeho býváme, proč je vůbec na světě nedobro (což je možná totéž co zlo). Připadám si, jako bych byl hloupý. Nebo dětinský. Naivní. Povrchní. Prostě zkurveně mě píchá v rameni.

Zase nemocnice. Kudolí sa, to slovo mi dnes nejde z hlavy. Je příbuzné kotulání. Odběr krve, příjem, ospalé čekání, ramenobol. Teď jsem si na to vzal, protože jsem směl, jeden cataflam. Žaloudek se mírně zvedá, čím to?, nemám chuť na fádne našedlé kuře. Možná sním brambory. Nebo se mám do něho nutit? Kuře unylé, až to hezké není. Ne, to bych lhal, jen krotce unylé. Jak se maďarsky říká, mrdnuté zármutkem. Existuje takový výraz v jiném jazyce? Jestliže ne, nedá se svítit — maďarština je nejvychcanější ze všech řečí. Hovadina.

14 hodin, zavedli mi hadičku. Kapy kap. Nejdřív proti zvracení. Port funguje. Hotová výhra v lotynce.

16 hodin 46 minut, tečou mi sliny.

18 hodin 1 minuta, sliny, slzy, sople. Churchill. Zato mě nebolí rameno. Moje vnitřní slečinka má pocit, že za úslužné chování (tak tomu říká ona!) by si zasloužila vyznamenání; Pankreatický železný kříž. Železný kříž, železný kříž, to si jenom namlouváte, moje milá, říká fotbalista. Mám nedostatek železa, odvěti fotbalistka.

Síla vyprchala. Já se tu válím. Kudolím sa?

Nastavení večerního kapání, jak má být rychlé. „Abyste nám tu zbytečně nezvracel.“ My blijem na mříž, ducha lvi, a my ji poblijeme. Mimochodem, když už blít, tak jedine zbytečně, jinak to nemá cenu. No vida (!), zase nový poznatek. Nový poznatek z mého překrásného nového světa.

Odporné vládní reklamy v televizi. Je kampaň. V televizi Sport.

Uznávám, že tentokrát máš v ruce dobrý list. Pravda, strkal jsem ti karty plnými hrstmi: Chceš kartičky? Tumaš! Ona se šklebí, neškleb se.

Kašel, nudle. Oči pálí. Minule to bylo taky tak? Mírná nervozita, co bude v noci.

ČTVRTEK 6. SRPNA 2015

Noc vcelku průměrná. Do 1 jsem se díval na televizi, na geniální *Velkou žranici*, tudíž teď, probudiv se v 6, ospalý. Ospaloučký. Nemocniční pobyty jako by byly reprízami. Takhle už jsem úpěl, takhle už jsem se šoural, takhle už jsem seděl na pelesti své postele, takhle sklesle. Je mi to povědomé, skleslé ptáče. A tak už jsem ani neměl náladu snídat. Měl jsem nenáladu snídat.

Světlo zalévá pokoj v hezkých prouzcích. To se ještě nikdy nestalo, protože k tomu musí být rozbitá žaluzie, nebo co to tu máme na okně. A ta se rozbila až teď. Vzpomínám si na jeden americký film, tam je taky to opakování, myslím, že se jmenuje *Back to the Future*.

Mírné mdlo, aby do toho husa koplá. Odpočívajte, říká (moje) paní doktorka. Takový program vypadá dost sympaticky. Rád se ho budu držet. Za moment vizita, po ní si předepíšu dřímotu, teda jestli se do mě někdo nezačne srát s vytahováním stehů. Jo — a taky musím volat pana doktora P.

Etuda: Po vyzvracení si cení, že mu není na zvracení.

Vyhrožování: Odpočívajte, řekla doktorka výhrůžně. A pokud vím, už minule jsem řekl, že jsem se večer díval na *Velkou žranici*, ptám se, jestli ten film viděla, ano, tenkrát, ano, řekl jsem já, já taky tenkrát, ale vůbec to nezastaralo, proč by to mělo zastarat?, protože filmy zastarávají, ale proč?, zeptala se suše, protože jsou příliš poplatné době, a tak se na ně díváme takříkajíc historicky, to nechápu, říká trochu vyčítavým tónem, na to já zase něco, s čím zjevně nesouhlasí. A potom: Byla jste na rekreaci? Jak, prosím? Byla jste se v uplynulých čtrnácti dnech někde rekreatovat? Byla jsem na dovolené. To není totéž, ale vypadáte jako

po rekreaci. To je tím, že bydlím mimo Budapešť. A je to tím, že zahradníčíte? Ne, jezdím na koni. A jo, o tom jste se už zmiňovala. A pak mi říká, abych teda dnes odpočíval. Takovým lidem se říká osobnost. Později si to ještě nalistuju, jestli náš minulý rozhovor byl „tohleto“.

Ale jestliže se tak automaticky opakuje... co vlastně?, co se mezitím děje s časem? Je uzavřen v mém těle? V mém bříše? V mé slečince? Která zároveň stárne? Nebo roste, co do síly i moudrosti? (Jako by to bylo řečeno, respektive psáno, o Ježíši Kristovi.)

Teď mnou zase skoro otrásá zimnice. Na moje tělo jsou zjevně kladeny vysoké nároky. Což není totéž, jako když uplatňuji nárok na svoje tělo.

Smažená gepardí nožička, jaká může být? Přinesli oběd, nemohu se na něj ani podívat. Chudák oběd, nemůže za to. Já jsem v tom víceméně taky nevinně, Inivečce nejde obídek pod nos. Nebo nadívaná gepardí noži? Naditá noži? Ha. Otevřel jsem krabici s obědem a málem jsem skutečně začal zvracet. Dávil jsem. To je v hajzlu.

Generační věta (nechtěné zavolání na mobil): Promiň, volala jsem tvoje číslo zadkem. (Telefon v zadní kapse džínsů, sedí a zmáčkne. — Na zadku mohou záviset lidské životy. To ovšem stejně dobře můžeme vědět i odjinud. Ze světa, jenž neznal telefony.)

Nemocniční idyla: Jak vám je? Dobře, nebo vlastně nevím, neměl jsem chuť na oběd. No... Nacpat to do vás nemůžu. Když dovolíte, předepíšu vám tohle. Účastníci se kření, část jich odchází kontrolovat další zvraceče, druhá část zůstává v pokoji a za veselého dávení cosi škrábe na papír. — Já ale vůbec nedávím. A škrábat jsem taky přestal, v naději, že si zdřímnu.

Třeseš se tak, že se prostor třese s tebou. Všechno, pokoj, zahrada, město, země (Maďarsko), svět. Kromě toho třesení nic jiného není.

PÁTEK 7. SRPNA 2015

Pro slečnu (a ještě některé jiné) je život beze mě nepředstavitelný. Zlý sen. Pro mě ne. Proto se chováme každý jinak.

Nočnímu muži říkám (od tři čtvrtě na 7 tu čekám na termoterapii), že už to, jak vejde (vrazí) do místnosti, je taková síla, že se vyrovná celému jednomu ošetření, a ani nemusí nic říkat. Pokud člověk klesal na duchu, hned klesat přestane. Děkuji za slova uznání, říká a podává mi ruku, uzdravte se, Petře. — Budu si to muset zpětně nalistovat, tohle už se taky stalo.

Když se vracím z termoterapie, všimnu si, že moje poněkud vyschlé rty opouští tichý, téměř beznadějný vzdech: „Ach, kurva, mami, já se z toho poseru.“ — Nevím, co dělají s mým tělem, ale něco dělají. Něco se děje, něco vyčerpávajícího. Jsem vyčerpáván. Vyčerpáváný Maďar.

Své nemoci mám plné zuby. A. mi vyndala stehy. Žádná žena ještě nebyla tak blízko mému srdci. Dík za kompliment, odpovídá stejně žoviálně, stejným správňáckým tónem, jakým jsem jí to řekl já.

„Ještě dnes vidím, jak jí světlo vískalo chloupky nesměle.“ Slunéčko, světélko moje malé. Jak já si tě žádám, jak nevýslovně chci, abys byla mou, drahoušku můj sladký. — Nejraději bych ji snědl, spolykal, sežral, pohltil. Já ji, nebo ona mě? Zlikvidovala by mě.

Já bych tak rád umřel. **Tato** věta mě napadla, když už jsem podřimoval a myslel jsem na odmítnutý oběd, na nynější mdlo, které s tím souvisí, na příští otravné úkony, na rozhodování (geny,

nebo negeny), na budoucnost. A kdyby mi tu větu někdo vyčítal, okamžitě ji popřu. Já? Něco takového? Nikdy!

Už je 9 večer a já pořád ještě tady. Kapu pomaleji. Kapou do mě. Skoro nic jsem nejedl. Po jablku mi zbyla v puse sladká pachut'. Obracející se žaludek a hlad, to není šťastný páreček.

SOBOTA 8. SRPNA 2015

Povlak, kovově chutnající povlak od rána na mém jazyku. Nebo v celých ústech. V celém mém ksichtovi. Jenže mezitím se na hodinách udělalo tři čtvrtě na 6, podloudně, pod rukou, potměšile, nepozorovaně. Povídám si s přítelem Bojtárem a konstatujeme, že se máme božsky. Já na to, že v tom případě bychom už jenom měli vědět něco bližšího o Bohu.

Vidím fotku, jezero, hory, nebe. Je dobře trefená. Jako by říkala Bůh možná není (ale spíš je), to se ovšem nejeví být nějak zvlášť velkým problémem. Svírá srdce, i to by se dalo říci. Říci, co je v mezeře mezi jsoucím a nejsoucím Bohem.

NEDĚLE 9. SRPNA 2015

Vedro, unikající čas. Kde může čas být? Je zavřený v mé slinivce břišní. Tiše se tam krčí. Básnická myšlenka vpravdě pádná (až hlava ze strany na stranu lítá). Dnes žádný pohyb, ačkoli by mi bezesporu udělal dobře.

Jak vykulenej kokot to zkouším skoulet se svejma koulema. (Chtěl bych vidět, jak tohle přeložíš — do čehokoli.) Stojej za kulový, potřebujou uklidnit, tak si je mažu takovou mastičkou pro mimina. Je to něco mezi zánětem a opruzením. Neškodilo by vědět, co s tím. Spalo se mi nádherně. A tu trošku lehkého bramborového guláše k obědu jsem taky zblajzl. Zbylo i na večer. Oba chlapi, moji synové, se tu chovají fakt roztomile, ačkoli

když mě váhavě pohladí, měl bych si myslet, že to se mnou jde kvapem z kopce. Vzácní lidé, vzácní mužové, což je v maďarském prostředí dost rarita. Teď bych si docela dopřál trochu hrdosti. Nebo raději takto: Je na ně radost pohledět. Podotýkám, že na všechny čtyři.

Daisy se zeptala (nebo to už bylo? — o, tempora, o, pancreas!), jak se vmísilo do našeho rozhovoru sousloví slinivka břišní. Csaba málem vykřikl, když ji uviděl. Říkám, že mě bolelo pod žebry a přemýšlel jsem, co by to mohlo být. Nejkrásnějším souslovím se zdála být slinivka břišní. Vypadá to jako dobrá volba i teď, je to fakt krásné sousloví. Plus taky der ungarische véschtec, kterým se takto stávám.

Ranní naříkanka: Je mi dobře, ale počkejme si na konec. Na můj konec. No prosím, stonožka na prahu smrti ztrácí vkus. Mohl bych poznamenat, že tenkrát u Lipan to bylo horší. A přitom kolik slinivek tam zemřelo hrdinskou smrtí.

Nabízí se i řešení, že to ty vykutálený koule zkusej skoulet se mnou, aby mě vykoulejíly. Jak daleko to má k rozverně šoustačce? Odpověď: hodně.

Jako bych měl malinké ranky (i) ve ksichtě. Konec dne. Aspoň něco.

I z dobrých věcí jsem zdrchaný. Co je dobré, to je dobré, ale i to je zlé.

Břicho, bolí-li, je třeba svěřit. Málem mi to i ukázala, ale nakonec to jen oddirigovala. Babičky už jsou takové a říkají takové věci. Nebo v pokročilejším věku matky. Zato otcové jsou čím dál tím zamlklejší a nevrlejší. To je kravina, otcové jsou různí.

Pancreas má jen hlavu a ocas. Ani bych jí nemohl zakroutit krkem. Kdo chce bezkrkou slečnu Inivku zabít? Kdo chce bez-

krkou slečnu Inivku? Zabít! Vida, záleží na interpunkci. Jen ta o všem rozhoduje, o životě, smrti, o naději a beznaději. Co se nás týče, nyní nás najdete v nekonečnu mezi nadějí a beznadějí. Nebo i to už bylo?

ÚTERÝ 11. SRPNA 2015

Probouzí mě kašláni, 6 hodin, musím jít na termoterapii. Ráno je sklíčující a já sklíčeny. V takových chvílích je na mně vidět, že nejsem v pořádku. Nebo vždycky? Včera jsem jedl jako nezavřený, Žožo večer, když u mě byli, objednala činu, bohatě kořeněnou. Už zase jsem zapomněl, jestli to smím, nebo nesmím. Jedno z toho je určitě pravda. Nebo je to fuk?

Před očima se mi mihne paní doktorka B., v šortkách a barevném triku. Je jako ten večerní sestřák: žízeň po životě jako taková. Koukneš na ni a uzdravíš se, tedy za předpokladu, žeš byl nemocný. S malou nadsázkou je to tak.

Míhá se i paní doktorka E. Je podstatně osobnější, přítomnější, reálnější. Na druhé straně jsem však čím dál tím skalnějším příznivcem fikce. Ovšem kdy jsem jím nebyl?

Kolik hemžení, úkolů, pracování, jmen, čísel, ten a ten pokoj, ta a ta dieta, velkopřumysl. Dělníci, všichni, co tu jsou. Pracují, až se z nich kouří. Mezitím je 8 hodin, B. číslo dvě má zpoždění. Trochu cítím rameno. Vysedávat na nemocniční chodbě a čekat: základní situace.

Termoterapie, tepelná vlna. Dozkurrvenýprdelepráce, tyza-sssranyšračkymětakserou, tohleto slyším ze svých úst, přestože *tak zlé* to vlastně není. Nápadná je ta únava. Nebo se mi to jen zdá? Viz také: „Pane trenére, mě bolí noha.“ „To máš jen takovej pocit, chlapče.“ Dialog trenéra s hráčem ze sedmdesátých let. Do příjezdu taxíku radši čtu detektivku — protože jsem ji ještě pořád (kdy jsem vůbec začal?) nedočel.

Mezitím (!) už jsou 4 odpoledne. Když se nebudu vozit po zákeřném útoku na můj šourek, tedy po hlavní (!) nepříjemnosti, která mě potkala, je všechno v naprostém pořádku.

Ráno telefonuji se Szegedym-Maszákem. Řečí s opatrným odstupem (to je jeho styl už asi 70 let) vedeme důvěrný rozhovor dvou blízkých lidí.

Včera s Žožó a její rodinou na návštěvě u Laciho a Marči. Fajn. Dokonce cítím i chutě, ke konci ve mně malá změna. Večer hrála Barcelona, 5 : 4.

Kašlu. Proč? Proč ne. Ta správná pointa může napadnout asi jen maďarského čtenáře, u něhož je naděje, že zná Attilu Józsefa: Sejmou mě tak jako tak.

Příjemné popovídání s Nádasem. Nesmírně uklidňuje tím, jak je chytrý a pozorný. Věnuje mi (já!, já!, já!) pozornost. Já jsem se svým tělem zadobře, říkám mu, už odedávna. Vždycky jsem byl. Teď s nádorem taky, i když tomu jsem dal na srozuměnou, že dřív nebo později se bude muset odporoučet. Odpočívej. Dobře, budu odpočívat. Pracuje pěkně. Říká, že je strašně moc věcí, které člověk ví, a nechce vědět. Do textu to vpíše po půl roce. Telefonovali jsme dobrou hodinu, čas letěl jako před těmi asi čtyřiceti lety, v době našich prvních setkání.

Na sedmou jsme pozvaní k Marcimu. Mohl jsem jít. Marciho fór (nebo to už taky bylo?): Dědula, už mele z posledního. Říká lékaři, že by chtěl dostat AIDS. A proč? Slyšel jsem, že s tím se dá ještě 5–10 let žít. — Ale od něho to znělo o mnoho lépe. A taky Juci řekla jednu dobrou větu. Že prý nerada plave v přírodní vodě. Od břehu jde jen tak daleko, dokud vidí ve vodě červené nehty na svých nohou. Použitelná věta.

Napjatá večerní atmosféra. Gitti není nic recht, nelíbí se jí, když mlčím, nelíbí se jí, když mluvím. Ale to zřejmě půjde nějak vy-
ladit.

„Pomalů se začnu podobat pozdnímu Henrymu Jamesovi, u kterého má každé slovo nějaký temný, hrozivý význam.“ (John Dickson Carr)

ČTVRTEK 13. SRPNA 2015

Termoterapie. — Broskve smím?, otázka, která se vynořila během dne. Protože buď jsme objevili novou metodu léčby rakoviny slinivky břišní, nebo právě naopak, rakoviny slinivek břišních se tlačí ve frontě, aby se dostaly do tohoto nového, broskvového Eldoráda. Holky, pojďte se rozšoupnout, posílají jedna druhé zprávu a ukázněně čekají, až se dostanou na řadu.

PÁTEK 14. SRPNA 2015

Dnes je to třicet pět let, co mi zemřela mamka. Včera jsem zase přemýšlel, jak jsem na tom vlastně — no prostě s lidmi. Úplně konkrétně, se svými lidmi. Vzdálenosti, blízkosti. Být sám, být spolu. Být s někým. Svázat svoje životy. — Nevím.

Ranní nimra a babra a hele, ono už je půl 12. Najednou nevím, co mám dělat. Nech e mi mejlovat, i když mám spoustu restů, nic praktického, a přitom právě to mi tíží svědomí. Telefony a tak.

Posluhovačka má manžela hluboce uspaného, odešly mu ledviny (?), je v kritickém stavu. Z obličejů té ženy, jinak nepřiliš pohyblivého, se dá všechno vyčíst. Leknutí, stejně jako „ale proč, proboha“.

Moje vlasy jsou čím dál tím víc vrabčím hnízdem. (Však jsem taky nedávno do jednoho dopisu napsal: A teď odletím,

zlehýnka, jako Onko-Spatz. Psal jsem německy, tehdy se z vrabce stává Spatz. Maďarští nádoroví vrabci už stejně vymřeli.) Že by to byl ten důvod, proč se i můj mozek podobá vrabčímu? Nedá se ovšem vyloučit, že vrabec je až zkurveně chytřej, akorát to o něm nikdo neví. Neboť noviny na něho mají pífkou, jak praví jistý vtíp a frustrovaný Maďar.

Celý den se modlit, to vůbec není špatné. Nebylo by špatné. Je to pochopitelně těžké. Prosebná modlitba je lehká. Člověk se poleká, tak mu něco splň. Ale modlit se k větší slávě Páně? — A ne z vyčůranosti, ne z patolízalství. Tak z čeho? Z radosti, z vděčnosti? Být vděčný, že mohu být? No, broučinku, co ty na to? Ty bys mohla být obzvlášť vděčná. Chemoterapie sem, chemoterapie tam. Moje rakovina slinivky břišní, jestli má v sobě kouska cti, žije životem zbožným a modlí se. Ale co když je to drzý nevychovanec? (Tedy spíš nevychovanka, je přece rodu ženského.) A po žádném Bohu ani nevzdychne. Nebo to nepřichází v úvahu? Pakliže ano, jsme v prdeli. Podotýkám, že pakliže ne, jsme v prdeli stejně. Je tu vůbec možné nebýt v prdeli?

SOBOTA 15. SRPNA 2015

Při sporu s Bohem — ve věci tělesného utrpení — máme *vždycky* pravdu my. Toho se drž. Drž se. (Z mejlu Andriše Viskyho.)

Vůbec vlastně nevím, co mě čeká po probuzení. Například chutě. Dnes byly sice dobré, dobře vypadající francouzské brambory, ale co naplat: Chuť veškerá žádná, s nepatrnými náznaky hořkosti — a přesto jsem byl schopen je sníst. Stravoval jsem se. I když právě to je to, čím hluboce pohrdám. Pohrdám jedením sociálním (hlad) a zdravotním (přísun kalorií). Jenže nouze naučila Dalibora housti a mě jísti. Ale aspoň učiňme prohlášení, že jednáme pod nátlakem. Jsem chudáček. A stonám.

3 hodiny odpoledne a nic kloudného se ještě neudálo. Pouhé přežívání. Jako malé alibi poslouží vedro.

NEDELE 16. SRPNA 2015

A teď už tři čtvrtě na 4. Zase jeden den pryč. Takže si půjdu lehnout. — Ale nelehl jsem si. Co jsem dělal místo toho? Nejjednodušeji to můžeme formulovat takto: Mrhal jsem časem a mrdal na to. Na rovinu musím přiznat, že tak blbě jsem si už dlouho nezamrdal.

Je večer a hřmí. Zítra ráno termoterapie. Tísnil mě celý den. Co že mě tísnilo? Můj život, ne moje smrt. Moldánky, to je ten správný výraz. A den opět ústí do čumění na bednu, do sezení jako pecka. Musím změnit svůj život. Ale přinejmenším Rilkův.

PONDĚLÍ 17. SRPNA 2015

Čekám na termoterapii. Včerejší otupělost byla hnusná. Srdce mě tíží. A ke všemu ten pařák. A jestlipak, až odtud půjdu, seženu taxík, když dnes končí festival Sziget? Jako by prtavější otázky byly spletitější než ty významné. Ze schodů najednou seběhne moje doktorka. Hezká. Nebo: svěží zjevení. Letmo se pozdravíme. Letí. Co si to spolu máme domluvit? Jo, jasně, tu genovou záležitost. Já jsem ale, medle, nedostal odtamtud žádné vyrozumění. Zařizuje se to nějak? Jako by se psaní těchto zápisků náhle zarazilo. Nebo je snad věrným odrazem mé zaraženosti? Nachází se v zaraženém stavu; to se zdá být přesné.

Sedím, čekám, před sebe hledím. Fakt je, že bych si to dovedl představit podstatně — jačejší? Lepší? Živější? Mělo by se nějak potvrdit, že jsem přítomen. Nevím, kde jsem. Dalo by se říci, že mám problémy s prostorem a časem. Takhle je to ale přehnaně líbivé. Kdepak líbivé, úhledné. V prázdnou úhledných úvah. A tam co? Tam doufat? Ale já nedoufám. V co bych také mohl? V uzdravení? V minimalizaci útrap a bolestí? Nic z toho by nebylo špatné, ale nejsou to předměty mého doufání. Je možné, že vyčkávám? Nebo jsem přece jen o něco aktivnější? Nebo bych měl být?

U pultu moji doktoři. Předstírám, že je nevidím. Proč? Protože bych chtěl, aby se všechno pohnulo (vpřed), aniž bych

musel něco dělat. Hlavně aniž bych musel rozhodovat, to by se mi líbilo. Teď právě přede mnou utekli, pozdravy. Dnes si k nám lehnete?, ptá se moje doktorka, která mě právě teď beze slova minula. (Jak se tedy právě teď věci mají, je nemluvná, nebo se ptá?) Ne, ve středu. V pořádku, řekne a zmizí v jednom pokoji. Jak je to? Je možné, že to, co mám dělat, dělám špatně? Ale co já mám vlastně dělat? Ano, co mám dělat, teď a za těchto okolností? Na co musím, nebo nesmím srát? Abych tak řekl.

Jsem ospalý. Dovol mi, ať se bez výčitek svědomí vyspím. — Po příchodu z nemocnice jsem se osprchoval, na chvíli jsem si lehl (podřimoval jsem) a jedním okem jsem přitom sledoval film pro pamětníky. Dobře jsem se naobědval, lelkoval jsem a pak jsem dlouho spal. Procházka, sice aby se neřeklo, ale přece procházka, patnáct minut a teď je 7 hodin. A hřmí.

ÚTERÝ 18. SRPNA 2015

Zase je 7 hodin a málem hřmí, zato však doopravdicky prší. V takové zemi žijeme, z nějakého důvodu je pořád 7 hodin. V tom okamžení dlouze a vydatně zahřmělo. Země odmlouvá.

O dni protékajícím mezi prsty už se ani nezmiňuji. Trochu práce s mejly, už je to uděláno, už je to hotovo, až na to, co hotovo není. Příjemný rozhovor s paní doktorkou D., poprosil jsem ji o několik receptů. To mě uklidnilo, protože jsem z toho měl těžkou hlavu, ale zapomněl jsem na ~~Kalium Retard~~. Z toho mám těžkou hlavu teď.

A z toho, že zítra zase do špitálu, na tři dny. Včera jsem zkoušel pracovat na ~~Szűtsových obrázcích~~, ale utopil jsem se v hledání papírků. Protože mám takový pocit, že už jsem si dělal nějaké poznámky. Je stále víc věcí, ve kterých se topím. Knihy, rukopisy a papíry od domu... Jaké číslo popisné má náš pozemek? Kdo je co k čemu, ten to ví. To už se nezlepší. Nynější („krizová“) situace tomu taky vůbec nepomáhá. Zhoršuje to. Funguje ve mně jakési krčení rameny. (Bolení nemám z toho. Ale zase mě to bolí.

Cataflam, říká mi dnes doktorka, ovlivňuje protrombin. Toho bych se nenadál.)

Často nevím, co mám dělat. To už se mi dlouho nestalo. A v tom případě radši nedělám nic. Nedělat nic není dobré. Nebo teda aspoň mně to dobře nedělá. Například teď: Co kdybych se kouř ještě na pár mejlů, protože v příštích třech dnech se na ně tak jako tak nepodívám, co kdybych si začal balit věci na zítra, nebo mám raději konečně vymyslet, co udělám s tím Szütsem? Místo toho zřejmě vylezu z pokoje, navečeřím se — a obávám se, že si pustím televizi.

Nic z toho není pravda, dělám si pořádek v lécích. Je to skličující, to je to správné slovo. Jarý versus sklíčený. Sklíčený hlavní hrdina pobídne stříbrošedého oře, aby se vzepjal. Byl by to zajímavý román, v němž by toto mohlo být skutečnou větou. Co by takový román líčil? Co by vypovídal o světě a o člověku? O Bohu? Jaké nové poznatky by přinesl?

STŘEDA 19. SRPNA 2015

Už to do mě kape. Obvyklá procedura, odběr krve, registrace, rentgen. Zpátky k paní doktorce. Obvyklá profesionální netečnost. Ten kašel s tím nemá nic společného. Ale odkud se bere, nikdo neví. Sepr, flek, sepraní, flekatí, to jsme tady my, „donesený materiál“. Ze kterého má zdejší osazenstvo něco spíchnout.

Už zase zažívám déjà vu, ještě si to zkontroluji; o pokoj se (do večera) dělím s pacientem z Csongrádu, bývalým zeměměřičem. Mám dojem, že už jsme spolu leželi. Zvláštní.

Ráno jsem narazil na Cserhalmiho, toho herce, který tu má manželku. Dost rychle jsme dospěli k Bohu. Zajímavý by byl zlomyslný Bůh trápící se dodatečně výčitkami svědomí ze zla, které způsobil nebo nepřekazil. Jako by i to už bylo.

Je mi zima. Nebo málem je mi zima.

Hezky si povídám s csongrádskou rodinkou. Zato jsem skoro neobědval. Teď slintám.

Přechytnout — to je ale slovo...

Zeměměřič vypráví, jak se v první chvíli šíleně vyděsil, ale pak a tak dále. Já jsem se nevyděsil, ale fakt je, že pak ani nepřišlo a tak dále. Nebo je to celé od začátku a tak dále. Zápisky mě přestávají bavit. I to je zápisek. Padla na mě dřímota. Kašel, oči pálí — stejně jako minule. Slzy.

Z chodby slyším: Zahradničím, ale opouštějí mě síly. Ano, ryby a drůbež, žádné červené maso. — Tak znějí zdejší věty. Měl bych chuť zařvat: Já chci změnit svět. Mlčím. Chodba: Reishi, taková houba. Užívá se tři měsíce. Americký produkt. Musí se vyzkoušet všechno. Mně se umřít nechce, to se na mě nezlobte. Ano, lymfom.

Napil jsem se vody, nějak ztěžka se mi polyká.

Zlatíčko, já ti už do smrti smrtoucí žádnou slípku nezbaštím. Zase jedna věta. Knoflík, který by k sobě potřeboval kabát. Je možné, že já neustále hledám kabáty ke knoflíkům? Slušný krejčí se tak nechová. Čemu říkáme slušný?

Motýlku, motýlku, ptáčku maličký. Myslel jsem, že o motýlkovi rudouchém už jsem psal. Ale nemohu to najít. Že motýlek zalezepardovi do kožichu, který pak čistí a tak. A sám z kožichu získává teplo, životodárné teplo. — Jako by to lépe znělo v originále. Který nemám.

Skočila bych i přes plot pro jeho dotyk, pro jeho dělové koule? Co to má být, tohleto? Plamen vášně? Krk ptáka plameňáka? Ale no tak.

Naměřili mi 117/78/65, hned jak jsem se probudil, ve slušný čas, ve čtvrt na 8, spal jsem tedy poměrně dlouho. A to mě v noci něco vytrhlo ze spaní a vzápětí jsem si pomyslel (se mi zdálo), že první věta bude, že mého srdce první myšlenka k tobě vzletá — můj Bože, tak by to pokračovalo normálně, ovšem můj sen si tím nebyl úplně jistý.

Když jsem o tom ráno přemýšlel, napadlo mě ještě lepší verbální zahájení dne: Jak já bych ji! Jak bys ji? Tvrdě bych ji.

A ještě jsem si vzpomněl na Cserhalmiho. V hlavě jsem si s ním povídal dál. Říkám, jak se jim hezky povedlo to zpívání ve čtyřech s Juli Bástiovou, s Kulkou a Udvarosovou na Malém stadionu. Hlavně on byl dobrý, protože je takový silácký, urputný typ nebo z něho aspoň něco takového sálá. Tam ale byl tak správně ležerní; jak to písnička nebo šanson potřebuje. Z jeho urputné tváře na mě vykouklo malé děcko. On to má samozřejmě i v popisu práce, umět být, kým chce. Jářku, mě talent vždycky dočista odzbrojí. Protože v něm vidím něco dobrého pro celý svět. Pro stvořený svět, abych tak řekl. Ačkoli pro nedostatek talentu mám také pochopení. Chytrost, hloupost. Teoreticky je chytrost dobrá (věc), hloupost špatná. Ale ono je to komplikovanější. Zlotřilí chytráci, hodní hlupáci. Jako pravdu snad můžeme uznat, že projevy chytrosti jsou potěšitelné, ne, úžasné, a projevy hlouposti takové nejsou. Respektive vzdáleně vlastně i mohou být. Pořádně hloupá myšlenka už je většinou málem originální. Má v sobě něco nového, co by tebe vůbec nenapadlo. Právě tvůj rozum tu hezounkou hloupost zakrývá.

Člověk je vymyšlený dobře. Bohatě. Jsem spokojen. Utrpení pro tuto chvíli nechme stranou, řekl jsem, teď, na svatého Štěpána, ve tři čtvrtě na 11, že jsem spokojen.

Telefon, Žožó, že prý zrovna někdo mluvil s Cserhalmim a ten si lebedil, jak ohromně ho posílil náš rozhovor. No tohle! Taková věc potěší, člověk stojí v nemocnici ve dveřích, v ruce má ampulky, krev a chcanky, mumlá si pod fousy, co si myslí, a později

se ukáže, že tím vyvolal něco dobrého. Vždyť říkám, že jsem spokojen. Shrnul bych to takto: Hleďme, hleďme, jaká kvanta dobra se najdou v tomto zmrdaném, posraném světě.

Zacházet do podrobností nemá cenu. Jen hezky zajděte do mých podrobností, maličká. — Náhle silné zabolení v břiše. To že by byla ta podrobnost? Dá se myslet naráz na svět jako celek a na moje střeva? Na Boha a (můj obvyklý příklad) na záložky u kalhot? Nebo to je to jediné, co se dá? Teď je mi zrovna zima. Není zima a já se třesu. Nemám dobrou náladu, nemám špatnou náladu, mám náladu pod psa. Na místě mé nálady je prázdnost. Ani pod psa ji nemám, jsem bez nálady. Zdalipak se moje prázdnosti dají naplnit?

Ta pitomá přehlídka kýčů ke státnímu svátku. Tradice jako tretka na červeno-bílo-zelené háčkované dečce. Aušus. No nic, berme to s ohňostrojem.

PÁTEK 21. SRPNA 2015

S dvěma přerušeními do půl 9., jako když mě do vody hodí. Hlavně ať jsme zdraví. Ačkoli se mi zdálo, jako že jsem na něco zapomněl, na něco, co se týká infuze — ale na co? Polonadšeně se pouštím do jídla, což není špatné. Kousnu do zbytku housky s uherákem, dvakrát, na třetí kousnutí už nemám chuť. Polknu doušek šťávy z krvavého pomeranče, zapiju to hnušnoučkým nemocničním čajem, ulomím si kousek čerstvě vypadajícího chleba, který mi ráno přinesli, a teď jsem si ještě ze železné zásoby vyndal jednu broskev. O které, jak již bylo předesláno, nevíme, je-li dobrou přítelkyní, nebo zapřísáhlou nepřítelkyní mé malé Inivečky. A tak současně podlézám a zasazuji tvrdé rány své momentálně nejcennější podmnožině — rakovině.

Může mi škodit, co mi chutná? To by nebylo fair, Pane. Ačkoli to, že mi určitě dokáže pomoci něco, co mi nechutná, z čeho

je mi špatně a co mě bolí, nevěstí vůbec nic dobrého. Broskev mi každopádně chutná, je příjemně studená a cítím její chuť. Co bych chtěl víc? — To je nejsmutnější věta světa. Spokojit se s málem — je to ctnost, nebo ponižující ústupek? Jednou to, podruhé ono. Já se v mnoha oblastech spokojím s málem (a pak chci tamtéž urvat všechno pro sebe), zatímco jinde chci dostat všechno. Tím myslím všechno — abych si v této časně ranní hodině (čtvrt na 10) trochu zamachroval.

SOBOTA 22. SRPNA 2015

Všude vlasy, na polštáři, na mých botách, na ponožkách, na ramenou, na zubním kartáčku, na zemi, prostě všude.

Včera mě propustili brzo, v poledne už jsem byl doma. Jím bez nálady, ale aspoň jím. Čas uplýval jen tak, beze mě. Nic se nedělo. Což je naprosto nemožné. Nebo jsem to příliš často nezažil. Dobře jsem se vyspal, v 7 jsem se probudil, ale pak na mě pomalu zase padla dřímota. Teď jsou 3 hodiny. Jak ten čas uplynul, těžko říct. Květák se strouhankou — je hořký. Ovoce mi chutná. Mrkev taky. Mezitím (!) už máme půl 5. Nedělám nic. Ale taky mi není mdlo. Ale tak zase nemám alibi.

PONDĚLÍ 24. SRPNA 2015

Neděle mi vypadla. Na návštěvě u Györgye smažené kuře, s chutí spořádané. Jako z magnetáku: Vypadáš moc dobře. Ale jděte s tím už do prdele. A smějeme se. O čem taková příhoda svědčí?

To, že se definuji jako slabý, má za následek vypečenou situaci. Že totiž mohu slabost použít i jako alibi. A je těžké stanovit tomu nějaké meze. Například ranní spaní. Jež je tak sladké. A pokud víme, dělá divy. Ale právě tou dobou se den nachýlí a máme poledne. V tom okamžení. Na dnešek jsem se pro všechny případy pojistil budíkem a povolil jsem si šest hodin spánku. A na

úvod nového dne jsem si vyčlenil půldruhé hodiny, kdy budu číst. No a z té teď čerpám čas i na tyto zápisky. Ale je možné, že ten budu počítat zvlášť.

Včera u oběda mi, jak se říká, usnula levá noha, protéza, když jsem vstal od stolu, málem jsem se složil. Slyšel jsem, jak si za mými zády o mně šeptají. Potom jsem si nohu v zadním pokoji masíroval, zkoušel, jak funguje, a jedním okem jsem přitom sledoval Formuli 1.

Občas zapomínám věci, slova, věty. Je to normální stárnutí, nebo tomu napomáhá broučinek? Budu muset odteďka stavět na své hlouposti? Tím nechci říct, že dosud jsem to dělal na chytrosti. Tu jsem používal jenom někdy, a ani z ní nejsem kdovíjak paf, protože se mi poštěstilo vidět nemálo velkých chytrostí, hodných toho jména. Teď mi zkrátka zmizel jeden dialog z blixenovské varianty. Byl tak krásně rozplizlý. Vždycky potřebuji jednak slova, jednak jejich zvuk. Bylo to mezi mladým chlapcem a „Blixenkou“, něco v tom smyslu jako opíchej mě a ten kluk na to, že prej a co duše, do prdele, ta je nic? A neříká to z legrace. Nebo ano? Ještě si to nechám projít hlavou. Vzpomenu si. To byl vtip, ta předchozí věta. Je vtipem vtip, o kterém musím konstatovat, že je vtipem? Ano, je, je to tzv. matný vtip. Matný vtip však už v podstatě není vtipem, pouze stojí na místě vtipu. O tom tady teď nebudeme rozumovat, co vlastně chápeme pod pojmem vtip. Ani se raděj nepodpíši... Zdraví a líbá vás váš syn.

Když člověka zebou nohy, nemůže číst. Kde mám ponožky? Zatímco je hledám, zavadím o ilustrovanou publikaci o Hrabalovi. Jsem v ní zmíněn i já. Ale chtěl jsem říct něco jiného. Tedy vlastně nic, snad jenom tolik, že jsem knížkou deset minut listoval — a kam mám teď započítat ten čas? A čas na to, abych tohleto napsal?

Brodkey píše, že na lidech postižených neodolatelností je zajímavé v podstatě pouze to, jak krachnou. To, jak jsou zranitelní.

Rada Brodkeyho matky: Člověk nikdy neudělá dobrý dojem, když musí říci ne. Brodkey: Zamlčení pravdy, jak jsem si všiml, máme ve zvyku nazývat taktem. A (z profesního hlediska!) je zajímavé i pokračování, že aby mohl o otci vyprávět s menším studem, musí změnit způsob svého psaní. V opravdovém životě jsem experimentoval s homosexualitou, abych zlomil svoji pýchu, abych (nebo: a tím) sám sebe otevřel danému příběhu. Hm, chápu to? Skoro. Skorochápat je nechápat.

A heleďte, co jsem ještě našel! „Není jen obrovský podfuk, že náš život může být pro někoho jiného důležitý?“ A pak taky zdali není švindl vést boj, který je nám nejspíš předurčeno prohrát. A ležet v nemocnici, která nezárí dokonalou čistotou.

Jestlipak broučinek ví, že mi usiluje o život? A že má po čertech dobré šance na úspěch? Jenom dělá svou práci, tváří se jako by nic a vyhraje. Nakonec. Ale do té doby uplyne v Dunaji ještě mnoho vody. — Ještě jedna takováhle věta a pověsím řemeslo na hřebík.

Ještě nikdy jsem nevyslovil větu: Zemřu. Totiž nevyslovil tak, abych tím myslel sebe. Kulí si hlavu proženu, pro koho?, pro ženu. A taky pro větu. Ne pro tuhle.

Poloironická zdvořilost (Brodkeyho výraz). Jako by se to hodilo i na mě. A jako by to i v mém případě fůru lidí iritovalo.

Mám jiné tempo: Je jím sama nemoc.

Brodkey použil pěkný obraz, že ke konci se člověk podobá pěsti, která se otvírá a zavírá, neboť se kývá, bimbá (pendluje) mezi silou a slabostí, mezi ubývající silou a přibývajícím slabostí. Pak se ale dlaň napřímí a po pěsti není ani památka.

Nechápu, co jsem dělal, ale zapomněl jsem si doma tužku. Svoji hlavní tužku s gepardy (žirafami, však víte). Na termoterapii, čekání. Vůbec se mi nechtělo vstávat, lidi, jak já bych býval ještě vyspával! Vzpomínky na gymnazijní léta.

Osloví mě jeden — no, jeden pacient, který se právě hlásí o mísu na zvracení, protože svoji někomu půjčil, jestli ho prý poznávám. Ne. Je z Hortu, z obecního úřadu. Dojíždí sem dva roky. Říkám, jako dokonale informovaný blb, to je dobře, ne?, to znamená, že se uzdravuje? No, do jisté doby se mu to zlepšovalo, potom stagnoval a teď se mu nálezy zhoršily. Chvilka ticha. Mám radost, že jsme se potkali, jen škoda, že zrovna tady. Tak... pevné zdraví. Máte pravdu, to by bodlo. Zdálo se mi, že měl doopravdy radost.

Tři čtvrtě na 8, míhají se doktorky. Jedna konkrétní. Hezká, mladá, zdravá. A jako by i náladu měla dobrou.

Úkoly mě dovedou drtit. Například řidičský průkaz a tak. Jako bychom byli ze dvou různých světů. Ale to je omyl. Můj omyl. Teoreticky to dokonce vím. Sestřičce roznášející snídaní říkám, že je moc hezká. Děkuji. Co jsem to za debila. Vážně je hezká. Má v sobě něco tajemně orientálního. Núbijská princezna v přestrojení. Kde je vlastně Nubie? Teď abych to hledal.

Na blízkosti smrti je rozčilující, říká Brodkey, že jsme to právě — v tom momentě se ulomil hrot pera a zůstalo, co bylo, pouhé povětrí, „vnitřek“. Kterým se sotva dá psát.

Přešla kolem mě moje doktorka, pozdravili jsme se, ani nezpomalila. Já akceptuji její styl, ale zpomalit přece jenom mohla.

Prostě na blízkosti smrti je rozčilující, že jsme to právě my, komu je nablízku. A že člověk už není hrdinou svého příběhu, ba ani jeho vypravěčem. U něho byl hrdinou jeho lékař a vypravěčem manželka. A jak to vypadá se mnou? Jo, teď mě napadá, že já přece nejsem v blízkosti smrti. Když pomineme, že jsme

tam všichni. A dokonce je možné, není-liž pravda (!), že já jsem o něco tamější. Jenom o tom nevím. Nebo nechci vědět.

Moci být oficiálně slabým je opravdu velké pokušení. Například teď, po terapii. Za chvíli bych si chtěl trochu zdřímnout. Chudák pero, vypadá jako praštěné do nosu. Sestřičkám nezbyvá než doslova a do písmene klusat, aby to stihly od jednoho místa (úkolů) k druhému. A mezitím už na sebe pořvávají, co se bude dělat dál. Jedna vykřikne jméno, ano, já vím, hned. Je to svým způsobem úchvatné. Velké lidské (jaké jiné, vole!) výkony.

STŘEDA 26. SRPNA 2015

Je 7 ráno, příměstská železnice, vyřídít si řidičák. Typicky maďarský nebo východoevropský postup: Pomůže mi bráchův známý, mezi strážci objektu musím najít jistého Józsiho, ten mě zavede do správných dveří. Zřejmě proto, že nemám domluvený termín. Jsem pětadesátiletá, světoznámá, smrtelně nemocná osobnost a mám hledat Józsiho. Ale rozhořčovat se nad tím není v dostatečné míře plebejské. Vláček drncá, nedá se tu psát.

Čas neměřím. Pozvolné uplývání chrastivých, kodrcajících minut, to má rád Brodkey. Já se s časem babrám jinak, ale je vidět, že čas znenadání získává mimořádný význam. Třeba jen tím, že na něj kašlu. Je se s ním zabýváno.

Ale zpátky k tomu nepřesnému dialogu. Račme si tedy představit prostořekého nebo na svůj věk přehnaně sebejistého (fotbal, tělo užuž dospělého muže) chlapce a „Blixenku“. On ztuha, jako nějaký stroj, přejíždí dlaní po její paži nahoru a dolů. Nehladí, nýbrž *jako by* hladil. Koukněte, co říkáte, mohla byste si přát něco lepšího? Ticho. Protože koukněte, sem, tam, to není pouhé tělo, jak ta dlaň klouže tam a zase zpátky, to je přece duševno, kurník šopa, duševno... V pořádku, představili jsme si to, no a teď (teda) jak dál?

Takhle to není žádný text. Chybí mu štáva a nemá gule, abych použil známý terminus technicus. Proč? Je nutné, aby text ukazoval realitu, kterou mimochodem sám stvořil. Nemůže viset jen tak ve vzduchoprázdnu. Což znamená, že je třeba kabátu, k němuž bude knoflíkem. Potřebuje se pokoj, kde onen muž s onou ženou *je*, kde budou výše citované věty současně zamilované, sprosté a čisté. Extenze a reinterpretace sprostáren — i to je úkol.

Nemám pocit, že jsem prohrál. Neovanul mě dech porážky. Tohle je zajímavé na fotbale. Bývalo to moc zvláštní. Ještě se nestalo nic neblahého, ještě snad ani nebylo poznat, že jsou lepší — a stejně. Úzkostná předtucha, že dnes z nějakého — ale z jakého? — důvodu prohrajeme. Dostaneme na pamětnou. To je dech porážky, něco temného nebo temně navlhlého v budoucnosti. Tohle zkrátka necítím. Teď ne. A just nenapíšu ještě. Ale je z toho vidět, že mi to docela *vrtá* hlavou, že na to myslívám.

„Blixenka“ je stará, její tělo jakbysmet. Její krása je abstraktní, ale skutečná. Chlapec jako by vylezl z nějaké Gombrowiczovy knihy a zároveň z šaten na fotbalovém stadionu. Existuje pouze abstrakce, realismus je nesmysl. Leonardo je stejně abstraktní jako Picasso. Jen tak se dá zobrazit krása. Do toho!

Není mi na obtíž, nebolí mě a nestydím se, že je vidět moji slabost, že se kdovíkam poděla moje jadrnost (jakkoli ani po tolika řešerších úplně přesně nevíme, co to, hernajs, vlastně je), ale těžko se vyrovnávám s emocemi a akcemi, které moje slabost vyvolává. Protože jako by to byla moje povinnost. Každého nemusím uklidňovat (uklidňovat, že neštěstí není zas tak veliké — sám ani nevím, jak je veliké, tedy teoreticky je, abych pravdu řekl, dost veliké, určitě větší než takový sumec; nebo uklidňovat, že neštěstí je to sice veliké, leč my neochvějně stojíme na vartě, fechtujeme a vítězství nás bohdá nemine), jsou i tací, které je třeba, jaksi opačně, ujistit o dramatickosti naší situace, neboť v takovém dramatu se dokáží hezky uvelebit, pohodlně uhnízdit, ať už se svým předčasným, prefabrikovaným ~~smutkem, nebo~~

všudypřítomnou bolestí, žalem, ale třeba i ochotou pomoci. Je to těžké, ale neběduji, něco těžkého je teď zcela na místě. Tak velí dobrý mrav.

Proto jsem stále v pokušení, abych *o ní* nemluvil, ba abych ji dočista popřel nebo spíš zapřel. Maličká, občas tě zrazuji. A taky bych byl nerad, kdybych koloval jako anekdota. Starý známý efekt „hodinek s vodotryskem“. Nemíním malovat čerta na zeď, ale určitě by se mi nechtělo pro dobrotu na žebrotu. — Každá věta je vytržena z nějakého kontextu. Je možné, že bez toho by nebylo literatury?

Vím dokonce o někom, kdo už kvůli mně i plakal. Své suché slzné váčky nejsem ochoten považovat za známku hrubého nevděku. Pochopitelně nad Juliiným žalem a Romeovou bolestí dovedu zaplakat. Ba zapláču i nad pláčem. Ale sám nad sebou nikdy. To ovšem musím držet pod pokličkou.

ČTVRTEK 27. SRPNA 2015

Dnes ne. Dnes se nenutím vstávat o něco dřív. Probudil jsem se, bylo necelých 8, ale pak jsem ještě dobrou půlhodinku pospával. Příští generace ve mně mohou cítit významného pospávače. Není příštích generací, taková je nová situace. Nebude budoucnost? To už je moc, ale domnívám se, že kdo píše teď, nemůže myslet a také nemyslí na příští generace. Si myslím.

Vtrhnou ke mně moji synové, Marcell je přemýšlivější, Micánek aktivnější, máš vodu?, nedeptá tě ten Satie?, vypadáš dobře. Mluví se mnou dost podobně jako já s těmi, co zápasí s mojí chorobou. Já, abych pravdu řekl, nezápasím. Nanejvýš v technickém smyslu slova, „zakutálel se mi prášek“.

Probíhá prostírání stolu, vulgo překážejí mi. Ale to mi zase tolik nepřekáží. Obávám se, že se z tohoto roztrhaného trička budu muset převléci do něčeho svátečnějšího. Před chvílí jsem udělal pořádek na stole. Všechno páté přes deváté, nevyřízené, a hlavně nepochopené záležitosti, T-Com a faktury, pozvánky

a — všechno možné. Tyhle věci by mě zaplavily, i kdyby nebylo... i kdyby nebylo to, co je teď.

Synové buzerují CD přehrávač. Možná mě rozčilují. Je zase rozčiluje přehrávač, protože je starý, nebo alespoň staromódní, a nefunguje. Vnoučecí štěbetání. A já bych četl. Místo toho smažené kuře. Které už jsem před chvílí mlsně ochutnával.

Mitič mě veze na termo. Jak tam čekám, sedne si vedle mě paní — zase takové malé dějá vu, jak nadává na celou nemocnici (podle jejího líčení nicmocnici — pardon), na doktora, jak mi říká, že jsem strašně podobný PE, a já jí — zase! — odpovím, že zatím, paní, zatím jsem mu ještě podobný. Později ještě zalistuji zpátky a podívám se na to. Celý můj život se změnil v ještě a listování zpátky.

Při termoterapii jsem nepochrupoval, zato Brodkey. Který chce z nemocnice domů. Neví to, co ví jeho ošetřující lékař, že svět venku je mnohem horší než špitál. „Řekněte mi, jak umřu.“ Buď si jist, že to nechceš vědět, vyčte zřejmě z tváře svého lékaře. „O tom budeme přemýšlet později. Ještě před sebou můžete mít několik moc krásných let.“ — Já takovéhle rozhovory nevedu, ale taky je fakt, že se mnou se ještě nemusí mluvit *natolik* upřímně, nebo neupřímně.

Na doplnění: Ráčil jsem říci, že skoro chápat je nechápat. To, jak se zdá, i nadále odpovídá pravdě (viz také: z paměti studenta matematiky). Ale jako by též opak byl pravdou: Pravým nepochopením je dokonalé pochopení bez jediného stínu pochyby. Jako by i to bylo pravda. Ačkoli z toho by pak vyplývalo, že nic nelze pochopit beze zbytku. Což ale pravda není. Že by to bylo pravda ve vztahu k jazyku? Slunce svítí. To chápeme? Něco jiného to znamená v zimě, v létě, v Maroku, v Helsinkách. Nebo to není legitimní připomínka? Ó, všemocný Wittgensteine, pomoz mi.

Před několika dny zemřela filozofka Katalin Neumerová. Téměř jsem ji neznal, a přesto ji oplakávám, bolí mě to. Ta by mi taky uměla pomoci.

Pátek vypadl. Ačkoli se stalo plno věcí a plno věcí se nestalo. Nevykonával jsem žádnou formu práce, to je to, co se stalo záporně. Jako šnek, hop a skok a den byl pryč. Začalo nezačínající ráno, trochu jsem nahlédl na mejlů, to je nejhorší, vidím ty úkoly a několik z nich v zanedbatelné míře (většinou zpola, to jest nijak) vyřeším.

Abych obalamutil štempl potvrzující mou slabost, přece jen jsem se vypravil na vernisáž výstavy kulinářského umění. Nebýt té mé humroviny, zajistil bych si alibi. Řada starých známých z devadesátých let, restauratéri, mistři kuchaři, od Vomberga po Jánose Kaszáse. Ale raději nebudu jmenovat, nikdo z dotyčných už není v restauraci, jsou z nich poradci, vyučují na vysoké škole, ale od sporáků odešli, případně byli odejiti. Svět se změnil, říkají různými tóny.

Bud' jsou všichni taktní, nebo můj vzhled ještě není skandální. Myslím si to proto, že tohle je — na jistý čas — jedno z mých posledních veřejných „vystoupení“. Posléze samozřejmě vstanu z mrtvých a budu svůj hodnotný život trávit ubíjením času jako lev salonů.

Mimochodem, když se ráno, to dnešní nevyjímaje, podívám do zrcadla, vidím dva obrazy najednou; vidím svoje ani ne tak zděštělé jako spíše vzděštělé tělo, podobné tělu tatínkovu, ale já k tomu, věru, vidím i tu jadrnost (mezi námi děvčaty: Nacházím v sobě zálibu, připomínám mi své tělo fotbalisty a do jakési míry i svou mladistvou sílu, opakují: sílu, a pak mě taky zaplaví to už zmíněné oidipovské štěstí, vždycky zjihnu a považuji to za jakousi hodnotu, když objevím jakoukoli podobnost s otcem; na první dobrou myslím pouze na jeho fyzické rysy, ale já mám vlastně radost i z toho, když na sobě vidím jeho ironii nebo nečekanou samotu; mohu v sobě zřejmě najít i část jeho tzv. špatných vlastností, nebylo by logické, kdyby mě těšily, ale ani to nemohu zcela vyloučit), prostě spokojeně si prohlížím svojí nové tělo v zrcadle a vtom, ne znenadáni, ale vlastně zároveň

s tím, co jsem popsal výše, vidím svoje napadené tělo, stáří ve své tváři, místy povislou kůži, ale to vše se ukazuje v dramatickém a zlověstném rámu humroviny. To je ten druhý obraz. Jsem současně směšně a ješitně spokojen s tím, co vidím, a vyděšen.

No, takže co teďka, do prdele, je?, tázal se svého času Kant ve své královecké samotě. Ke své smůle dokázal otázku zodpovědět.

Měli tam ze mě radost a já z nich taky. Někdo už věděl o mé „aktuální stíhačce“ (pardon, rozmilá slečno), někdo nevěděl. Jenom já jsem chvílemi nevěděl, kdo ano a kdo ne.

Jména zapomínám, byla to žena (ale přiznám se, že o ní vím víc než to) a prý jak krásně jsem zhubl, z vlastního rozhodnutí, že jo, že mi nic není. Vyhrkla to jedním dechem. Právě jsem mluvil se Zolim Komáromim o nějakých praktických tentononcích ohledně rakoviny, léky, strava, duše. Z toho jsem se vyklonil s úsměvem imbecila a říkám, ale jasně, že mi nic není, až na tu rakovinu. No jo, ty jsi furt samá sranda. Já si naopak myslím, že nejsem vůbec žádná sranda, nikdy, ale to jsem jí neřekl. Zoli opáčil, že jsem sice pochopitelně srandista, ale tohleto sranda není. Dotyčná roztomile mávla ručkou, že tedy jako dobře, všechno v pořádku, jenom si z ní zřejmě děláme šoufky. Ale jak se zdá, během rautu se přece jen dozvěděla, co je sranda a co není, protože přišla zpátky a pěkně a vážně řekla, že mi z celého srdce přeje brzké uzdravení.

Poslední dobou se s takovými celými srdci setkávám často a vždycky jim musím slíbit, že se budu uzdravovat. Kdysi (před Kristem, ne, před humrovinou) jsem se domníval, že na milosrdnou lež má nárok člověk nemocný, ale ne, to já musím milosrdně lhát ubohým zdravým, abych jim neublížil. Poznámka v žákajdě: Vzhledem k tomu, že váš syn je s neústupnou důsledností nemocen rakovinou, žádám ctěné rodiče, aby mě vyhledali v konzultačních hodinách, ve čtvrtek od 5 do 7 hod., ve sborovně, v přízemí budovy.

K piaristům jsem chodil hrozně rád! Nebýt gymnázia, byl by ze mě úplně jiný člověk, ale nechtěl bych na ně svalovat veškerou

odpovědnost. Profesorský sbor podle mě stejně neví, jak ohromně mi prospěl. Teď jsem trochu dojatý, ale tomu pevnou rukou učiním přítrž. Přítrž učiněna.

Bylo hezké vidět ty restaurátéry. Snad je to i generační záležitost; jak vytancovali z času a z práce. V cizině může být člověk kuchařem i ve vyšším věku. Autorita.

V 5 hodin přišel János. Megyik. Říkám Žožo a ostatním, že to je jeden z největších žijících umělců na světě. Nevědí, jestli tomu věřit, nebo nevěřit, ale spíš mi věří. Přinesl krásné toskánské víno. Prapůvodně jsem si chtěl jenom loknout, ale zvirtlo se to v popíjení. Mezitím došlo k donesení poháru s červenou řepou, sýrem a olivami. Jez, pij, povídej si — a je dobře. Mám ukrutnou radost, když se naše názory na něco shodují. Jako dostat razítko. Takovéhle dvě hodiny s ním by se měly popisovat velice zpomalně, zdlouhavě a trochu nudně, tak by vyniklo, co je v nich vzrušení a na nich vzrušujícího. Po jeho odchodu (bodré objímání) lehké opojení, malinká špička. Nejraději bych okamžitě zalehl a spal. Taky to málem tak bylo.

Vždy znovu a znovu si vzpomenu na Micanovy filmy. Ten jejich osobní–neosobní smutek. Micánkově temno. Po micánkovsku temný bude i divák. Svatý Tomáš Akvinský sice neodvozuje Micánkově temno bezprostředně od Boha, ovšem i tak předpokládá mezi oběma evidentní vztah.

Můj malý syn Mikulášek, syn světla. Jo, Mikuláš Marnivý — to byl, panečku, úplně jinačí lesk. Na základě jeho filmů se nedá rozhodnout, ~~zda~~ přesto stojí za to žít, nebo už toho všeho máme plné zuby, normálně nás přechcali.

Píšu své dámě tam uvnitř, moje malak místo moje malá. Co s tím udělám? Využiji to k vyjádření bezmezného obdivu: Malak tu-recky znamená ej, láska, láska, nejraději bych ho šupito presto prohnal tvými faldy na břehu Bosporu nebo na úpatí, eventuálně na hřebenu, jiného geografického celku, navzdory tomu, že

právě házíš šavli jako hrom, neboť pro mě (pro mne) i ta voní po dechu růží, rozdíl je jen v tom, že růže nelituji, zatímco tvoje břicho ano. Věc je prostě složitě průzračná, einfach kompliziert, abych citoval jistého neznámého rakouského autora.

Nerad bych to dál komplikoval nebo zprůzračňoval, ale břicho (bříško) mám já, patří mně, je moje, ne její. Hle, kolik já se tu motám! Nakonec ještě budeme postmoderní.

NEDĚLE 30. SRPNA 2015

Dostavil jsem se na jedenáctou. Jsem podrážděný a moje podrážděnost je nakažlivá. Různé části rodiny žijí v nestejném rytmu — ale nechám toho, nebaví mě to. Ale šťve mě to, a navíc vůbec není jisté, že jsem v právu.

Potřeboval bych nějak posilovat, zaměstnat svalstvo. S ohledem na port si netroufám dělat kliky. Chůze, rotoped. Tyhle dvě věci mi moc nejdu. Šílené zmatky s léky, co před jídlem, při něm, po něm. Pletu si to. Oslabuje mě zápas se slábnutím. Vpřed, synové moji, vpřed, kurucové. A kde zůstal vykřičník?

Kroužím a nic víc. Žádný prostor, žádný čas. Kde, do prčic, jsem a kdy? Sedí, němý a nehybný.

Brodkey má smrt na jazyku. Následkem je subtilnější pozorování: „Že umírám, to vím, ale že tak vážně nemocen, to ne.“ Co se umírání týče, já neumírám (ale tu a tam nahlédnu, kdepak, nenahlédnu, do výkladového slovníku), podle odborné literatury jsem těžce nemocný, ale moje znalosti v tomto směru jsou zlomkovité. O těžce nemám žádné, ale na té nemoci něco bude, protože mě posílají od čerta k ďáblu. No a taky... Prostě taky už s ní mám nějaké vlastní zkušenosti. Ale chvílemi na ni zapomínám, stává se mi, že se pár minut považuji za zdravého. Zřejmě z nepozornosti. Špatně je mi jen málokdy, ale mýlil by se, kdo by to nazval zdravostí. Situace je zlá, tolik se ví, a já se v této zlé situaci cítím jednou ucházejícně, ba dokonce až dobře, jindy

věcně naříkám. Říkat tomu naříkat je přehnané, ale lepší by bylo naříkání než ty moje nanicovaté a vzácně se vyskytující pocity mdla, závratě a chřadnutí.

Občas, nestává se to často, najednou jakoby zkamením. Nejsm rád, když to lidé vidí. Mohou mít důvodný dojem, že na ně seru. To se sice pletou, ale je snad něco jiného, co by si mohli myslet? V takových chvílích není nic, ani já ne — tak co po mě chtějí... To dokážu vyslovit i hněvivěji, ale přesto to není pravý hněv, ani předstíraný, je to, už to mám!, hněv oprávněný. Hněvivěji se mi to chce říci proto, aby situace byla pravdivější. Ale neříkám nic. Je možné, že emoce namířené proti mně jsou rovněž služkou Pravdy? Docela vychytřený, jak říkal Micu, když byl mnohem menší.

Brodkeyho spánek neosvěží, což je pro něho stejně děsivé jako, řekněme, spadnout z kraje světa. Nebo tak něco. Já spím vysloveně s rozkoší. Podléhám svodům spánku.

Náhodou nebo z nepozornosti zabořím obličej do dlaní. Klasická póza, ale to poznamenávám jen na okraj. Mírně zatlačím na oči a začne tepat tma. Připadám si jako v jiném světě. Moc rád bych v něm zůstal. Jako by se tím něco vyřešilo. A co je tu vůbec k řešení? Na hřbetu levé ruky mám nápadně vypouklou žílu v délce asi čtyř centimetrů. Proč?

Jsem ospalý — v 1 hodinu po poledni. Žívám na celé kolo, ústa jako vrata, divže mi čelist nevyletí z pantů. — A teď už jsou 3. Vzal jsem si prášky, najedl jsem se, chvíli koukal na televizi. O průjmu referovat nebudu. Nebo se mi jen zkazil smysl pro čas a sám čas je v pořádku? Zkažený čas si člověk představí dost snadno. Hemží se v něm, jako v mase, bílí červi. A smrdí, že je z toho člověku na zvracení. Zvrácené časy — a já že prý nejsem Maďar? Jak to vytrubují ty davy ošňurovaných hovádek. Hovádek rovněž Bohem stvořených.

Nikdy není jednoduché mluvit s někým, kdo je nemocný. Tuhle Brodkeyho větu chápu. Moje vnouče řve, hořce, ale mnou to nepohne. Jako slavík v lese. Tur. Pavián. Jako by ho stahovali z kůže. Jako by ho na nože brali. Ani ustálená rčení nepomáhají.

Není mi dobře. Nepovažuji to za nebezpečné, ale přítomnost toho nedobře je velice výrazná. Neodbytná. Nekonokautuje mě, ale vyplňuje mě. Mohl bych o něm říci ještě mnoho hezkých věcí, ale nakašlu mu (abych rovnou neřekl, že mu naseru), pomstím se mu mlčením.

Jedení melounu na terase v posledních chabých záchvěvech zapadajícího slunce. Tvoření vět. Já svůj meloun ani nejím. Občas mě napadne, co by se stalo, kdybych nejedl nic. Živit se světlem? Blábolím pitomosti, protože mi kručí v žaludku.

Mezi argumenty, že něco nedělám proto, že na to není čas nebo že je na to ještě dost času, není žádný rozdíl. (Tahle věta by potřebovala trochu vybrousit, ale já nic brousit nebudu. Teď na to není čas. Na to je ještě dost času. — Vida, sám sebe bavím.)

Jeden velký nakladatel (osobně) Brodkeymu píše: „S politováním se doslýchám špatné zprávy. Budete-li mít někdy cestu do Downtownu, poobědvejme spolu. Účet platím já.“ Také už jsem dostal podobný dopis, třebaže ne od nakladatele. V takové rakovinové historii aby se čert vyznal. Ač se tomu zuby nehty bráním, ta věc se stala centrem mého života. Někdy je to tak, že se vzpírám a nechci, aby byla centrem mého života, a právě proto se jím stane. To je ta konstrukce „sejmou mě tak jako tak“. Ať se děje nebo bude dít cokoli, ty si to každopádně odsereš.

PONDĚLÍ 31. SRPNA 2015

Ó, vyschlá koryta řek, rozpukaná a rozpraskaná — tohleto jsem ráno cítil v ústech. Tohle sucho mě probudilo. Včera večer, spíš už v noci, k pŕlnoci, velké boje s vnoučaty. Rodiče v kině, jedno

se vzbudilo (ačkoli zmínění rodičové mě ujistili, že bude spát), a tak vzápětí bylo vzhůru i druhé. To menší potom začalo rvát jako šelma chycená do tenat (možná bych měl použít vlídnější přirovnání, ale kdysi dávno už jsem jedno zvíře z tenat vytáhl), zatímco to větší popotahovalo, uraženě opakovalo slovo máma a ani veškeré moje herecké schopnosti nedokázaly zaplnit prázdnotu, jejíž obrysy ~~toto~~ slovo vykolíkovalo. Vozili jsme kočárek, kolébali jsme, napájeli jsme. V celém tom nepřijemném chaosu bylo něco veselého. Rodiče deset minut po příchodu nastolili pořádek (spaní). Podle mě záúčinkoval spíš (jejich) pach než šikovnost. Ne, že bychom my byli nějak mimořádně šikovní nebo uměli aplikovat znalosti získané při čtyřech vlastních dětech. Ty znalosti se už vypařily.

Řekni, že mě miluješ. Proč? Myslíš si, že už mám na kahánku? Ne. To víš, že ne. Prostě to chci jenom vědět. Chci to od tebe slyšet. To víš, že tě miluji. A co z toho? Žádné miluji tě moje buňky nespraví. Tak, skoro tak, rozmlouvá Brodkey se svojí ženou. Také bych měl s kým vést podobné milostné hovory, ano, s tebou, broučínku, ve mně.

Všechno je nějak neklidné. Je neklid. To je deptající. Jsem deptán. Zápisky zdeptaného. Zdeptanec, slovo, které jsem už dávno neslyšel.

Nevěnování pozornosti jako určitá forma zrady. Nerad bych teď rozebíral, kdo koho. Obávám se, že každý každého. Není to tedy osobní chyba.

Z tváře mu zmizely ostře řezané rysy, píše Brodkey. U mě je to naopak, objevily se. Tedy nějaký ten podbradek a sem tam povislá kůže mi zůstaly, abych se poznal.

V polospánku mě napadlo dobré přirovnání, jaká jsou dnes moje ústa, ne jako vyschlé říční koryto, ale — jenže jsem to zapomněl. Zapomněl nechť je tedy prvním dnešním slovem. Spal jsem do 10, což mě vrcholně rozladilo, měl jsem jiné plány. Je ale fakt, že mi spánek udělal dobře. Teď už je zase poledne. Telefony ohledně zahájení genové terapie. Jako by mě nejvíc deptalo právě tohle, ty úkoly. Neměl bych je brát tak vážně. Takové rady dostávám i zevnitř. I když odtamtud jako by to spíš znamenalo: Ono je víceméně jedno, co děláš, dělej, jak myslíš, ~~to nezmění nic~~ na tom, že jsem, která jsem. Tomu bych ovšem oponoval, aby moje rakovina slinivky břišní kafrala v parafrázích na Krista. Víc pokory, soudružky a soudruzi, jak káží politrucci různých stupňů, kteří však v současnosti zaměnili soudruhy za pány.

Po včerejší termoterapii jsem se zašel k Miklósovi (Szüts) podívat na obrazy. Veden tak trochu i sebekázní, abych přestal pracovat na projektu slabosti. Taky jo, vůbec mi nebylo špatně, jednou jsem se zpotil, to bylo všecko. — Teď byla v náručí přinesena moje vnučka typu Emma, měří si mě velikýma očima, já jí říkám děťátko, mám rakovinu slinivky břišní, načez se kouzelně rozesměje. Se vším je nadmíru spokojená, i se mnou. Moudrost, nevinnost, nevědomost dvouletých, tříletých. Proč bych si v tom rozesmátém zmatku (mimochodem než jsem došel v psaní až sem, už kníká a z plna hrdla kvičí; ale to snad není moje vina) nemohl myslet, že je všechno v pořádku? Fakt je, že do těchto míst už jsem jednou, i když po jiných stezkách, dorazil: Vše v pořádku, jenže co je to, do prčic (do zasraný prdele, dobrý Bože — *odpusť*, neboť za slova neodpovídám já, ale jazyk, s případnými nepotlačitelnými hysterickými záchvaty se ráče obrátit na něj), ten pořádek? Toto je nový pořádek.

Samozřejmě ani výtvarnému umění nerozumím (ačkoli je možné, že v tomto smyslu ani literatuře, a pak tedy ničemu; ale nemyslím si, že by situace byla natolik příznivá), nové obrazy, které jsou mi předkládány, si prohlížím s bezmezným nadšením

diletanta. I Miklósovy abstrakce jsou velice poučné. Dá se na ně dobře koukat jakoby z druhé strany, to jest kolegiálně. Já se na ně aspoň tímto způsobem koukám rád. Který tah štětce přemaloval jiný a který, co bylo dřív, co později. V obraze utajený nebo se v něm schovávající čas, na ten jsem například ještě nikdy nepomyslel. Přetřená stopa po štětcu není totéž jako stopa, která nikdy neexistovala. Mezitím pořád piju vodu (žízním po vodě, musím mít vodu), ale to je jediná věc, která mě upozorňovala na mou situaci.

Zdá se mi, že na obrazech vidím něco nenáhodného a něco nečekaně neosobního. To je vzácné a zmíněný umělec oplývá rozmanitými ješitnostmi, ale tyto obrazy nejsou o něm nebo možná o něm, ale ne o jeho talentu. Vypadají, jako by přirozenou cestou vyrostly — nu ano, z evropské kultury. Ne proto, že jedna skvrna je citací Endreho Bálinta a jemný potemnělý šleh štětcem zase nějakého menšího nizozemského mistra (menšího říkám proto, neboť čím je větší, tím méně záleží na konkrétním umu, na zručnosti), ty kořeny sahají o něco hlouběji. Možná jde prostě o to, že tyto obrazy, a je to na nich vidět, nejsou, nemohou být samy. Kdyby přiletěli Marťani a uviděli obraz od Szütse, hned by uspořádali hon a nedopřáli by si klidu, dokud by všechny nenašli, od Megyika přes Mantegnu až po Willendorfskou venuši. (Malá rošťárna: po Erzsébet Vojnichovou. Tu by objevili nejpozději, protože jako Szütsova manželka je nejbliž.)

Realismus není důležitý, důležitá je realita. Místo důležitý bych měl použít jiné slovo. Miklós mě zavezl domů autem (má vždycky perfektní auta), jeli jsme po nábřeží Dunaje. Krása města vysloveně bila do očí. Pomilováníhodná absurdita Parlamentu. Každé město má své tajemství; jaké má Budapešť? — napsal jsem kdysi, ten nápad mi vnukl Calvino. A i tyhle krásy zakryje a umatlá přízemní duch naší vlády. Její sobectví. Ale za to můžeme i „my“. Mám-li to formulovat vzletněji, i my jsme v tom namočení až po uši. V Benátkách, píše Brodkey, jsme vždycky nejdřív mluvili o Benátkách, až potom o mé nemoci. Udržovat konverzaci — no, to se pak ženeme za realitou s jazykem na vestě.

Nebo už každé lepší město patří turistům? Odhaluje se jim, udělá jim první poslední, přizpůsobuje se nárokům a zapomíná na vlastní tajuplné já? Yes.

Rozhozenost před nástupem do špitálu. Telefony, čekání, odpoledne spaní, zase děle, co jsem se naprosil, abych byl vzbuzen. Každému jsem na obtíž a nikdo to není ochoten akceptovat jako obtíž.

STŘEDA 2. ZÁŘÍ 2015

V nemocnici. Pomalu je 12, každou chvíli přijde doktorka. Dotedka jsem musel já za ní. A přitom je pořád všechno stejné. A přesto mi brali krev z žíly místo z portu (kvůli srážení krve, kvůli protrombinovému testu). Vyslankyni úřadu duchovního (zase ta jako minule?, pokud ano, proč to sama nedá najevo?) jsem odmítl, jako obvykle jsem na to spotřeboval neúnosnou záplavu keců. Zívám na celé kolo. Gitti se u primáře B. viděla s N. Vystrašeně podupával, vyprávěla Gitti. To tedy musí být hodně zle, protože obojí je mu na hony vzdálené. Zívám na celé kolo, dokázal bych v minutě usnout. Spal jsem totiž jen čtyři a půl hodiny. Málo. Krátké vydešené sezení na pelesti v půl 7.

Obvyklé nošení krve a chcanek, v zahradě mě kdosi vesele pozdraví: Nemyslete si, že vás nepoznávám! Tak jo, odpovím stejně vesele, aniž bych zpomalil.

Kdepak, mně vlasy nepadaj, vole, mně se změnila vlasová struktura. — Letmý záblesk věty, záblesk, to by šlo.

Tři čtvrtě na 2, hotovo, s doktorkou jsem to sfoukl raz dva. Oba jsme byli jako vždycky. Ona rezervovaná a věcná, já nemluvný. Jak se máte? Dobře, v podstatě. Napadlo mě, že právě v podstatě se dobře nemám, ale nechtěl jsem dělat chytrýho. Párkrát na mě přitiskla stetoskop, prohodila, že mi klesly krvinky nebo destičky, takže bude něco měnit. Připomněl jsem jí kašel, CT nám pry

ukáže, jestli to s něčím souvisí. Opálená, usmívá se, odejde. Nad mou postelí se po ní vznáší ani ne tak kritika jako spíš sebekritika. Na něco jsem se určitě nezeptal. Ale na co? Nějak takhle budeme jednou stát v bráně nebeské (podobně jako u brány Kafkovy), něco, Pane, ne, ale co to bylo?

15 hodin: Začíná do mě kapat to, co kape. To první je proti zvracení. Nevím teď sice co, ale je to asi tak na půldruhé hodiny. Je horko. Televize nefunguje, utkání Maďarsko–Rumunsko zhlédnuto nebude. Pohajávám. Slabá kovová pachut' v hubě. Nebo spíš jen takové kluzko. Povlak, ale je to *ten* povlak nebo prostě *jeden* z povlaků?

16 hodin 30 minut. Herdek filek: slintání, pocení, neklidný žaludek. Je mi en gros na hovno. Pokus o říhnutí bezvýsledný. Jíst? Ani nápad. Osířelé tělo. Není ničí. Odpad, patří do smetí. Moje není téměř ani ta bolest, kterou mě sužuje. Téměř. U jícnu mám něco, co není uvnitř jícnu. Snad nejvíc moje je bolení hlavy, protože na to se dokážu upamatovat. Polykat sliny koláčovou dírkou, jak neheroické. Než co naplat... co je, to je. Když sliny, tak sliny, budiž.

Ježíšmarjá, svítí mi píča. Teď by se hodilo znát morseovku.

Podle Sokrata bohatství a urozený původ nevěstí nic dobrého, ba právě naopak, jsou zlým znamením. (Z knihy Paula Johnsona.) Hm, slovo do prance.

ČVRTEK 3. ZÁŘÍ 2015
132/78 (87?), 18.

V 6 jsem se probudil (spát jsem šel v 11, byl jsem vzhůru v 1 a ve 3), dobré spaní. Na to, že mě nenapadá jedno slovo, kdy bude jaké lékařské vyšetření. A myslel jsem si, že to je dnešní naděje, že si na to slovo vzpomenu třeba odpoledne, tedy dost pozdě,

aby se stalo signálem něčeho, když už ne dramatického, tak aspoň legračního nebo koneckonců, ano, vlastně ponižujícího, tudíž zajímavého. A dokonce jsem věděl, že na to mám něco jako mnemotechnickou pomůcku, slůvko, kterému se podobá. Zatímco jsem to všechno, v podstatě tak, jak uvádím výše, promýšlel, bohužel jsem si vzpomněl, takže žádná legranda, žádná poniženda, žádná zajímavanda, mnemotechnická pomůcka je vizour a řešení zní vizita. Ta bude v 8 hodin. No dobře, tak i tenhle den nám začal. A dojatě bych mohl říci: I ten začal slovem. Ha, můj ubohý, sirý život bloudí lesem slov. To je ale volovina. Ale **nemohu** tvrdit, že by mě nebavila.

Bylo docela horko, spal jsem nahý, to je příjemné. Jednočlená vizita, quick, jestli se to tak píše. Rychlá. Ale ukázalo se, což jsem pochopil až s velkým zpožděním, že za čtrnáct dní bude ještě jedna terapie. Tak to vychází, říká. Protože předtím jsem se zeptal já, to k vám jenom tak přijdu, nebo současně s CT. CT je CT a tohle je tohle, říká. Není našťvaná, ale trochu jako když mluví s malým špuntem.

A přeče jen byla normální vizita. Paní doktorka něco šeptá hlavnímu doktorovi, který se mile zeptá, jak snáším terapii. Stručně bych odpověděl, že dobře. Tak už se vás nebudu dál vyptávat, říká hlavní doktor mile a tradá, jako hlemýždi v tom vtipu, v mžiku s celou suitou zmizí. Hm, chtělo by se mi dodat.

Přeče zůstaly otevřené. Vidím A., mávnu na ni, kdyby je mohla zavřít. Všechno v pořádku, Petře? Neodolám. Všechno, jenom pořádek není v pořádku. Moc půvabně, mohl bych říci až koketně, potřese hlavou, **naznačuje**, „ale jdi, ty kloučku, co to meleš za nesmysly“. Kloučku, protože **ad** jako bych byl malý špunt. Nebo tady už spíš puberták. Smúey. Nebo smajlík.

Jdi do kláštera, Ofélie. Ale kde tady má člověk, do piče, hledat klášter? V Parmě je kartouza, tak mi nesor. Jak by to napsal, řekněme takhle, do tohohle sešitu, ne, jak by sepsal celý tenhle sešit Stendhal? Přeče jako milostnou historii, jak jinak. Teď mě

napadá, podle šejkspírologů slovo klášter znamená i bordel. Ale pak se spíš klonili k tomu klášteru. Jako by Nádasyd prolašoval, že se ukazuje spásné řešení někde mezi, neboť ta věta znamená nevstupuj do svazku manželského, což se tenkrát dalo uskutečnit uvedenými dvěma způsoby. Jen slovo a nic víc, praví odrhovačka. Právě naopak: Slovo a vše. Vše jiné.

Když já začnu psát, všude plno touhy. Nepřestávej, mihilaháčku. Nádherně to svírá hrdlo. — Ale co, ale co?

Dívka, podle všeho dívka, přijde zprava: Já mám hrdlo hotový Sturm und Drang. V různých kulturách, Weltkultur sem, globalizace tam, ubíhá čas různě. Věty všude říkají něco jiného. Obecenstvo na každý pád začne bouřlivě tleskat. Pravda, pár diváků zarputile mlčí, občas si sáhnou na krk. Bylo by dobré, kdyby uvažovali krčně, ale to není pravděpodobné. Spíš by byli pobouřeni. Tady s tím teď přestanu, protože text leze kupředu hodně potácivě. A hlavně kam leze. Je samozřejmě otázka, co se po té větě na jevišti *bude dít*. Zdali tam někdo zůstane, a pokud nikdo, dá-li se to nazvat děním. (Dá.)

Bylo něco, jako že by Sokrates od plic vynadal Bertrandu Russellovi, který za první světové války ponoukal své krajany k o pření vojenské služby (dokonce byl odsouzen do vězení). Protože miloval Atény, považoval za svou povinnost účastnit se i jejich válečných podniků. (Přestože o používání síly smýšlel nadmíru kriticky [?].) Z hlediska dnešních aktualit. Napadlo mě například, že dnes funguje stát špatně, protože místo něho funguje vláda nebo Fidesz, ne instituce, ale šití na míru. Ale *úplně* pravda to zase není a krom toho se tím děje právě to, že přebírá fideszácké plky. Dál to pitvat nebudu (nebaví mě to *a* mám zlost *a* jsem bezmocný), daně je každopádně třeba platit, i když — i když je budou utrácet za drátěný plot; a teď tu v maďarštině následuje neslušné sloveso v imperativu.

Brodkey: Podle Naumanna jsem prý *monstre sacré*, ale vždyť já natolik slavný nejsem. Víím, že moje vůle je hrozná, příšerná — ale taková je individuální vůle každého člověka. Když jsou lidé zavření, stávají se z nich bestie. Pak jsou lidé osvobozeni a bestiální bude jejich život. Monstrózní. (Jak je to maďarsky? V zásadě to znamená strašný, ale to není dost děsivé. Obludný, obludský. To druhé už je skoro ono, není to však slovo. Strašidelný, přízračný. Prostě to všechno dohromady. Zkrátka a dobře, protikladem této obecně rozšířené milosrdné lži je tvrzení o nevinosti a poctivosti lidské povahy. Brodkey dokonce navíc rází názor, že tak nějak se romány staly fantasmagoriemi, stejně jako kosmické lodi, které opouštějí tento svět. Skutečné, reálné, realita, to bylo zapovězeno.)

Sbírám ze sebe vypadané vlasy, jako nevinné děvčátko trhá kvítí na louce (Mädchen auf der Heide nebo jak je to).

Chudáka Brodkeyho bych mohl číst rychleji. Mohla by se k němu dostavit spásonosná smrt. Teď mu ji přináším já, že ho čtu. Tento dar dostává od každého svého čtenáře. To, že už se z něho nemůže radovat, hodnotu daru jen zvyšuje. Co z toho se vztahuje na mě — teď (!) nanejvýš to, že i já jsem spisovatel či co.

Po jazyku mi přeběhla lechtivá vlna. No tohle! Nepamatuji si, že by se v uplynulých dvou třetinách století něco takového stalo. Bezvýznamná prkotina, ale ono je možná všechno bezvýznamné — samo o sobě. Že bez kontextu? Pějeme píseň dokola, okolo stola-la-la.

Čtu, jak Brodkey popisuje město nebo ulici (vodní ulici čili canal) nebo lidi a musím konstatovat, že jsem horší pozorovatel než on. Právě plují kolem mladých fašistů (tak jim říká kormidelník jejich člunu), líčí jejich vzhled (silní, ale netrénovaní, jinými slovy neforemní) a co jsou zač. Nejsou to klasičtí neofašisté, popírají návaznost na Mussoliniho, zatímco Mussoliniho vnučka je s nimi jedna ruka. Ale že na laguně se cítí cize, doma jsou ve

světě fotbalových stadionů, kde mohou hulákat antisemitské průpovídky. Lid baží po násilí, uzavírá Brodkey.

Od spisovatelů radši dál, říká mi broučinek. Co ho k tomu vede, na tom nezáleží, zřejmě jsem — v nejlepším případě — něco překomplikoval. To už je lepší nějaká slušná dělnická profese. Instalatér. Mlčel jsem. Hutník. Jsou ještě vůbec hutě? Tak tedy horník. Ti jsou špinaví. Co je to za řeči, jak můžeš vědět, že nemám rád špínu, konkrétní špínu konkrétního havíře. Teď si vzpomínám, jakou to vlastně mělo příčinu. Že se prý vždycky loučím pozdravem čaues a jak je to příšerné. A kdyby mě to odnaučila, už nebyl její pobyt v tomto slzavém údolí marný. Načež jsem to začal komplikovat, že tenhle čaues už není to, co byl čaues dřív, ten dnešní už je čaues bez obsahu, je takříkajíc pravým opakem nebo lépe řečeno parodií sebe sama, na to, že kdysi dávno jakýs takýs čaues existoval, jen poukazuje. No a tehdy mi bylo odpovězeno tím to už je lepší. To už je lepší drvoštěp. Ten se zas potí. A umí říct jenom padá strom, padá strom. A ještě se pak po letech ukáže, že si tajně píše nejenom deník, ale hledme, on smolí i povídky. Takže mu řekneš čaues a dáš si odchod, zdrhneš. Tím jsme tedy jeden život vyřešili. Jo, ale ten nebyl poslední, zazubí se výhrůžně.

Jak to, že mám vlas v puse? Do prkna, ta vlasová struktura mě chce fakt nasejřit!

Brodkey vykládá — když v souvislosti s Raddatzem srovnává německou energii s italskou a americkou vitalitou —, že nikdy nebyl plný energie nebo činorodosti; silný sice jednou byl, ale nikdy netoužil po dobrodružstvích. Sedět na židličce na terase — tomu říkám život dobrodruha podle mého gusta. — Moc dobře mu rozumím.

Výkladový slovník. Vlastimil: 1. Název organizace beznadějně bojující s nežádoucí vlasovou strukturou. 2. Mužské jméno dávané z pověřivosti synům, jejichž rodiče si přáli, aby měl

potomek i ve zralém věku hustou kštici. — Tím reaguji na situaci, kdy „moje boa pelichá“, protože jsem si ráno nevyčesal padající vlásky, teď je ze sebe sbírám, ale nedávám je hezky na jedno místo, nýbrž je nesvědomitě házím na podlahu. Taky do vzduchu a volám na ně: Soudruhu ptáku, rychle leť. Z pohledu uklízeček to vypadá jinak. Ačkoli na onkologii si snad mohly zvyknout, že tu a tam nečekaně zpozorují chomáč vlasů.

Brodkey ovšem právě o pozorování poznamenává, že pacient ho není schopen, protože v důsledku své nemoci druhého člověka vnímá nadmíru zúženě, zuboženě (ale kdo je to ta zubožena, snad dentistaova choť? — nepřeložitelná slovní hříčka; kdyby měla — má? — hra či hříčka svoje opozitum, napsal bych: slovní ~), jako živého, aktivního, nespolehlivého. A k tomu se pojí ještě další zajímavý postřeh na téma pozorování, že by totiž mohlo být neobyčejně nestoudným překročením všech mezí chladně a nezúčastněně popsat reálný obličej, všechno, co z něho lze vyčíst, smrt a triumf, nenávisť a zklamání, šílenství a snahu mu uniknout, zvědavost, tajnou, osamocenou lásku, touhu, bezuzdnost a vtip nebo slepotu. Proto se raději věren realitě a nezkaleným zrakem obrací k vymyšleným, imaginárním tvářím (těm se věnuje). Nebo k tvářím mrtvých. A celý život prý napůl věděl, že vypravěč jeho románu musí nejprve v určitém smyslu sám pro sebe zemřít, aby se pak mohl napsat jako hravou (lucidní), zlotřilou (nebo pokornou?, přihlouplou?) postavu. Nechtěl jsem to na tak dlouhé lokte, nepíšu přece recenzi, ale neměl jsem to srdce (tu slinivku břišní) tyhle myšlenky vynechat.

Občas jsem je omrdal, obyčejně každého zvlášť, píše o dvou mladících, kteří u něho bydleli. Dá se tohle maďarsky napsat v *klidném* textu? Ale ne tak jako teď, nýbrž *pořádně*. Zkousíme to, zkousíme. A ještě něco: Celé to s tím sexem byla spíš jakási korupce, úplatek, protože tak si obstaral určitou ochranu k práci, kterou se snažil prohlédnout minulost a život jiných.

Když se podívám na tu, toho nebo na ty, na které se dívám po-nejvíce, vídám ponejvíce jen účast a čekání, vše ostatní je maska, a tak nevím, kolik je to stojí síly. Nic samozřejmě nechybí, je milá úslužnost i zábava. A někdy překvapení. Píšu autobiograficky, jako to dělá Brodkey. Ale rozplakat je zoufalstvím z pomýšlení na budoucnost, že dejme tomu máme-li, nebo nemáme-li vybudovat dejme tomu pro krušinku ochranný val proti větru, to není otázka pro mě, ať o tom rozhodne sama, rozuměj: Až krušinka začne nést plody a přijde jí vhod zaštitění proti větru, budu já už kdoví kde, tak to se neděje. Nebo nevidím, jak naříkají. A krom toho ani není mým zvykem vytahovat každou chvíli kartu „až já tady nebudu“. Vůbec v sobě takovou kartu nemám.

Psát o mrdání je menší výzva než psát o prdění. Nebo vlastně ani nevím. Já se na každý pád odmontuji od kapaček a půjdu otevřít okno. Malý vtípek: Proč se musí po mrdání otvírat okno, je záhada. Nebo to všechno jsou jen trapné chlívárničky? Nikoli, profesní problémy skryté pod škraboškou chlívárniček. Proč už se zase hned bráním?! Není proč, i když bylo proč.

Tohle je dobré! Brodkey píše, že smrták je nudný patron, ale že ani život není nijak zvlášť zajímavý, a že on tedy od smrti čekal víc, ale ta jenom je, jednoduše tady jenom tak je, a on si sice nemyslí, že by se s ním zacházelo neférově, ale pomýšlí na sebevraždu, protože se může ukousat nudou. Je to asi takový pocit — a tady se musím hlasitě smát, i když o mně Updike psal moc hezky —, takový pocit, jako by člověka nacpali do nějakého Updikova románu. To je ale jemňoučká, ba řekl bych příkladná jedovatost!

Smrt jednoho (!) spisovatele: Tužka se mi zabodla do páteře. — Oč krásněji, hlouběji, nebo vlastně ne, spíš hutněji, zní ta věta teď než před čtyřiceti lety. Už tenkrát jsem ji dovedl napsat, měl jsem ji v tužce, která tenkrát ještě vůbec neexistovala. Jenom pera. A po krk v inkoustu. Od pera k tužce, popis jednoho života. Hovadina.

Máš hebkou pleť, říká Marcell, a opatrně mě pohladí po holení kosti. To ji máš takovou odjakživa? Nevím. Nevím. Nikdo mi to nikdy neřekl.

Brodkey zase říká, že se mu přičí veškerá gesta lidské solidarity. Beztak se cítí být velice lidským, nevýslovně lidským, což znamená pouze lidským, a vůbec už si nepřeje, aby mu to jiní pořád znovu dokola dokazovali. A že mlčení Boží dokáže pociťovat jako velkou krásu, i když je to mlčení o něm. Že je rád sám, sám mezi stěnami. — Rád jsem sám.

V knize je pauza, trvá dobrý rok. Co se asi tehdy dělo? Mám ještě deset stránek, abych se to dozvěděl. Nebo abych se dozvěděl něco jiného. Nebo nic, co by bylo jiné, tudíž něco.

Popisuje, jaké léky ráno užívá. Téměř jásavě, ale každopádně s radostí a ještě suverénnějším pobaveným úšklebkem konstatuji, že tyhle užívám i já. Je ovšem pravda, že ne každé ráno. A to je velký rozdíl. Znovu mrknu na záložku, do skonu mu zbývá necelého půl roku. Jo, to se pak lehce mluví. No, ještě uvidíme.

Někdy nechci nic, někdy všechno. Přišli mě navštívit, oblékl jsem svou slinivku břišní do svátečního.

Dnes ve svém životě nenacházím nic, zhola nic, na co bych mohl být pyšný — lásku ve všech významech toho slova, hrdinství nebo velkorysé činy. Nebo moje psaní. Můj život je složen převážně z omylů. Z omylů a keců. To, že jsem žil, se nepodobá než haldě keců. Vše, co bylo chyceno do slov, jedno po druhém odumírá. — No dobře, je to citát a co má být...

Chudák Kundera. Jde o nešťastnou lehkost nebytí. Taký pěkný zásah.

Dočetl jsem. Je konec knihy, je konec autora. Nebo naopak? Poslední slovo je vorbei. Podívám se do slovníku na synonyma. Jo, a jak jsem psal výše ty kecy, místo nich by mohly být i žvásty,

můj život se nepodobá než haldě žvástů, a taky bláboly, omyly a bláboly, z těch je složen můj život. Quatsch. S tím se ještě mohu ve slovníku nalistovat ažaž. Nemocnice je krajem slovníky neoplývajícím. Nebo je plná slovníků, které však před pacienty schovává. A tak dále.

Tohle teď už nechám tak: Zbývá ještě jedna kapitola. Vznesená kola na konci jsem obíhal úplně zbytečně. Podívejme se, co tam ještě máme a jak z toho vybruslím. Mimochodem, ono je *úplně fuk*, jak z toho vybruslím.

Mimosoutěžní otázka: Jak se dostal na můj mobil chloupek z intimního ochlupení? Nevím, ne a ne.

Teď je to, jako by mi tužku vtiskla do ruky moje vnitřní slečinka. Takhle blízko ještě nikdy k nikomu. Ačkoli toto by měl někdo promyslet spíše z hlediska geometrie, nikoli srdce, potažmo slinivky. Já to nebudu.

Velice originálně píše o umírání, o posledních dnech. Ale to mě teď nezajímá, až někdy, později, jednou, až potom — se k němu zase vrátím. Jestli si vzpomenu. Kniha končí smíchem, je to smích nervózní a udivený. Ta kapitola navíc dělá dojem, jako by Brodkey nechtěl umřít. Chce i nechce. Ale pak už se pomalu neví, kdo z lidí by chtěl (i nechtěl). Když byl malý, každého se vyptával, dokdy by chtěl žít, ale vážně každého, spolužáků, učitelů, ženských v jídelně, rodičů jiných dětí. Předpokládá, že potají zněla otázka takto: Co ti dělá radost? Těší tě život? Snažil by ses zůstat naživu za každých okolností?

Do konce století, odpovídal on sám, když byl tázán na totéž. Vida, píše, to se mi nepodaří.

Na rozloučenou, jako jakýsi věnec uznání, vytáhnu vlas nalezený mezi poslední a poposlední stránkou. Předposlední.

120/78, čtvrt na 8. Rozrazilily se dveře (sestra). Dnes nebyla první věta, na kterou bych se (v 6 hodin) probudil. Ale (!) druhá praví, že mě bolí hlava. Potom, že si z obličejce odklízím pavučiny. A ještě něco bylo, jenže to jsem už zapomněl. A přitom to bylo něco dobrého, tzv. dobrého. Asi si vezmu jeden advil. Vyčesával jsem vlásky, hromadu vlásků (průmyslové množství). Ať je to, jak chce, není příjemné na to koukat. Ani na moji kůži na hlavě. Malé skvrnky, ani na ty. Když mě nyní Gáspár poprvé uviděl, pošeptal tatínkovi, že doteďka ještě nikdy neviděl dědečkovu hlavu s ušima. Ale řekl to tak nějak radostně, rozveselen novým objevem. Ano, zatím to vše zakrývala vlasová struktura. Svůj věrný advil s sebou nemám.

Čekám na svoje vizitáře. Ležím, cítím, že jsem zase nasadil ksicht trpitele. Vizita trvala tak tři vteřiny jako vždycky. Primář se tváří hodně povzbudivě. Dostal jsem (protože jsem si řekl!, konečně jsem si o něco řekl) algopyrin proti bolení hlavy. Takovej velkej? Takovej byl odjakživa.

Teď teda prášky a snídaně. Všechno je úkol. Nic nejde, nic se neděje samo od sebe. Dokonce i čas se musí pohánět.

Ta lékařská věta, že tohleto nepřejde, přece jenom nabyla na důležitosti, jakkoli jsem předem věděl, že to tak je. Ale stejně jsem čekal, na to a na ono, na CT, na novou periodu. Ale není nutné čekat. *Je to tak* a basta fidli. Teď už napořád. Všechno se děje v tom, a co se bude dít, to do značné míry záleží na mně. To přijde s novými řešeními. Práce, cesty, veřejná vystoupení. Však ono se to vyvrbí. Najednou mírné vzrušení, jako když začínám psát nějakou novou věc. Autor jako text. Pardon, autorův život. Pletu si to.

Šuškáni zevnitř: Tvůj ocas vrhl zlověsný stín. (Knoflík, kabát.) Když říkám sladké sny, slyšíš v tom taky, že tím zároveň myslím,

že tě celičkou svou bytostí miluji a chci se k tobě přivinout? A má to v sobě takový ten nádech strachu, to taky? (Knoflík, kabát nebo ať si tu jen tak zevluje.) Hraboš, to je ten, nemám pravdu, s těmi velkými lícními torbami? Aspoň doufám. Nechtěl bych tu teď příliš rozpitvávat informaci, že se prý živí žaludy. Vyčmuhá žalud, přišene se tam a hamhamham. Pak si hezky lehne naznáček a tráví. — Všude samé zlověstné stíny, obávám se. Mohu vás poprosit, abyste mi zlověštila, má holubičko sladká?

Prasátko mě přišlo navštívit. Přihrnulo se jak velká voda, roz-
hazující polibky. Má na sobě přenádherné pestré cosi, stálo to
majlant, povídá. Mě stojí za to šatit. A odšatit. To kupuju, říkám.
Máš to mít, máš to mít, zahaleká, načez roztáhne perutě a vyletí
oknem. Které jsem našťěstí už večer otevřel.

S robátkem pod srdcem. No, a já tedy teď s čím pod slinivkou
břišní — se svojí knihou? Se svými knihami. No, taky ještě uvi-
díme. Teď pozoruji, že aniž bych nad tím uvažoval, strašně moc
mluvím o budoucnosti. Rozhodl jsem se, že to budu považovat
za dobré znamení.

Pohroužím tvář do dlaní. Každá moje kost se dá nahmatat. Uspo-
kojivý pocit, jako bych byl silný a taky *trochu* mladý. Jsem slabý
a starý, ale nevadí. To ovšem neříkám úplně vážně. Chvílemi
jsem slabý, chvílemi ne. Formálně jsem opravdu starý, ale nějak
jsem v tom za sebou zaostal. Fakt v tom mám dost binec. Žádné
vědomí stáří. Ani feeling. Občas mě pobolívá v kříži a z vysídle-
ní si pamatuji dědečka, jsem prostě už dost dlouho naživu. Na
~~této~~ zemi. To je vše.

Do prkvančic, doted'ka nic, ale teď, když už bude kapání skoro
končit, na mě přece jen přišlo něco jako nevolnost. A to jsem
před chvílí vesele oznamoval do telefonu, že bych si večer s chutí
zahřešil s kouskem tlačanky.

Včerejšek vypadl. Tady odtud, ze sešitu, jinak se uskutečnil, proběhl a přinesl spoustu radostí, útrap a vepřové nudličky po brašovsku.

Když jsem v pátek přišel domů, měl jsem opravdu zvrácené chuťové pohárky, ale nebylo to zas tak strašné a netrvalo to dlouho, takže jsem počkal, až se mi to trochu zlepší, a ještě jsem stihl to hřešení s tlačenkou. I s taxikářem na mě přišlo dějà vu, skoro křičel, tak zaníceně nadával na vládu a opakoval, jedna křivárna za druhou, pane, to je jedna křivárna za druhou. Nemohl jsem považovat za vyloučené, že je příznivcem Jobbiku, ale nechtěl jsem to vědět najisto. Byl izraelským vojákem, já vím, co obnáší taková válečná zóna. Později zase zalistuji zpátky, jestli tenhle chlápek už byl. Jestli už se někdy třepotal na mé udici. Pronudil jsem se maďarsko-rumunským zápasem a sledoval jsem v televizi, co se děje ve městě. V mém městě. Co já udělám s těmi přivlastňovacími zájmeny...

Sobota uplývala bez práce. Zkoušel jsem to s časnějším vstáváním, ale spal jsem dobře do 10 hodin. Bylo to ovšem žůžo! A čas ubíhal pořád dál. Čtení mejlů a zpráv. Aspoň to slovo křesťanský, křesťan, kdyby si odpustili... To slovo nás může napadnout nanejvýš ve spojení s občanskými iniciativami. Nějaké lidi přijal klášter Pannonhalma. Jinak strašlivá biskupská prohlášení. Žožó s rodinou jim zavezla nějaké šatstvo a ovoce a vody. Všichni z toho byli úplně rozhození. Stát, nebo spíš vláda, se poplácává po rameni — ale celé je to vysloveně ubohé. Téměř všude, kam se člověk podívá, ubohé chování, nezávisle na věku, pohlaví, náboženském vyznání, státu. Malé rozdíly, ale ty jsou obrovské. Např. Rakušané. Kteří nejsou o nic „lepší“ než my, ale přesto to není prašť jako uhoď, nene, kdepak... Kdepak!

Každou chvíli na mě padá brutální ospalost. Dnes ráno jsem viděl v zrcadle jenom svoje nové, „mladé“ tělo. Do zrcadla jsem se zasmál jako člověk, který svěže, mladistvě, aktivně zahazuje

nový den. Takový jsem byl po dvacítce, jde se na to, hej rup. Jde se na to, hej rup mi zůstalo i později, ale tenkrát k tomu, to je snad ta nejpřesnější formulace, patřil i pohyb. Lehký, silný, energický pohyb. Chození a ježdění sem a tam, což (v té době ještě) prakticky nic nestálo, jít na trénink, odvézt někam dítě. I když se na to okamžitě nalepil nezpochybnitelný pracovní egoismus. Z toho jsem nikdy neměl výčitky svědomí. Práci jsem vždycky považoval za něco vyššího než za taneční parket pro své sobectví, pro svou ješitnost nebo ctižádost. Ostatně musím konstatovat, že tak je tomu dodnes. A občas mě napadne, že bych na to třeba mohl mít i jiný názor, ale v příští chvíli už — no, v podstatě mávnu rukou a hupsnu do náruče své píli, aby mě pochovala. Pochovala? Proč zrovna ten hřbitovní výraz? Pracovat je v první řadě samozřejmě těžké, ale v druhé řadě spíš... Spíš jaké? Vesele, nikoli smutné? Řekl bych, že je to trochu složitější. Určitě to však v mých očích nemá nic společného s pochováváním a hřbitovním kvítím. Kapka jáсотu vedle olověné tíhy práce vždycky zůstane. Vedle strachu a tísně. Vedle malověrnosti a oprávněné sebekritiky.

ÚTERÝ 8. ZÁŘÍ 2015

Když jsem ráno sešel po schodech a dole jsem chtěl Lili s něčím pomoci a ona na mě křikla ne, už jsem skoro myslel, že se rozbrečím. To nemohu považovat za dobré znamení. Možná to ani znamení není, ale stejně. Znenadání jsou všichni v mém okolí slabí. Slabý, -á, -é se stalo hlavním slovem. A nikdo nic, konkrétně mě, neakceptuje. Je to vlastně do morku kostí zábavná základní situace. Do morku kostí.

A ráno jsem zapomněl jít na termoterapii. Zase, jak se v tom všem bezmála topím, v lidech, papírech, druhotných úkolech. A taky bych měl, do hajzlu, něco psát. Žbrňukání člověka v tísně. To je, pokud správně tuším, výsledkem zvůle sloučivší slova žbrblání a fňukání. Mé zvůle.

Jeden den zase vypadl.

Oblékání začíná tím, že ze šatů odstraňuji vlasy. Zkouším tak činit neutrálně, nelitostně, docela se mi to i daří. Jejich oblíbenou skrýš jsou límečky košil. Dala by se napsat populárně-vědecká práce o přirozenosti vlasů a vlásků. Umějí létat, jejich nejbližšími příbuznými jsou ptáci. Tu a tam ptačí hnízdo. Bylo by to napínavé čtení. I když to se dopředu nikdy neví. Čtenář je nevypočitatelný. Ačkoli právě na vypočitatelném čtenáři lze vybudovat knižní průmysl. To je ten případ, kdy kniha dělá čtenáře. Nebo ho vymyslí. Vymyslí a uskuteční.

Hledání, zmatek nad zmatek, tímhle tím byl doteďka naplněn tento den. To se ani nedá nazvat naplněním, tento den tím byl doteďka vyprázdněn. Vedlejší účinky minimální, prakticky žádné, dobře jsem se najedl, guláše z vepřových nožiček od Györgye. Smím já to vůbec? Jedl jsem s chutí, to vím.

Hodně toho vypadává, ani na tohle se nějak nedovedu soustředit. Skoro na nic. Zkouším na sebe. Poslední dobou mě moc úspěchů nepotkává. Nebo jsem jenom zhýčkaný?

V úterý odpoledne, hernajs, dyť to bylo včera (napsané to vypadalo tak vzdáleně), jsem nahrazoval vynechanou termoterapii. Všechno šlo jako po másle, bez vedlejšáků. (Bože, to musí být nuda, všechny tyhle zápisky! Mě to taky nudí, ale já tu nudu akceptuji, nejeví se mi jako chyba, a už vůbec ne jako chyba napravitelná. *Takové* to prostě je, řekl bych, kdybych vůbec něco řekl, ale já jen beze slova škrábu.) Je zato takové to pěkně ostré podzimní světlo. Jako by to světlo bylo čipernější, alespoň tedy světelné skvrny. Takřka nečekaně se objevují a rozprostírají na jedné větvi obalené listím. Ono to ani není rozprostírání, je to normální ležení. Ne, že by si vysloveně dávaly šlofika, ale považují se, mám takový dojem, dost líně.

Nějak mi to nechce jít od ruky, prací bych to nenazýval.

Tohle píšu vleže, pod tepelnými paprsky. Kočičí škrabopis a nedokážu se zbavit myšlenky, že v tištěné podobě nebude vidět, zatímco já zase při pořizování těchto zápisků potají nepošilhávám po potenciálním publiku.

Včerejšek byl děsivě prázdný. Ťpal jsem od jednoho úkolu ke druhému a žádný nesplnil. Ani nezačal plnit. Nakonec jsem to vzdal. Jak strašně se musí stýskat mé ubohé osamocené maličké (mé čím dál tím větší?) v mých útrobách. Obejmout ji, přitisknout k sobě, hladit a laskat. Co když se slinivka břišní vůbec hladit nedá? Měl bych si ji lépe prohlédnout, třeba je plná výmolů nebo hrbolků a hrbolů. Nebo je prostě a jednoduše bradavičnatá. A hladit bradavici je nemožné, v tom jsou zajedno všechny strany napříč politickým spektrem.

Termozáření, pokud si vzpomínám, hubí všechno, i mě, i moje nitro. Hubíme se navzájem.

Ranní vlasový zážitek, ať už se na něj koukám z té či oné strany, je pokaždé skličující. Ale sklíčený po něm nezůstávám. Většinou.

Uprchlík, to je teď poslední, co od vás vyšlo, vrhá se na mě na chodbě ta paní z minula. Už jsem čekala, kdy si popovídáme o literatuře. Zvolna mi dochází, že má na mysli knížku *Úprk let*. Vypadá hůř než posledně. Mám strašně suché koutky úst, olizují si je jako v nějakém pornofilmu.

Pískání, vypršel jsem. Mezitím jsem usnul. Nepublikovatelné sny.

Čípková Růženka žalem usnula, to jsem se dnes naučil od Li-li(nky). Zahajovací větu dne mám lepší (a je i pravdivá, dodal bych trýzněn výčitkami svědomí, jako vždycky, když v zájmu

potvrzení, ba úředního ověření určité věty povolám na pomoc realitu): Okradl jsem svoji vnučku, tím jsem vstoupil do nového dne. Dbal jsem, aby si nikdo nevšiml, jak si s chladnokrevností plíživého kontrarevolucionáře, skrytého v temnotách, mažu vychlou pokožku, zejména končetin, olejíčkem na zadeček (malé Emmy). Čípková Růženka, to jsem se naučil.

Už bych těch dětských perliček nechal, ale to je přece jenom *za všechny prachy*, když se Lili zastaví na schodech, pohlédne snivě v dál (postavy z Čechovových her dovedou tak krásně dlouze hledět — dokonce i v novějších inscenacích) a zamyšleně proneše: Kde jsou maminky? Přebaluje, odpovím jí bezcitně z jiného světa.

SOBOTA 12. ZÁŘÍ 2015

Můj vídeňský brácha se po chutném a bez cavyků spořádaném obědě (kuře na paprice, zadělávané zelené fazolky, opékané halušky s cibulí) dojatě loučí, lesknou se mu oči, ano, slzami, jsou to slzy, já je vidím, což kvituji chladně, leč dobrosrdečně, poněkud nečekaně mě políbí na čelo a na políbené místo kreslí prstem křížek jako naše babička. Jako by totéž udělal i posledně.

Píšu si řeč do Göteborgu, proto tadyhleto zanedbávám. V zásadě dobrý směr. Ale strašně se toho nechci pustit. Opatruji už i tenhle sešit.

NEDĚLE 13. ZÁŘÍ 2015

Rozesmívací cvičení: Když se do ranního zrcadla podívám v polospánku a trochu napnu svaly (aspoň mám takový pocit), vidím Michelangelova Davida, spokojeně a nepřekvapeně. Jakmile odvane tylový závoj ospalosti, nevidím než hlavu, takové rozčepýřené cosi, jako by se na mě koukal šílený profesor z filmu *Návrat do budoucnosti*. Měl bych je asi seznámit, dejte řeč, hoši, a zvažte, jak to se mnou podle vás teď vypadá.

Večer. Zítřa termo. Tisíce tísnivin. Tu věc pro Göteborg jsem napsal. Ildikó Márkyová mi ji schválila. Přesněji řečeno, moc se jí líbí. Dál to pitvat nebudu (směje se).

Kluci přišli na oběd. Marcell nás i fotil. Ale teď už večer hodně, hodně pokročil, musím si lehnout. Vždycky si jdu lehnout příliš pozdě.

PONDĚLÍ 14. ZÁŘÍ 2015

Taxík, který mě poveze na ranní termoterapii, má zpoždění. Takže toho využiji. Spal jsem čtyři hodiny a to organismu ve vývinu, kterým jsem, nestačí. Přesto se využití nekoná, protože jen špicuji uši, jestli už nejede taxík. Mám na práci příliš mnoho různých věcí. Však se taky s nimi marně potýkám. A to se k celé té situaci stavím ještě docela s přehledem. Dalo by se říci, že mám na stonání rakovinou slinivky břišní talent přímo od Boha. V tomhle, jak vidím, patřím ve své vlasti, krvácející z mnoha ran, mezi nejlepší.

ÚTERÝ 15. ZÁŘÍ 2015

Divím se, že mě to nenapadlo dřív. Z obvyklých důvodů, pocho-pitelně. Legitimizace umění? Nemělo by se přemýšlet, promluvit a konat v záležitosti a o záležitosti uprchlíků? Není to sobectví, když zkouším co nejpřesněji popsat, zdali se mě zmocňuje ne-volnost nebo co řekla zdravotní sestra? Tuto otázku však nevy-slovuji doopravdy. V dané záležitosti mě netrápí a nikdy netrá-pily výčitky svědomí. Přitom mi ale vadí, že nevidím dost jasně. Nedokážu náležitě proniknout do problému.

Zítřa zase chemie, v souladu s tím sklíčený, podrážděný, zdr-cený. A měl bych napsat ten článek „o kalhotkách“. Je tu určitá podoba s výše zmíněným tématem; jiní se obávají o osud všech Maďarů, turuláci turulují nebo ani nevím, co dělají, co se dělá s turulem, jenom já se věnuji úvahám o dámských kalhotkách.

A nedost na tom, navrch se ještě považuji za dobrého vlastence. A ani to mi nestačí, protože ty, co se obávají, mám vesměs za vlastence rázu operetního.

To je nejhorší přínos nynější situace, to, že v ní ještě zřetelněji vyplouvá na povrch rozpolcenost celého Maďarska.

STŘEDA 16. ZÁŘÍ 2015

Místo celostátních starostí spočívá na mých nefalšovaných maďarských bedrech pouze tíha drobných privátních malérů. Začátek jako obvykle, odnáším své tekutiny (krev, chcanky) do druhé budovy, dám se zaregistrovat a jdu zpátky. Mezitím jsem si sedl na lavičku, je hezké slunečné ráno, v podstatě proto, abych nedošel zpátky tak rychle. Seděl jsem na té lavičce, jako by čas vůbec neuplýval. S přimhouřenýma očima jsem se mírně opaloval. Nevěděl jsem, kde jsem, a to byl příjemný pocit.

Na zpáteční cestě: manželé Cserhalmiovi. Jsou hezcí i takhle, umořeni. Nechce jít, pošeptá mi Cserhalmi. (Chtěl jsem vlastně napsat Gyuri, usmívá se na mě tak..., no, je to méně než úsměv, jenom nenacházím to správné slovo, jako... jako bychom byli přátelé? Víc i míň. Spříznění osudem? Je to ale o něco osobnější. Taková dobrá blízkost.) Ráno jsme sem ani nechtěli jít. Já jsem baštil jako fotbalista, řekl jsem, jako bych ho utěšoval. Můžu ti pomoci?, ptá se. Protože zase nevím, co mám vlastně dělat, i když je to vždycky stejné, tak takhle: Díky, není třeba.

V pokoji jsem si udělal pelech, pomalé, šouravé pakování. Jako starý a nemocný muž. Dejte mi s tím pokoj. Usnul jsem. Teď je 11 hodin. Čekáme na krevní obraz, potom buď přijde paní doktorka, nebo já půjdu za ní. Snědl jsem jeden sendvič z domova, chutnal mi. Teď není nic, jenom čekání.

131/74/62 — Vtrhne ke mně, změří, odejde, je milá.

Zase jsem nedokázal sníst oběd. Dokonce jsem po ukrojení malého kousku kuřete začal dávit a musel jsem kuře vyplivnout. Ještě teď se mi třesou ruce. Proč? Doma mi nic nebylo. Nemocnič-

ní efekt? Doktorka tu ještě nebyla. Jako bych se ulejšval, hřejivý pocit. Ale teď je jen to chvění. A tři čtvrtě na 2. Najednou je mi nevoľno. Do hajzlu neboli do prkýnka, ale v podstatě do prdele!

Půl 4., teď tu byla paní doktorka. Zase rychlovka. Mluvil jsem s ní, myslím co do hlasové polohy, jako malé dítě. Řekl jsem jí o té nevoľnosti. A prášek proti tomu jste si vyžádal? Ne, protože... Ale to musíte, na to ty prášky jsou. Ono to už přešlo. Tak nemusíte. A zadula do ní větrná smršť a odfoukla ji pryč.

Vodní dělo a slzný plyn u jižních hranic (Röske, Horgos). Nestřádám si přívlastky, ale pár bych jich měl. Cílené komentáře veřejnoprávní televize M1. Je to i jazyková válka, žádní uprchlíci, migranti. Uprchlík se takhle nechová, uprchlík dodržuje zákony. Ale všeobecně známé televizní kanály, móóóo dobře víme, kdo je ovládá, manipulují záběry tak, že. Do tohoto kontextu bych nedokázal umístit slovo křesťanský. (Ale k čertu s obavami, jestliže se chováš, když už jsme to tak nazvali, cíleně, vrazíš to, kam tě napadne. Křesťanský? Normální slovo jako každé jiné. Tráva, strom, kytky, valčík. Mohu je použít, na co chci. Stačí, když se přitom tvářím zbožně. Nebo víš co? Ani to není nutné.)

Léto je tady a s ním láska: Znovu se dostavilo slintání. Ten pes jsem já. Pociť, není to bolest, který postupuje od mého jícnu až do krku. Vstal jsem, abych zapnul televizi. Nečekaně silné, horké bodnutí, jako by mi vypadly oči z důlků. Sople. Sople a Maďarsko. Sople a Evropa. Zde: sople a sople.

Močit, už jsem to řekl, ale napsal já jsem to vůbec kdy v životě? Při močení do mě dole opakovaně řeže silně štiplavý pocit. Vyřáží tlumené skřeky.

Teď mnou zase otrásla zimnice. Pořád je mi trochu na zvracení. Jak to od nynějška bude? Chytit za ruku a vidět čelo, jak na něm *právě* vyráží pot. Perličky potu na kůži doslova vyskakují. Zato ale funguje televize. Zdalipak se projeví léčivé účinky

zápasu, když hraje Barcelona? Utkání sleduji v polospánku. Půl-noc, zkoušení usnutí. Už se mi obrací žaludek. Slečně, jinak řečeno sám sobě, popřeji dobrou noc.

ČTVRTEK 17. ZÁŘÍ 2015

Dnes mě za časného jitra probudilo, nastojte, slečno, to, že něco svírá můj hrudní koš, hrdlo a já se jen stěží mohu nadechnout, nadechnout, abych spustil hlasitý nářek. Byla to v podstatě jediná věta. Cítil jsem, že celý můj život je chyba. Jedna velká chyba.

Mám jíst, nemám jíst, půjde mi to, nepůjde mi to — kdyby na mě v takovou chvíli někdo shlédl z Nebes, nebyl by na svou kre-
turku ani trochu pyšný. Ale to bych uměl říci i jinak. Je půl 9., ráno už mi změřili tlak, snad 130/78/62, ale úplně jistý si tím nejsem. Paní doktorka nakoukla, víc nic. Přinesli mi snídani, káravě poznamenali, že jsem večeři nechal na stole, takže je po sýru. Udělal jsem chybu (!), řekl jsem. Ale tu snídani teď hezky snězte. Nic jsem neslíbil. A tak nad tím teď hloubám. Nad snídatelností. Zvenčí je slyšet brutální kašel. Místo slavičího klokotání? V 9 bude vizita. Myslel jsem, že v 8 a že odpadla. Pa, věrný můj deníčku, zkusím se nasnídat.

Dvě sousta, ne, něco jako zlomek rohlíčku na jedno kousnutí s nějakým salámem, ale velice neochotně. Potom spíš přecházím k ovoci. Triumfální akcí bych to nenazval. Srov. snídaně na vidličku, jež připravoval Brillat-Savarin.

Vizita pod vedením nevímkeré doktorky. Jestli prý dodržuji cukrovou dietu. Ano, říkám s grimasou prozrazující „Ne, nevím, co to má být?“. Zareaguje jakousi moudrostí o lidské kázni. Já jsem tak ukázněný, až se z toho ohejba koleje, odpovím po pravdě. Krátce se zasmějí. To vám tedy gratuluji, říká na odchodu paní s nejvyšší šarží. Už nemám s kým špičkovat, ležím v posteli a jsem sám. V čem spočívá ta dieta? Počítat... co vlastně? No jo, kalorické tabulky a tak. To nedělám, to je fakt, nic nepočítám.

Boží nádor — podle současných jazykových zvyklostí to znamená prostě ohromný. Ale jestliže jazyková zvyklost jsem já, lze se opět zamýšlet nad mnoha věcmi, nad světem, nad konečnem a nekonečnem, nad prozřetelností a ještě vším možným. V první řadě nad vším možným. Měl bych kapku zamakat (číst, dělat si výpisky), ale raději pohajávám.

Probudil jsem se. Hned po Bohu, ba v jeho bezprostřední blízkosti, vlas elektrostaticky přilepený k televizní obrazovce. Můj život uplývá (a ubývá) ne z roku na rok, nýbrž od vlasu k vlasu.

Zdá se mi konstruktivní sen. Sny, matka, nelžú. Tady ještě netuším, že jde o Petőfiho (už propadám), ale když přijde „rakev“, začíná mi to být povědomé. Nemluvě o jménu, které „nadlho, večne bude žít“. Jenže jsem se zase probudil. Začínám se spací léčbou znovu od začátku. Je 11 pryč. Kdybych měl chytrý telefon, mohl bych si tu Petőfiho báseň přečíst. Třeba i v Hviezdoslavově překladu. To by teď *byla* nejlepší věc na světě. Co když ke každému spisovateli patří někdo, v jehož životě se najde jeden shodný okamžik? Ale já vím, přání otcem myšlenky.

Vstoupí Prasátko. Je okouzlující. Mě alespoň okouzluje. Přináší banány a to *Volání divočiny* nebo co, které... Které co vlastně dělá? Už jsem zapomněl. Ale zřejmě mě uzdraví.

Marcell viděl na internetu: Vodní dělo stříká přes hranici do Srbska a pak se nemáme rozčilovat, že sousedův trávník je zelenější. Nebo to už taky bylo? Každopádně takový vtíp, i když je dobrý, je málo. Jako by všechno bylo málo. Jestlipak se teď v každé zemi žije nepříjemně? Přijde na to, komu. Mně. Znamená to tedy, že je nepříjemné žít na Zemi? Být člověkem. Krok za krokem (nebo vezmeme-li v úvahu můj stojan s infuzí, kapku za kapkou) jsme dospěli k blbosti. *Vedle* nepříjemně bychom ještě také mohli zkusit trapně, hanebně. Slovník synonym.

Už zase čas k jídlu. Kdo by si byl pomyslel, že se stane nejbědnější chvílí z celého dne? Co jíst, ale být toho schopen, chtít, odvážit

se. Věřit. Je pravda, že víra vždycky pomůže? A je vůbec na to, aby pomáhala? Radši se dívám na *Doktora z hor*. Je to tam samý pacient, nemocnice, hotové osvěžení. Laboratorní výsledky jsou, takhle to říkají, suprovní. A už zase sedím na pelesti. Víme, co to znamená. Že je všechno posrané, bídné, mrzké. Slovník synonym. Je mi zima. Proč? Mělo by se přispěchat na pomoc, já nemohu.

Ležím, dívám se na (ale nevidím) strop, mám nasazený ksicht trpítele, ten s koutky úst zahnutými dolů. A snažím se přijít na to, co všechno jsem zapomněl, zapomínám a ještě zapomenu. Na Lenina nezapomeneme už nikdy, zažral se do našeho jazyka a v něm zůstane v Ječný, tomu říkám kariéra!

Blbá večerní nálada, a to jsem to formuloval ještě hodně elegantně. Mám dojem, že jsem neustále elegantní. Chtělo by se mi to mylně interpretovat jako vybraně, vkusně oblečený. Jako by všechno bylo pokažené.

PÁTEK 18. ZÁŘÍ 2015

Nahoře leze po zářivce tvoreček podobný štěnici. Do mě proudí teplo tady dole, do něho zjevně tam; nebo touží, aby odtamtud přišlo. Teď poodletěl o kus dál. Tudíž to možná ani není štěnice. Teď by se mi zase jednou hodilo učivo z gymnázia! Malý není, má zhruba velikost forintové mince. Forintové mince už dávno nejsou. Tedy já jsem aspoň už dlouho žádnou neviděl.

Ještě mě nepřipojili zpátky k přístroji. Cítím se, jako bych byl svobodný. O něčem se mi zdálo, ale zapomněl jsem, o čem. Škoda, v tom snu byla i věta, která by se sem hodila. Mít tak anti-sešit, jako by mohly existovat i antidějiny kultury, v nichž by figurovaly zapomenuté postavy. Netvrdím, že by antidějiny byly zajímavější než dějiny, ale netvrdím ani opak.

Změřili mi, nečekaně, cukr. 4,7, to je zvláštní, vždycky bývá vyšší. „Mohlo by to být i lepší.“ „Ale i horší.“ Drahá sestro, i když to se říká spíš za jiných okolností. Připojili mě zpátky, ještě pár hodin to potrvá, bylo mi řečeno. Teď je čtvrt na 9. A svezla se s tím hned i vizita, v obvyklém telegrafickém stylu. Všechno probíhá v pořádku? Ano. Dá se říct, že hladce...? Měl jsem odpovédět, no jasně, to je to slovo, to si zapamatuju, a významně k tomu dodat, ano, hládnou, hládnou, ale chvála Bohu jsem jenom pokýval hlavou a držel svůj prostořeký jazyk za zuby. Měl jsem požádat o lipidil. Aby do toho husa kopl. Teď tedy následuje snídaňová tortura.

Špatně to snáším. Že zrovna jídlo! To je prohra na celé čáře. A jako by se nevolnost hlásila v dozvucích i dodatečně. Jsem zdrchaný. Co že to mám vlastně teď dělat?

Ať už to mělo být cokoli, v podstatě celé dopoledne jsem prospal. Udělalo mi to moc dobře, jako by se ze mě vypařilo všechno zlé. Oběd jsem nechtěl, ale teď se přece jen musím nějak přinutit do ovoce. Ve snu ze mě slečna Inivka vylezla, přichází z chodby do pokoje, má nohu v sádře a ukrutně ji bolí, takže si musí sednout na práh. Sedí na prahu a tvář má rozrůzněnou tak velkou bolestí, že je téměř k nepoznání. Je to moje bolest, ale já ji necítím. Chtěl bych mluvit jako žena: Drahoušku, vy držíte moje tělíčko, moje srdíčko, cítím teplo vašich dlaní, je to tak... tak... To je jediné, co pomáhá.

Jako by nepomáhalo vůbec nic. A už zase mám na krku jídlo. Když si vzpomenu na jídlo, je mi o celý stupeň hůř. Zase začínám cítit, že mám břicho, že mám krk. Starý dobrý životě můj labužnický, kam ses poděl, co je s tebou?

Jako bych, kolik je tu těch jako by, jako bych, všemi opuštěn, kopal nožkami, žába, jež ve smetaně tone. To ne!, křičí a úpěnlivě volá o pomoc. Nebetyčná zamilovanost v jediné větě, ach, umět psát takové věty. Jak se sem tohle dostalo? Je to tu.

Co mám psát? Za chvíli bude 1, bloumám sem a tam. Trochu kovová pachut' v hubě. Spal jsem dobře, ale jako bych ve spánku s něčím zápasil, nevím s čím. Ráno jsem vážil 77,5 kg. To je zase o 2 až 2,5 kg méně než před ulehnutím do špitálu. I v pralese úkolů jen bloumám. A už bych měl pomalu obědvat a taky by neškodilo si zdřímnout. Mám chaotický život. Například ani hodinky nemohu najít. A co čas? Klídek, strýček si z vás jen utahuje.

Mohli bychom začítí malebným líčením zahradních světel, která jsou bledá i ostrá zároveň. Ale chybí mi ta správná dovednost, a proč bych to vůbec dělal. Když odhlédneme od toho, že v tomto okamžiku je to můj nejsilnější — co vlastně? Zážitkem bych to nenazýval. Mám to zkrátka víc *na očích* než co jiného. Zase ty neuvěřitelně otravné tanečky kolem nedělního oběda, kdo tedy nakonec přijde, kdo nepřijde. Podrobněji to teď nebudu rozebírat, je to tak malicherné (včetně výrazné role, kterou v tom hraji já). Celý včerejší den uplynul nevyužit. Nic jsem nedělal. Ale tentokrát mě to deptalo. Dnes jsem zase vážil jen 77,5 kg, přestože jsem se včera snažil (dva nadité závitky plněného zelí). Jako první přišel opět Micánek, je strašně jemný a chytrý. Někdy je i moudrý, i když občas se moudrost zvrtné v mudrlantství, ale to snad ani jinak nejde. Tak hezky a radikálně ho zajímá, jak *se věci mají*. Co je a co není pravda, co doopravdy chceme, co nechceme. Co by pro mě (!) znamenala vyrovnanost.

Čtvrt hodiny jsem mluvil s Pepim Végelem. Ale o čem? Těžko by se mi to shrnovalo. Člověk ho prostě musí mít rád. A navíc je i chytrý. Bystrý. Čestný. Čistý. Tak už dost, natolik dokonalý není nikdo. Ale je příjemné, že o něm mohu (po pravdě) hezky mluvit. Zase musím jíst, poledne pryč, ale teď spíš zvědavě čekám, než aby mě to zneklidňovalo. Máme trochu ráčků a kachnu. — Ano, zvědavý, to je to správné slovo, jsem zvědavý, zdali i dnešek nechám vyvanout stejně jako včerejšek. Včera jsem neudělal nic.

Zapadl jsem do mezery mezi úkoly a tam jsem rozpačitě přešlapoval. Už je zase 1, takže šanci bych měl. Nakonec přišli jen oba naši kluci. Dobře, že jsou tady.

Včera nebo předevírem jsem v pozdních hodinách objevil čokoládovou kuličku obalenou kokosem. Neodolal jsem jí. Snažil jsem se to svést na vnučata. Zlotřilý dědeček musí být přece o hodně zajímavější než obyčejný.

S Micanem jsem šel na procházku, byla krátká (když jsem se o procházce zmínil Marcimu, zeptal se, jakou měrnou jednotkou by se měřila a jestli se jeden angström už považuje za dálkový pochod, takovéhle věci si vymýšlí, je roztomilý), ale dobrá. Dělat dobře dobré věci (v tom spočívá ono velké tajemství). Mluví a ptá se moc chytře. Umí klást vážné otázky. A jeho touhy jsou tak krásné. Z toho všeho se mohu něčemu přiučit. Velice bych mu přál, aby měl spokojený život, aby našel svoje rovnováhy. A taky by bylo dobré, kdybych mu pomohl, bude-li v mé moci mu pomoci. Vynasnažím se.

Dnes odpoledne jsem nespal, ale s využitím dne na tom nejsem skoro o nic lépe. Když nepočítám s chutí zkonsumované výborné kachní stehno. Stehna. Plus ráčky, kteří byli bez chuti. A to jsme bohužel nenechali bez komentáře.

Pod krycím názvem „práce“ listuji knížkou od Dezső Kosztolányiho, jsou to dokumenty související s jeho nemocí a smrtí, „teď vám povím, jaký byl můj konec“, vydal *Kalligram*. Je to okouzlující četba, i když jsi zdravý jako řípa. Ach, ta řípa, ta řípa, kdybych tak o ní věděl víc. A opět malé dějá vu, že tímhle už jsem listoval, ale to je jedno, teď už se zpátky dívat nebudu. Budiž chyba známkou věrohodnosti. Zmýlená naschvál neplatí!

Před mnoha lety jsem si vytrhl jeden Tandorihovo článěk. Další Dezső! Nebudu o něm referovat, jen namátkou z něho cituji. DT říká, že pod vlivem DK píše takovéhle věci: „Když si nic nemyslíš, nezklameš se.“ „Jestliže (stárnoucí člověče) zapomeneš, které ze

svých nesmrtelných myšlenek sis chtěl zapsat, a rozzlobí tě to, existuje na to lék: Je lepší zapomenout, tedy zapomenout, že sis chtěl vůbec něco zapsat.“ Obojí by mohlo fungovat jako motto. Ale to neznamená, dodává DT, že by snad každá Kosztolányiho myšlenka, názorné slovo, myšlenkový pochod atd. nepředstavovaly maximální hodnotu a nebyly naším chlebem vezdejší. A dále píše: „Bez Kosztolányiho nechtějme žít duchovním životem. Přestože se v posledních třech čtvrtinách století zrodilo mnoho různých duchů. Ale také zašlo. Kosztolányi zůstal.“ Mohl bych sem překopírovat celý článek. „Byl velká ruka, to značí vpravdě Bohem požehnaná ruka ruk. — Ostatní jest ani muk.“ (Abych na tomto místě použil jeho vtip.)

PONDĚLÍ 21. ZÁŘÍ 2015

Celý den zabralo plnění úkolů. Ale opatřil jsem si léky na tři měsíce, odpověděl jsem jedněm švédským novinám, bankovním převodem jsem zaplatil nějaké účty a dobře jsem se najedl. Moje „stará“ doktorka, ta původní, syncumarová, kterou pocítuji jako duši čím dál tím spřízněnější, mě teď viděla poprvé od začátku června. Nebyla nadšená. Vlastně mě překvapila, ale moc dobře si všimla zmizelých kil a vlasů. Sám sobě člověk časem přivykne. Jako ten divadelní dramaturg z jedné anekdoty. Koukám, koukám, a ono to vlastně není tak strašné. Já se vidím taky tak.

Občas se mě zmocní prostá touha: sedět ve svém pokoji, sedět a psát. Povrchní krátké historyky pro obveselení, ve kterých se ale i tak zableskne něco — ne důležitého, ale krásně nesdělitelného. Tak nějak. Nebo jinak. Ono se to nějak (pokud tedy vůbec) vyvrbí.

Ke zbytku sekané jsem dostal trochu segedínu, a dokonce i víno. Chutnalo mi. Bez jakéhokoli dodatku, bez ale a nicméně. Nyní však na kutě! Je po půlnoci a zítra ráno tepelné ozařování.

Ale co se stalo se včerejškem? Včera jsem pracoval, zněla by štramácká odpověď. Pravda je, že toto tvrzení zní dost nadneseně. Opravoval jsem to švédské interview, řekl bych, že kurva svědomitě, čouhající nitky jsem zapošil, a pak se samozřejmě ukázalo, že použijí jenom některé pasáže. Ale parádně mě to unavilo.

Sedím na MR, jedno kolo už mám za sebou, taky mě píchli, kontrastní látka a tak. Sedím, kolem mě velký provoz, naproti odběr krve, kousek dál ozařování, pití vody. Pokud vám bude na zvracení, řekněte. Mám studené ruce, slyším někoho. A víte, co je v tom případě horoucí? Pacient se směje, tedy ví. Zeptám se. No přece láska. Rychle si zkontroluji ruce. Smějeme se. Moje ruce jsou docela horké. Zrovna teď mě někdo žádal o dovolení posadit se na invalidní vozík, o kterém předpokládal, že patří mně. Jen račte, pane, odpověděl jsem jako zbloudilý makrabě nebo komorník. Spíš jako to druhé. Kolik bolestí, nadějí, mrdnutostí zármutkem se hromadí v této čekárně! Mimochodem sedím tady ve spodkách a takové blůze nebo v čem, v haleně, v noční košili. To by se Ferenci Molnárovi stát nemohlo. Ale Kosztolányimu klidně! Tudíž je to v pořádku. Tady je v pořádku všechno, dokonce i já. To už zavání sebelítostí, které je třeba se vyhnout. A to mi docela jde. Jsem kraj, kde sebelítosti pšenice nekvete. Pročež ti, co se navážejí do mého maďarství, tak činí důvodně. Nerad bych však opomenul počastovat je slovem „hovádka“.

Z které ruky vám mám vzít krev? To je permanentní otázka. A jsou na ni rozličné odpovědi. Věcná, osobní, váhavá, zahořklá, se vším smířená. Přestanu si dělat zápisky, jsem moc nápadný.

V haleně je mi zima. Čas plyne. Jako by ani nebyl drahocenný. A přitom já jeho cenu znám nebo jsem ji zcela jistě znal. S odběrem krve obvykle nejsou problémy. Ale někdy slyším, promiňte, moc vás to bolí?, štípe to ještě?, propánajána. Tady už jsem seděl, i s tou milou paní jsem se už setkal (kouknout se zpátky v sešitě!), ale skoro si na to nevzpomínám. Vzpomínám si na její obličej a postavu, ale překvapilo mě, že ji tu potkávám. Pozna-

la mě. A ten člověk, co studuje žurnalistiku. Promiňte, nechci být nezdvořilá, ale nerada bych se tam dívala, říká jedna velice, opravdu velice hubená pacientka. Kost a kůže. Nemělo by se to dnes už psát dohromady, jedním slovem? Ale takhle zvlášť to zase hezky vypíchne tu aliteraci. K. u k. Smrt a pravopis, esej. Řekněme. Teď už jsem ale opravdu moc nápadný. Pozorují mě. Neřekl bych, že podezíravě, spíš je to něco mezi divením a překvapením. Psát? Tady? Na co? Ale co jiného mohu dělat? Budu žít, dokud budu psát? To je teda... jako z nějaké operety. Tajemník hraběte Boniho, který je tajným spisovatelem diletantem. Diletanti se tímhle povoláním dojímají k slzám. Ačkoli, když se nad tím zamyslím... no, ne, že bych byl dojatý, ale slyším v sobě nadšený jásot, že mohu dělat totéž, co Csokonai a Weöres a mnoho dalších.

Odpoledne jsem přišel domů a — a nic. Skoro žádný úkol jsem nesplnil, psaní faktury, dopisy, pořádání bankovních výpisů, co ještě?, to je jedno. Zato jsem se ohromně a dosyta navečeřel. Jo, a obědval jsem taky normálně. Zadělávané brambory s bobkovým listem a smažená játra. Něco mi říká, jako bych se choval nesprávně, když jím játra, ale já rád játra, trumpeta, dal jsem si do trumpety a basta fidli. Földényi to vycítil, zatelefonoval mi, byl to hezký rozhovor, ovšem v souvislosti se stravováním mi kladl přísné otázky. Celou pravdu jsem před ním neodhalil. Večer jsem měl možnost jít do společnosti, ale nešel jsem. Spíš únava, než že by mi bylo špatně.

Magneticky jsem rezonoval dobře.

Dopis od Ágnesky. Nabádá mě, abych v Göteborgu vytrval na straně své vlasti. Vytrvat? Samozřejmě, jenže já si ten výraz vykládám jinak. A přece se mi nějak nechce mezi lidi. Když už, tak jenom ke známým. Ale i tam aby mě dostřkal. Jsem ospalý.

11 hodin, přece jenom se (zase) děje to, že sedím, čumím před sebe, přemítám, co mám vlastně udělat, a to jsem si večer lehal s myšlenkou, že ráno se bezpodmínečně musím do těch věcí (?) pustit, protože fakt je, že měly být hotové už včera. Faktura a jiné.

Na Szütsűv projekt jsem zase rezignoval, což nebylo správné. Udělat text pro Kalligram. Třetí jednoduchý. — To jsou úkoly beletristické. Je málo času na práci. Samé otravování, heruntranclování, slábnutí — tohle všechno dohromady. Jsem zabořený — do sebe?, do události?, do neštěstí?, do vybruslení z něho?, do vybruslování jako takového? Jsem zabořený do zaboření. — Zase jsem absolvoval jeden dvacetiminutový přátelský rozhovor na téma jak se mám. Dopoledne! V pracovní době! Ale o to se teď nikdo nestará. Přestože já se musím vrátit k téhle přirozenosti, ke své přirozené idiotské kázni, kterou dodržuji už řadu desetiletí.

Zoltán Z. Varga: *Sešity rozhovorů a autobiografický prostor*, v souvislosti s Babitsem je ve zmíněné knize o Kosztolányim několik odkazů na tento text. Měl bych se na to podívat. Co všechno plyne z nadhodnocení života na úkor děl. Že vůbec nezáleží na úzkostlivém propracování, větší cenu má spontaneita, neformnost života. Výše se hodnotí upřímnost, hmatatelný vztah k realitě, takzvané mimoliterární přednosti. Takto čtené osobní dílo není „dobré dílo“, ale také to není pouhé (umělecké) dílo. A podobně. Já se také už od svých počátků zhusta odvolávám na realitu, ale takhle to nedělám. U mě jako by i realita byla fikcí. Část fikce nazvu realitou a matoucími názny (například hlavní hrdina se jmenuje PE, případně je označen pouze zájmenem já, ovšem bydlí na kraji budínské části města, poblíž Dunaje, atd.) tomu dodám věrohodnost. Ale tento problém mě nijak zvlášť nevzrušuje, píšu, jak to leží a běží. Zdá se, že jsem současně bystroň i blázen, vzdělanec i buran, teoretik i praktik, vysvětluji i vyprávím, používám rozum i cit. Ale dál už se radši chluubit nebudu, ještě bychom se dostali k pas de deux hlavy a srdce.

Že v díle si umělec nasazuje masku, ale v takovýchto textech, zejména v těch, jež nebyly určeny k vydání, se ukazuje takový, jaký je doopravdy. Nevím, nevím. Jako by žádné „jaký je doopravdy“ neexistovalo. Příkladně musí být těch doopravdů víc. Ježíši Kriste, snad se právě neptám, zdali můžeme člověka poznat? Zdali můžeme poznat svět? To už je nad moje vědomosti. Kdybych na to měl celý jeden život (jednu smrt; ha-ha, *halál*, kdo by mi lál, že i svoji smrt si umím představit jen v maďarštině, to-to, *Tod*, natož sm-sm, *smrt*, by byl nesmysl, q. e. d.), nečetl bych nic než filozofy a rozuměl bych jim, ale nikdy bych nepodlehł pokušení něco k tomu připsovat, připojovat vlastní myšlenky (život a smrt). Pouze bych četl. A něco malého bych k tomu přikusoval. Takže by to možná chtělo i kuchařku. A jednu komornou. A mladého sluhu. Tady už jsme byli. Opět jsme získali přímý důkaz, že rakovina slinivky břišní napadá přímo mozek, možná se to ani nedá nazvat napadením, ale něčím ano. Pravda pravdoucí, já sám, i já sám jsem právě nyní v něčem. Nebudu tady citovat relevantní hospodskou odrhovačku z dávných dob, cituji: „Něco za cibuli, něco za křen, něco zaplatíme, něco zapřem...“

Ale abychom neodbíhali: Na druhé straně je tu odkaz na Blanchota, který v souvislosti s automatickým psaním poznamenává, že toto ruší neprůhlednost slov, „slova jsou právě tím, čím jsem v daném okamžiku já“. Uznávám, to zní složitěji, než jak jsem se před chvílí holedbal. Přece jenom by bylo lepší být chytřejší. Ale jen tak jako mimochodem, tak nějak z legrace. Ovšem kdybychom každou svou schopnost vystupňovali, kam bychom přišli? Sotva je něco děsivějšího než dokonalý člověk. A tu mě napadá: Kdy se z dokonalého člověka stává Bůh? Jo, pravda, tohle je obyčejná blbost. Je pravda (!), že určitý druh blbostí mám docela rád. To je krásně blbý — je zcela reálným tvrzením. Jenže zase: Být výhradně blbec, to je taky málo. Všechno je koneckonců málo, což zase tolik nevadí. Kdo se nad tím ofrňuje, může si vyhrnout rukávy a stvořit tady vedle jiný vesmír.

„Kniha je vždy výtvořem dvou: Spisovatele, který ji napsal, a čtenáře, který ji čte.“ (Kosztolányi: *Jazyk a duše*) **Toto** je v současné

chvíli v nejlepším případě rukopis, pokud to není spíš sbírka lístečků papíru, tak ještě klidně dřímej, čtenáři.

— To jsem napsal proto, že se mi začalo chtít spát? **To znamená,** že mi sem prosákla realita? No tak prosakuj, děvko, klíďo, když ti to udělá radost... Mě se to — podle mě — netýká. Tím nechci říci, jak by se snad pokusili naznačit moji nepřejícníci, kdyby se snad nějaký vyskytl, že realita jsem já. Ani stát nejsem já, ba nejsem ani zastavit stát!, o tom si nanejvýš mohu nechat zdát — ačkoli se říká, že zdání klame a každý se dá koupit, otázkou je pouze, kolik bude stát. Já to říkal, už se mi fakt chce spát.

Něco jsem udělal, nějaké kroky podnikl, ale co se duševní práce týče, tak maximálně dva mravenčí. Zašel jsem k Marcimu, aspoň něco. Krabí polévka. Povídá mi, že mám nějak *rozhorlenou ofinu*. Musí se nechat, že takovýhle výrok člověk od kdejakého středního útočníka neuslyší. Hned jsem si to zapsal.

Zapomněl jsem (už zase) na dnešní termoterapii. Dostal jsem náhradní termín na zítra brzo ráno. Göteborg byl zahájen, můj text zazněl, rozhovor otiskli. Ještěže tam nejsem.

PÁTEK 25. ZÁŘÍ 2015

Tři čtvrtě na 7 ráno, sedím na chodbě, čekám na termo. Strašně se mi nechtělo vstávat! Čtyři hodiny spánku, to je málo. Taxikář mluvil o jistém psovi, nějaká kubánská rasa, končí to na havanese (?). Hrůza, i on jako by už mě někdy vezl, poslouchal jsem jeho vyprávění, jak jeho syn ve Vídni, v jednom hotelu, respektive za Vídni u dálnice A1, a v tu chvíli přišla B. a odtáhla mě na terápku.

Teď doma po vydatné snídani. Nemám náladu to psát.

Lepší, zajímavější by byl mozkový nádor. Cože? Ty budeš ještě vybírávej? — Tohle jsem teď našel na jednom zatoulaném papírku. Nějak příliš mnoho věcí se zatoulává.

Celý včerejší den ve znamení bezcílného, znaveného ploužení, zatímco ~~odpoledne, jako~~ bych měl ordinační hodiny: Návštěvy přicházely jedna za druhou. Spal jsem sladce (mně z toho bylo sladko). Ráno mě chytla záda, opravdické leknutí, že tohle mi tak ještě chybělo. Za chvíli zase čas k jídlu. I když dnešní snídaně byla tak „civilní“, jako by se právě nic nedělo. Ano, nacházím se v dění. V téhle vteřině mě přepadlo nepříjemné tušení, že tyto řádky píšu jako alibi, řečeno s mírnou nadsázkou se k nim utíkám, místo abych psal to, co musím. No jo, ale tohle taky musím. Tak si jako přechod mezi obojím otevřeme Kosztolányiho.

Řeč je o textu jako nositeli pravdy. Že určitý text byl zhuštěn, přeskupen, ba dokonce zkreslen, tudíž ztratil schopnost stát se nositelem zmíněné. Text v sobě ale nikdy nenese Pravdu s velkým P. Je nositelem všeho možného, dílčích pravd, té či oné stránky pravdy, různých pravd. Věta měla správně začít takto: Pravda je, že text nikdy není nositelem Pravdy s velkým P. (Po důchodcovském šlofikú z televize: Je třeba trpět. Je třeba žít. Je třeba hořet. — To určitě, celej nakřivo.) Rakovina sliznice, to zní ještě víc nóbl než název té mojí. Kosztolányi je nepochybně elegantnější než já. Elegantní spisovatel, to dneska zní pejorativně. Co znamená elegance, to teď rozebírat nebudeme. Ačkoli — ale to je fuk. Existuje i prázdná elegance, slitina módy, způsobů, zvyků, předpisů. Že by to bylo totéž jako prázdná forma? Může však být forma prázdná? Prázdnota, dostane-li formu, už je něčím. Stůj, rozumě neposedný.

V květnu 1936 podstoupí operaci, v jejímž důsledku se mu zkříví tvář. Na základě všech dřívějších let si to vůbec nelze představit. Kosztolányi s pokřivenou tváří není. Trochu ješitnosti: A může existovat plešatý — raději ani ~~nenapíšu, kdo~~? Ke konci na něm řadí skalpel, ozařují ho, řez hrtanem, transfuze — nečte se to příjemně. Srůsty a otok hrtanu, pěkná slova, říká ten

idiotský... co je to zač?, jo ták, spisovatel, ano, spisovatel to říká. Když pěkná, tak pěkná. Kdo byl nejhezčí zločinec? Hitler není můj typ, ani pro Rákosiho mé srdce nebije, Stalin možná je trochu sexy, nemluvě už o — ale toto jméno z malicherné politické zaujatosti schválně neprozradím. Nemuší bejt k zahození, jak by to formulovali moji bratři.

NEDELE 27. ZÁŘÍ 2015

Ráno rychlejší než obvykle. Žádný ranní zážitek před zrcadlem. Jako bych nedovedl věnovat pozornost několika věcem najednou. Co psát?, na to se soustředím a mezitím zapomínám na úkoly, sliby a akce. Trochu capkání po internetu. Dippoldův (ten umí být daleko lepší, přesnější, talentovanější i poctivější) článek, kterým na mě doráží v deníku *Magyar Hírlap*. Hezky se zbodnul, když napsal, že jsem určitě sežral křídu, abych se mohl vymluvit na horečku, a proto jsem nejel do Göteborgu. Teď mu to nechají vyžrat. Mám z toho prdel, co bych to tajil, řehtám se jak blázen. A taky napsal, že si při tom všem ještě stoupám na špičky na prahu světové slávy. Ledaže tak — slyším zase jednou hlas svého otce. No, jeden výlev duše pro dnešek stačí.

Měl jsem takový pocit, že sl. Inivka je smutná. Vy jste tragický typ, kde se tohle říkalo? Inivka je tragický typ. A přitom včera dostala spoustu dobrot, i víno, ba i polotajně ulomené konce moučníků. Strašně se mi líbí můj brácha, jak mě úplně vážně zprdává, když mě přistihne. Včera zase zaznělo — no zase všechno dokola, jako vždycky. Klekni si a měj mě rád — například tohle. A pak zase uprchlická otázka, úplně stejně jako minule. Zase jsem po určitém čase neměl čím argumentovat. Nejzajímavější byly ty potlačené emoce. Emoce mávají celou naší zemí. Celou Evropou. Jako by (a zase kolik jako by; a kolik zase!) byla dnes racionálnost podezřelá. Myslel jsem, že právě na tohle jsme my, lidstvo, vždycky měli Evropu a staré dobré řecké tradice. Ale o tom mám nanejvýš mlhavou představu. Pracuji z mlhava, I am afraid, přestože vůbec neumím anglicky.

Čtu tady, že Kosztolányi literárně ztvárnil svoje „radiové zážitky“. To si najdu. V sebraných spisech sestavených péčí Pála Réze si nalistuji báseň, která po zmíněném ztvárnění následuje. Kdo jiný by si mohl dovolit takový úvodní rým? Takovou drzost. Vy-záblého kloučka u kabiny okna / překvapím, zevnitř sklem do tváře mu jukna. Nádhera. Referát se ani slovem nezmiňuje, ani narážkou nenaznačuje, co a proč tam Kosztolányi dělá. Jako by jen náhodou zabloudil na zajímavé místo, s kterým teď seznámí i velectěné čtenářstvo. A jakou větou to zakončí! Žít, žít, vzhlízet ke slunci, nebo zmizet, zemřít, zemřít, což švédsky zní tak měkce jako chůvina píseň, sladce jako dětské žvatláni, je to totiž pouhé kraťouchké *dö*.

Zatímco jsem ~~toto~~ psal, zmocnil se mě pocit, jehož bych se měl vyvarovat, leč přetrvává. Že bych měl dělat (psát) něco jiného, ale co? Jinde to nazývám tísní. Stísněností. Kde bych mohl najít trochu klidu? Copak dosud jsem ~~je~~ měl? Měl. Pracovní klid, přičemž podotýkám, že samotná práce klidná být nemůže. Vždycky je v ní něco nevypočitatelného, výhrůžného, nervózního, a vůbec, celý ten výčet by byl dlouhý. Ale nade vším tím se neochvějně vznáší pocit, že dělám to, co dělat mám. Že u psacího stolu jsem na svém pravém místě. To je teď trochu rozhašené. Ale myslím si, že se to zase spraví. Budu mít své místo. Místo v univerzu. A v rámci toho na Zemi. Do dalších podrobností zabíhat nebudu. Udejte jména a adresy atomů, mezi kterými se cítíte být na správném místě. To je málo, že je vám fajn.

Už zase několik dlouhých minut zděšeně hledám papír, který si mám vzít na zítřejší CT. Ještě v poledne jsem ho měl v ruce. To se mi snad jenom zdá, říkává se v takových případech. Hrome, to musí být sen, fujtajbl! — Papír jsem našel. Byl v patře. Neboť potomci moji nakládali se mnou jako s pitomcem, řkouce, že onen kus oděvu podobný košili, který jsem měl na sobě, je až příliš otrhaný, a tak jsem s papírem v ruce vyšel nahoru, převléci se do košile jiné, méně kritizovatelné. (Moje záda měla radost, ale do toho teď nešťouřejme. Šťourání by si žádalo ohnout se

v pase — a co, vem to nešť. Vypijme kalich hořkosti až do dna: Ohnout se v pase, to je kříž. Neznám text, s výjimkou tohoto, ze kterého by výše uvedená pasáž nemusela být vyškrtnutá. Snad jen učebnice by ji snesla, v kapitole „Co nikdy nedopustíme.“)

List *Budapesti Hírlap* oznámil, že Kosztolányi zemřel 3. listopadu 1936, v 11 hodin 06 minut. Nevím proč, ale nerad bych to zapomněl. Zapišu si to do notesu. I to mi jednou pomůže, říkám napůl vážně. Teď bych si bez dlouhého rozmyšlení vlastně ani nedovedl vzpomenout na něco, co by mi nepomohlo. Pomocí je i ta nenávisť, pohrdání a přehlížení, o nichž se mohu dozvědět z krátkého, opravdu kraťoučkého surfování po internetu. Nemám na to žádnou teorii, mám jenom jakýsi uspokojivý pocit klidu, že to tak je. I když si zrovna tak dobře mohu myslet, že mi nepomůže nic, k tomu si ovšem hned přimyslím, že ani žádnou pomoc nepotřebuji, všechno klapne samo od sebe. Už zase jsem spokojený se stvořením. Následující větu hned odvolávám (jako obvykle: Napadla mě, ale prosím, prosím, paní učitelko, já jsem v tom nevině): Jen aby to Pán s tou svojí sebedůvěrou nepřehnal.

Zapsal jsem si to. V notesu stojí, že ten den mají svátek Győző a Hubert.

PONDĚLÍ 28. ZÁŘÍ 2015

Zase je odpoledne. Ráno jsem svoji průsvitnou vlasovou jakonoseť, vlasovou korunu, hřívajznu, ohodnotil jako zoufalou, ale nezoufal jsem si. Horší byl ten detailní sen, který jsem měl o léčích, o tom, že s nimi mám ráno něco dělat, ale později už jsem si nedokázal pořádně vzpomenout, co se to po mně chtělo. A proto dlouhé vysedávání na pelesti, což je opravdu zoufalé. Na CT mě strašili, že mi dříve či později bude špatně, ale zatím nebylo. Dvakrát za sebou do mě špatně zabodli jehlu, ale ono to opravdu není snadné. Když mnou protékala kontrastní látka — hotová ohnivá řeka. Připomínalo to lávu řinoucí se ze sopky po výbuchu, jenže láva teče ven, a tohle dovnitř. Do mého vnitř.

Zato jsem se tady po příchodu docela dobře nadlabal. Musím pít, abych ze sebe vypudil satana, tu látku.

ÚTERÝ 29. ZÁŘÍ 2015

Časně ráno příšerné probuzení alarmistickým budíkem. Vstávat v 6, toho jsem opravdu dalek. Mám po terapii (termo — což mě nutí pomyslet na bitvu u Thermopyl, pro Spartu taky žádné termo), sedím tady na sluníčku, paprsky přímo podzimního slunce jsou jako dělané pro slinivkáře. Mžourám a mám radost, že mě hřejí. Čekám na taxík. Na Godota ne. Koukal jsem rychle vypadnout. Nahoře u terapeutů známé tváře, známých padesát minut. Já jsem v podstatě jediný neznámý. Ostatní mě samozřejmě znají. Takříkajíc. Teď se zvedl vítr, listí víří, jako by to záměrně uspořádal nějaký Pořadatel, protože jako by existoval nějaký pořádek. A —

STŘEDA 30. ZÁŘÍ 2015

Napsal jsem A — a přijel taxík. Teď nemám čas, pracuji. Už včera odpoledne jsem dělal a udělal bezmála tři stránky, zkouším napsat takovou samostatnou věc z té pohádky o Kovalentovi. Teď pryč, nesmím zapomenout připomenout tady prsty od inkoustu.

Věren svému zvyku pěstovanému již řadu desetiletí, když napíšu podařenou nebo nepodařenou větu, odstavec, pasáž, vstanu, začnu přecházet po pokoji, polohlasně si mumlám, co jsem napsal nebo co na napsání čeká, a v takové chvíli příliš neregistruji, co se děje, ačkoli nejčastěji se děje to, že zabloudím do kuchyně a něco v ní zblajznu, tedy pokud se tam něco ke zblajznutí naskytne. Nyní jsem vzal ztečí studený zadělávaný hrášek, a co se mumlání týče, mumlal jsem si, že bych se bez Inivky docela dobře obešel, obírá mě o čas, jsem nucen zabývat se věcmi, s nimiž je mi dost nemilé se zabývat (kdy a kam vkuťálet který prášek atd.), prostě působí mi ztráty, ale zároveň mě i obohacuje. Času mi sice nepřidá, to ne, naopak mě upozorňuje, že i čas jednou

vyprší (to vím, kurník, i bez tebe, takže je úplně zbytečný produ-
círovat se kvůli tomu mezi mejma střevama), ale díky ní se do-
zvídám o dosud nepoznaných komnatách tohoto světa. O lidech,
o svém těle, o slzách, o ironii, o nedostatku ironie, o slunečním
svitu, o hlemýždích. Řekni mi jednu věc, o které se nedozvídám!
Jestli tohle není fantastické, tak už nevím, broučinku.

K obědu zase kachna. Moc mi chutná. A zadělané kedlubny
nezahuštěné moukou, což neprospívá jejich výraznosti. Mezitím
přišlo psaní, že prý něco neklape ohledně podané molekulární
žádosti. Vyřizuje to Gitti, ale obávám se neúnosného množství
emocí. Občas nastražím uši, protože vyřizování právě probíhá.
Špatná konstelace, mírně řečeno. Moc bych si přál, aby někdo
sňal z mých beder část toho nákladu. Ono to funguje asi tak, že
kdo něco sejme, hned na mě naloží něco nového. To je zvláštní.

Tu a tam seknu s prací a sublimuji tady. Respektive v kuchyni.
Pozřel jsem jednu housku. Byla to dost možná houska léčivá,
bez teďnevímčeho a plná takovýhotoho, ale stejně dobře se lze
nadít i toho, že jest šlo o housku trestuhodně obyčejnou. Ta je
nezdravá od hlavy až po paty. Není slov, jimiž bych dovedl vy-
jádřit, jak strašlivě je mi to u prdele. Zrovna dnes někdo slíbil,
že se za mě bude modlit. Modlitba a houska jedna druhou pěk-
ně neutralizují a já budu žít, dokud neumřu. Ovšem až umřu,
rázem bude po všech srandičkách s housičkami, buzeracích
s kaloriema a kecech o červeném mase, protože si budu žít, jak
budu chtít, volně a šťastně, a předkrmy budou taky v pořádku.
Upřímně řečeno, už teď si vlastně nemám na co stěžovat. Ako-
rát jedna věc to kazí, to už bylo, já vím, příliš dlouhé intervaly
autobusové linky číslo 19.

A ještě něco: V medové maně, z nebe seslané, moc-li je uhlo-
hydrátů, Pane? Kdyby Dáša místo cukroví mlsala manu, měla
by možná úsměv ještě medovější a my bychom si o ní mohli,
manamana, prozpěvovat, jak je den dlouhý. Aspoň by dny —
konečně — ubíhaly!

Do druhého, „slušnějšího“ sešitu, vznášeje se na hřbetě Pegasa rychlokřídleho, píšu ten text o Kovalentovi, když mnou najednou projede jako blesk, ano, projede, myšlenka, zdali jsem už vzal evangelium naordinované na dnešek, konkrétně lék na ředění krve. Načež moje pero nečekaná, takřka bych řekl neukázněně, zlomí mé psaní vedví a my zaraženě čteme: „To je v prdeli, kurva! Tak polkl jsem tu pilulku (teď vidím, že jsem napsal polulku, zřejmě pod vlivem slova polkl; okamžitě opraveno, po chybě ani stopa, respektive v sešitě stopa zůstala, ale v tištěné verzi nezůstane, pečlivosti, tvé jméno je nesmlouvavost), nebo nepolkl? Sen sem, sen tam.“ Tam sen, sem realitu? Ganz egal.

ČTVRTEK 1. ŘÍJNA 2015

Jiskřivé slunce, přece jen už je 10 hodin, ne méně, ale aspoň jsem si sedl způsobně ke stolu. Sedím. Teď nemám čas (!) psát ani tohle. Ačkoli za včerejšího letu na Pegasovi jsem zvládl obojí najednou. V *Životě a literatuře* vyšel göteborský projev a Grecsóův článek, teď už je tedy moje těžká, přetěžká nemoc bezmála věci veřejnou. Takže teď abych se přizpůsoboval všeobecné účasti. Musíš se uzdravit! Ale miláčkové moji, o něco klidněji. Jdu fátat. Díky práci už mě řadu dní nic nedeprimuje. Až včera večer to zase přišlo. Hledal jsem jednu knihu a nenašel. To mi znovu vmetlo do tváře ten chaos, vnitřní i vnější. Na stole mám několik menších sešitků. Gepardi kontrolují, zdali pracuji. Nebo kontrolují něco jiného. Nebo mě ani nekontrolují, ale pozorují. Prohlížejí si mě. Ještě není o ničem rozhodnuto. Tak už dost, hurá do práce!

A teď už sedím na své obvyklé chodbě. Čekání na termo. Godota jsem vyškrtl, protože ten se mi vybaví pokaždé, když se řekne čekání. Příliš jsem nepokročil, napsal jsem necelou stránku. Snad ještě dnes večer. K obědu byl smažený lilek a smažené kuře, moje chuť k jídlu je přímo neomalená. Jo, ty prsty od inkoustu, málem jsem na ně zapomněl. Už čtyřicet let, vždycky, když se dostanu do určité fáze, do tzv. fáze plnicího pera své práce,

zašpiňuje se mi prst od inkoustu. Skvrny od inkoustu jsou na něm pokaždé a je to spíš vina toho prstu než pera. Já to ovšem jako vinu neberu, protože když se na svůj flekatý prst podívám, vím, že pracuji, a z toho mám radost. Teď ji mám z toho, že můj prst je už několik dní zase špinavý od inkoustu. První den jsem ani pořádně nepracoval, ale s perem a lahvičkou inkoustu jsem si pohrál ažaž. Pero zaschlo, hledal jsem tedy jiné, jenže podle svého nejnovějšího zvyku nenašel. Nenapsal jsem zkrátka ani řádku, ani jsem neotevřel sešit, i když jsem se postaral o to, aby ležel na stole, ale zasviněné prsty mi v momentě zlepšily náladu. Tě péro, inkouste! — zněl kdysi dost častý, módní pozdrav. Inkoust vás zdraví, třepu prsty celý rozjařený. Prací ku zdraví, ač si nemyslím, že by tohle pořekadlo bylo masově oceňováno.

PÁTEK 2. ŘÍJNA 2015

Dřív než jsem mohl cokoli říci, přiletěla oknem jedna věta: Takový Goethe taky za život ulovil slušnou řádku bobrů. No, k tomuhle teď ušít kabát! (Pochopitelně kožich nebo aspoň zimník s kožešinou.) Ten bych docela rád nosil — a o Schillerovi bych se pokrytecky vyjadřoval jen v superlativech.

Je necelých 10, už jsem zvládl i trojúhelník snídaně-léky-cotu-máme-na-dnešek?, takže vzhůru dolů, do dolu. Stejně byl včerejšek po pracovní stránce slabota. Jeden den tak, druhý onak. Proto je hezké zestárnout, že můžeme vyslovovat taková moudra. Pryč.

Ještě na jednu větičku zpátky: Mám studené ruce, kůže (nyní již hmatatelná) na mé hlavě je horká, a když je dám dohromady, to jest přiložím dlaň k lebce, je to tak příjemný pocit, že takový jsem ještě nezažil. Kleine Fische etc.

SOBOTA 3. ŘÍJNA 2015

Tak kolikpak máme hodin? Tři čtvrtě na 5. Dosud den bublavě plynul svou strouhou. Dnes a včera se zpráva rozletěla do světa.

Mejly a dnes telefony. Jsou fajn, ale stejně je mi líto toho času. A tisíce rad. Jakmile jsem (konečně) vešel do svého pokoje, pohlédl jsem do zrcadla a hlasitě jsem vyslovil větu, od které se co nejstriktněji distancuji: Vlastně by ani neškodilo umřít. Odpadlo by plno otravného sekýrování od raka k rakovi plus obecní daň z podnikání. A faxování do nemocnice. A odpovídání na dopisy. A... a... Strašná blbost. Některé komentáře (zase jsme neodolali) by se zaradovaly, kdybych chcípl. Aspoň prý bude o jednoho posraného židovského grázla míň. Ale patří mi to, proč ty komentáře čtu. A současně s tím tolik dojemných gest. Teď ale hurá do rachoty.

Zívám na celé kolo. To znamená, že mě přece jenom něco unavuje. Unaven prací, to je dobré, unaven něčím je zlé. Pokušení, abych se natáhl. Zkousím se mu vzpírat. Když vstanu od stolu, tak zase koukám na televizi. Za těchto okolností je těžké být intelektuálem.

Mám prst od inkoustu. Dnes dopoledne někdo řekl, že má taky k smrti rád (takhle to řečeno nebylo, každý se vyhýbá substantivu smrt, ale i takovým slovům, jako je mřenka nebo Mařenka, jsou ohleduplní, až to práská dveřma!) plnicí pera. To je pevným pojítkem mezi námi, úplně jako zlatý most od duše k duši. Tak nějak, usmívala se. Řekl bych dokonce, že se pobaveně zašklebila, kdyby nešlo o jemnou noblesní dámu v letech. Noblesních dam, ať už to má znamenat cokoli, v této zemi ubývá, ona je jednou z těch přežívajících. Existuje noblesní dáma pod padesát let? Ohrožený zvířecí druh.

Den začal výtečně, ale sklouzl k průměru. Před chvilkou jsem zase hříšně pozřel kousek uloupené čokolády. Nikomu to neřeknu. Nechci být stavěn na pranýř, ani vzat na milost. Inivka by teoreticky měla být spokojená, ale mám takový dojem, že na ni padl splín. Nemohu se každému zavděčit. Ale přestože vím, že to jinak nejde, prožívám to jako určitý druh porážky. Přišel

večer, konec dne. Dvě stránky mám našťestí hotové. Zase mě svědí ruka. Proč? A čím že si to mám namazat?

NEDELE 4. ŘÍJNA 2015

Sladký spánek. Jako když mě do vody hodí. Jako nemluvně. Jako by všechno bylo v pořádku, nebo dokonce v oukeji. Možná to tam fakt je. Ranní podrážděné domluvy, kdo má požádat souseda o naskenování nějakého povolení pro špitál. Já na to teď nemám čas, pracuji, vyslovuji větu, která slaví přinejmenším čtyřicátiny. Pět minut ještě nikoho nezabilo, to je taky dost stará věta. Slovo zabít neslyšíme, lépe řečeno, já je slyším, ale ublíženě nerozmažávám. Místo toho vejdu sem, do svého pokoje. Nemyslím na dnešní den a na úkoly, otvírám slušnější sešit.

Onkoidyla: Sedám si na sluníčko, s odvážnou důvěrou srkaje svůj jaterní čaj. Sluním si břicho a s přivřenýma očima nastavuji tvář světlu. Na okamžik zaduje čipera vítr a já naslouchám tlumeným měkkým dopadům podzemních listů přistávajících na zemi. Nepomýšlím na zmar, nepomýšlím na nic. Sluneční paprsky mě teple hladí. Kdyby mě teď někdo viděl, viděl by spokojeného člověka. Nevidí mě nikdo, nikdo.

Zase jsem se posadil na sluníčko. Proč? Protože to je příjemné. Abych si odpočal, a trochu z lenosti, z rozkošnictví. Nic zlého není vidět.

Oběd s Micanem. Ukazuje mi svůj vysokoškolský domácí úkol. Fiktivní deník Leni Riefenstahlové. Mile svěží. Jeden odstavec od něho koupím, protože mi sem hezky pasuje. „Desátý den natáčení. Adolf se dnes zmínil o Bohu. Teď abych to celé přestříhala, protože Bůh nakonec přece jenom je! ON VÁS STVOŘIL.“ A pak se divím, že sním. Že jsem ve snu. Že mám takovýhle sen. Tak už dost.

Na mlýnu nezáleží. Na mlynáři nezáleží. Podstatná je jenom mouka. — To slyším v rozhlase a mohlo by to být moje motto. Celoživotní motto. A teď hrají písničku z *Čardášové princezny* o Petrovi a Pavlovi, jejichž společným příjmením je Hajmási. Barometr předpovídá déšť. Zpívá Kamill Feleki. Zatím se ještě párám s Kovalentou, ale nejráději bych spal. Jsem unavený.

Smrt i život jest v moci jazyka a ten, kdož jej miluje, bude jísti ovoce jeho. (Příslloví 18,21)

PONDĚLÍ 5. ŘÍJNA 2015

Fa-han-tastické ráno, jako obvyčejně, dalo by se říci. Sedím, chvílemi dost odevzdaně, na nemocniční chodbě a čekám na termo. Lidi, tady ta tapeta je úplně navařená na zeď, slyším. To musí být něco velice nepřístojného. Doktorka uhání, jen taktak ji chytím za šos, mám za ní jít po 10. Telefonuje, když k ní udělám nesmělý krok, oddálí telefon od ucha, prosím?, musíme si promluvit, kdy by to šlo?, třeba teď hned, teď telefonuju. — Takovéhle dialogy vedeme. Musím se přiznat, že tady, v téhle budově, se mi vždycky podaří klesnout na mysli. Meteorologové taky věští jenom z lógru, jak jsem slyšel. U pultu si poměrně vesele povídají sestry a uklízečky. Dobře se to poslouchá, štěbetání jak na ptačím stromě.

Jsem skrznastrz ztepelněný. Přestalo pršet, před nějakou dobou totiž začalo, šel jsem ven do zahrady, která vlastně žádnou zahradou není, je to prostor mezi budovami se zelenými ostrůvky (tráva, stromy, kytky), hodinu si tady posedím, abych mohl mluvit s paní doktorkou. Teče mi z nosu, zdá se mi, že po termoterapii je to celkem normální. Běžová košile mi díky shozeným kilům padne jak ulitá. Těch padesát minut jsem skoro od začátku do konce prospal. Takže teď si raději čtu. Lidé přicházejí a odcházejí, někdo s kabelou, někdo s kufrem na kolečkách, táhnou za sebou svoje změněné životy. Člověk by ani nečekal, že bude těch pacientů tolik. Množství sklopených hlav, pohledů mířících ke

špičkám bot, tváří, v nichž se nepohne ani sval. Cílevědomě šlapou a váhavě se vlečou. Zima není, ani vítr zrovna nefouká. Bleďá světýlka důchodců. Teď jsem si všiml, že pacient s rakovinou může být i tlustý. Ale možná je to jen příbuzný. Tlustý příbuzný je naprosto v pořádku. Tlustoši jsou zdraví, veselí a jsou rádi na světě. To se dá samozřejmě akceptovat i u těch, kteří mají rakovinu. Je to, abych tak řekl, óká. Čas od času jsoucna v bílých pláštích připomínající lékaře. A vesměs na nich vidím, že jsou obdařena znalostmi, obětavostí a spolehlivostí. Jako když jsem svého času chodil na matematické olympiády a prakticky na každém svém vrstevníkovi jsem viděl, že je šíleně chytrý. A tuplem na těch, kteří tupě zírali. Neměl jsem z toho komplex méněcennosti, sám sebe jsem ab ovo považoval za outsidera, který do svatyně matematiky nakukuje jen jakýmsi postranním vchodem a nečekaně spatřuje o dost více, než kolik by mu jeho rozum a situace měly správně dovolit. Nebo ani nevím, co a kolik toho spatřuje, ale zajímá se. Kdo dělá nějakou věc pořádně, kdo se něčím systematicky zabývá, ten se nezajímá, nenakukuje, nýbrž v tom vězí až po uši. A za nic by neměnil. Lidi, jak já bych spal!

Manželský pár se pohádal, muž seřve ženu a skoro poklusem prchá vpřed, ale ještě křikne přes rameno, když ji nenajdu, tak ji nenajdu. Žena se zastaví a s kamennou tváří začne telefonovat. Muž se vrátí, proč nejdeš k hlavnímu vchodu, třeba je tam. Žena zrychluje, muž kráčí zvolna. Všimne si, že ho pozorují, rychle uhnu zrakem. V tomto okamžiku mám v zorném poli jen takové lidi, kteří telefonují. Překrásný nový svět. A kolikery krátké vlasy, kolik paruk. Sluníčko se schovalo, je mi zima na hlavu. Když se dívám na to šourání a kulhání seschlých těl — jako by tělo nebylo dost dobře vymyšlené. Jako konstrukce. Nezlob se na mě, Pane, ale nebylo by stálo za to vmontovat místo nohou kola? A už zase jsme u náhod. Stvoření je příliš konkrétní. Něco zachycuje. Ale snad právě v tom spočívá jeho obdivuhodnost, právě v jeho konkrétnosti, jsoucnosti, v tom, že je, že nejde jen o představu, kterou lze nepřetržitě měnit. Možnost je hezčí než realizace, ale také má menší váhu. Je bez rizika.

Člověk tvaru autobusové kastle. Pane, nebylo by to schůdné řešení? Zároveň bychom si taky mohli odfajfkovat tu záležitost s autobusovou linkou číslo 19. Ale dobře, dobře, nemusíš hned metat hromy a blesky, já jsem ti chtěl jenom pomoci.

Úterý 6. října 2015

Bez rozumného úvodu hned poledne. Nebo spíš bez rozumného důvodu. Spal jsem do půl 10., pak ještě několik spacích nášupů. Hajací nášup, sousloví z dětských let, roztomile hladivé. Dopoledne ve znamení tísně. Zaprve nervozita typická pro den před odchodem do nemocnice, zadruhé vyřizování výše mého důchodu a jak získat krevní vzorek, aby mohli v Belgii stanovit nevimco. Občas říkávám, že pořádně nechápu, oč jde, a nikdo mi to pořádně nevěří. Jakáž pomoc. Ve ksichtě se mi usídlila blbá nálada jako nějaká maska, koutky úst se stabilně ohýbají dolů. Zrovna jsem si všiml, že i teď, při psaní. A tak uspořádám své rysy a snažím se dokončit Kovalentu. Potože včera ani řádku. A to jsem do odpoledne vkládal mnoho nadějí. Také mejly mě zaplavují, smetá mě mejlová vlna. A vůbec jsem neustále smetán. Alexa, to jsem nečekal, mi napsal pěkný, velkorysý dopis. Láskyplně, jak napsal, a napsal to tak, že mu to věřím. Po počátečních hezkých jsem si o něm myslel mnoho nehezkých věcí, teď (tím, čemu sám dal název nová tabula rasa) jenom tolik, že je velká duše. Ještě jsem mu neodpověděl. A kolik dalších odpovědí jsem ještě nenapsal! Jdu fátat. Jako dřív, dodávám k tomu povzbudivě. Nic není takové jako dřív. Je to pravda? Nebo, jak praví známý bonmot, se musí všechno změnit, aby všechno zůstalo stejné? Že by se v hloubi mého života skrýval semeník a v něm semínka, která jsou neměnná? A jak se mám v tom případě vyhnout výrazu výron semene? Teď už, zajičku Ušáčku, nijak. Zase ta Möbiova páska „řeknu, že neřeknu“. Nahlíženo z jiné strany: postmoderní samolibost. Ale s tím já nesouhlasím. A kdo se ti na to nevykašle? Nechci přesvědčovat, prostě to jen tak říkám.

Den nadprůměrně prcnutý zármutkem. Zase tisíc nápadů od čerstvé zeleniny přes kyslíkovou lázeň a nějaké brazilské něco až po amerického specialistu na pankreas, jenž je prohlašován za nejmodernějšího. Respektive nejmodernější není ten specialista, ale jeho metoda. A měl bych si sbalit na zítřek. A proč neodpověděli na vzkaz, abych věděl, jak na tom jsme? Teď už toho mám fakt plné zuby. Kdyby po sobě bez přestávky následovalo řekněme deset takových dnů, určitě bych hodil ručník do ringu a otěže mezi koně. Napadá mě, že o těch koních taky musím jednou napsat. Ale aspoň mě nikdo nebuzeruje s Nobelovou cenou, mohl bych říci s nesnesitelnou pýchou v hlase, proto to radši fakt neřeknu. Znělo by to, jako bych na ni měl reálnou šanci. Zůstaňme u poetické a uchopitelné (pokud máš teda postřeh) reality zakutálených tabletek.

To je teda den blbec. Strašně bych se potřeboval vyspat. Kdybych to nervům povolil, dovedl bych se i rozbrečet. Ale proč vlastně? Mnoho takových dnů by nebylo — zdravých. Tenhle je dobrý, zdravý.

STŘEDA 7. ŘÍJNA 2015

7 hodin 10 minut, odjíždím taxíkem. Do nemocnice. Zbytek větší úzkosti. V taxíku to drncá, nedá se psát. — Ležím v posteli, krev a chcanky jsem odevzdal a přihlásil jsem se u příjmu. Při pohledu z okna vidím buď podezřele krátké vlasy, nebo paruky. Kulhavého a tlačенého na invalidním vozíku.

Právě někoho vytahují ze sanitky, někoho plešatého, nahánějícího strach, tak si představujeme živou mrtvolu. Jak to zaonačit, aby se ten džbáneček krve navíc dostal v pořádku k molekulám?

Šťastně se to vyřešilo. Byl tady Marcell a tu krev tam zaveze. Mluvili jsme o té záplavě nejnovějších reakcí, kolik lidí mi píše, mile a v obavách atd. Když říkám, že mi je dobře, rozpláče se. Já málem taky. Upřímně lituji, že působím žal. Zarmucovač.

V noci jsem se probudil, podíval jsem se na hodinky a vidím, jsou 4. To bylo radosti! Myslel jsem si totiž, že už je skoro 6, kdy musím vstávat. V téhle radosti jsem spal ještě dvě hodiny. Potom zase nervózní, bezmála hysterické pakování.

Včera večer jsem odpověděl Alexovi. Měl bych sem naše dopisy překopírovat. A rovněž večer milý, strachující se telefon z New Yorku, Krasznahorkai. Povídali jsme si jako dva kamarádi. Půl 11., jsem ospalý.

Spal jsem a poslali mě dolů k paní doktorce. Toho lidu tady! Sedí, stojí, čekají. Nekoukám napravo ani nalevo. Deru se dopředu jako bitevní loď v kabátku od pyžama, v černých gatích a pantoflích. V ordinaci obvyklá bouřlivá dvouminutovka. Nebyvám z ní o moc moudřejší, ani teď ne. Léčba zaúčinkovala, krevní obraz je dobrý, dál budu dostávat to, co dosud, v zásadě tak dlouho, dokud to vydržím. Respektive jak rozhodnete vy sám se... Zapomněl jsem přesná slova, která použila, znělo to nějak jako „se svými novými přáteli“. Cítím se dobře? Ano. Potřebuju nějaké léky? Ne, myslím, že ne, a už jsem mazal zpátky. Dlouho jsem seděl na posteli, civěl do blba a nic si nepřál. Být plný ničeho — to není dobré.

Pomalu začíná procedura jako vždycky, šťáva dorazila. 1 hodina. Krevní tlak jsem si nezapamatoval, snad 121/73/80. Nebo 80/73? Mně to připadá v pořádku. Meníčko zahazuje ještě před předkrmem, jako jakási chuťovka, prostředek omezující nutkání ke zvracení. Mohl bych zavtipkovat, že právě z toho je mi na blití, ale ne, na blití je mi z něčeho jiného. Z toho celého. Pane můj, není nám tu dobře. A co když nám není dobře nejen v nemocnici, ale nikde ve městě, nikde v Maďarsku, ba vůbec nikde? Co podnikneš, Pane? Nic, aha, chápu. Nicht mein Kaffee, řekl bys, být Rakušákem. Pevně doufám, že jím nejsi. Taky by to byla blbost. Nedělalo by to dobrotu, ať bys byl jakékoli národnosti. Klidně si to vyzkoušejme. Rumunský Bůh? Zežloutli bychom závistí. Anglický? Ten by se s námi vůbec nebavil a Francouzi by ho stejne

vyšťípali. Ať se to vezme tak či tak, Pane, ne — pardon, teď se vlastně omlouvám větě, ne našemu Pánu, ale infuze proti zvracení dokapala, po ní přijde pochoutka vápník a hořčík, aby mě nebrnely konečky prstů a tak, to potrvá půl hodiny; flakony stojí ve frontě, ještě jsou čtyři a všechny chtějí skončit ve mně —, no prostě nebylo by dobré, kdyby ses nám podobal. I když jsi nás stvořil k obrazu svému. Teď už zbývá jen definovat slovo podobat se tak, aby v něm nebyla symetrie. A je podobné B, ale B není podobné A. Nějak to vyřešit půjde.

Ono se zkrátka ukazuje, že nikde není dobře, a Pán tomu lhostejně přihlíží. Vyřeš si to sám, synu. Což může říci třeba i mile. Dobře se může žít i v nedobru, protože už samo žití je ohromně dobré. To jsem si myslel dřív a myslím si to i teď, ale stejně mě občas napadne, co když je to nedobro velice zlé, co... co se má stát v takovém případě?

Zatímco tu hýbali celým tím porichtuňkem, všiml jsem si, že mám ruce sepjaté na bříše jako faráři. Přesněji řečeno tlustí faráři. Odkud jsem to vzal? Žádného tlustého faráře jsem neznal. Ale přesto ve mně žije, kde se vzala, tu se vzala, taková představa.

Zvukový vjem: Za dveřmi právě někdo bleje jako Alík. Jak se říká.

Prohlížím si geparda na obálce sešitu. Jako by to byl můj důvěrný známý. Teď je jeho pohled posmutněle povzbudivý. Měl bych sníst kousek toho masíčka z domova. Erární oběd jsem nechal odnést. Místo něho teď přišel jakýsi oxaliplatin, tomu už se dá říkat předkrm. Kdyby mi bylo až moc do žertu, řekl bych si, to je v pořádku, že musím umřít (kdo nemusí?), ale nejíst a nepít, co hrdlo ráčí, to je fakt krávočina. (A ta nemá daleko k rakovině, ba ještě blíž má k rakovině, čímž nechci nic proklamovat ani naznačovat, prostě jenom vidím, jaká jsou v tom slově písmenka. Ale také je možné, já nevím, že už opravdu proklamují a naznačují. Na psaní ceduliček je tu královna rakovina, já jsem pouhý šohajek. Čobogaj, nebogaj.) Teď bych se měl pustit do toho jídla z domova.

Najedl jsem se. Spal jsem, ale probudili mě. Teď vám to dám na 180, protože kdybych to dala vejš, budete slzet a slintat. To už je ta opravdická? Všechny jsou opravdický. Jak dlouho to potrvá? Dvě hodinky. — Teď je 16 hodin 45 minut. Ztratil jsem přehled, které položce v meníčku to odpovídá. Menu je velice elegantní, hodně menších chodů, prakticky žádné hlavní jídlo. Ne přípravy na velký chod, ale jedna velikost za druhou, to je správné menu. Pořadí pokrmů — copak takhle někdo mluví?

V polospánku si mumlám úryvky z modliteb, to ale ještě není modlení. Někdy neřeknu víc než Pane; to už má k modlitbě blíž. A není to ta obvyklá žebronicí. Kolik procent modliteb může být takových? Ovšem prosit a umět prosit, to je taky obrovská věc. Pane, pomoz. Vyslovit to bez jakýchkoli postranních úmyslů.

A jéje, už to začíná. Zdá se. Příval, který mě bóchne do nosu, slzy, sliny. Ale to všechno beze stopy zmizí. Vyčkává. Křeč v chodidle. A teďka něco v bříše. To už vypadá vážněji. Tak dost, buď bolesti, nebo jejich popis. A potom: 20 hodin 15 minut, velká se rozjíždí. Co si nezapišu, zapomenu, ať je to, co je. Byla nějaká pitominka se slunečními paprsky a chrchláním, slintáním, prsky prsky, něco, že už se nám sbíhají sliny, jedeme na prázdniny. To je fuk. Slintání. A zase jedna věta: Já nejsem schopen toho, čeho Ty. Vy. (?)

ČTVRTEK 8. ŘÍJNA 2015

6, 7, mytí; spaní dobré, jednou přerušené. Zatím nic zlého, trochu slintání včera. Co bude dnes? Ty nejistoty, ty jsou zlé. — Paní doktorka se na mě přišla podívat, referuji, jak se mám (dobře), kývne hlavou, ptám se jí na ty lymfogenní metastázy, které byly vidět na MR, ty jako by tam dřív nebyly, byly, a to je zlé?, no, tak dobré to určitě není. Ticho. Jako by čekala, že něco řeknu, ale mě nic nenapadá. Loučíme se. Odehrálo se v méně než dvou minutách. To není kritická poznámka, čistě popisná.

Básnička, v polospánku: Neo-vladatelný gepard / z maďarského chovu / houževnatý je jak stádo / šedivého skotu. — Nebo neodolatelný?

Dialog s Inivkou, v polospánku, který ještě pořád trval: Můj jediný. Já nejsem schopná toho, čeho vy. (Já zas nejsem schopen toho, čeho ty, ale mlčím.) Já na svou otázku odpovím a nechám kostičky, ať si popraskají. (Na jakou otázku. Že jsou tam kostičky, to jsem vůbec nevěděl. Nebo má jít o metaforu?) Kostičky ne. Už je pozdě večer. Kéž byste byl alespoň teď odpověděl. (Nikdy bych si byl nepomyslel, že i slečna ve mně trpí samotou. Že na mě pořád čeká. A přitom já jsem tady. Řekl bych, že jsem odpověděl, asi jen „nesprávně“. Moje pankreatická rutina je pohříchu nevyvinutá.) Vy se budete tak dlouho užírat, až se doslova užere, a mě zlomí, že se odmítáme milovat tak, jak se milujeme. Jaký to má smysl, můj jediný? (Vyznání lásky rozpustilé žlázy. Jak tomu mám rozumět?) Nevím, ale vůbec nic z toho nevyplývá. Tak budeme spát, ano? Dobře, můj jediný. Kňučím, neb mám velké bolesti. Od hlavy po ocásek. Pokoj se chce rozklížit. (Jaký pokoj? Moje břicho je pokoj? Pěkná volovina.) Stisknu jej. Budu trochu bolet s sebou. (Mohl bych si zkusit to nezkusit...) Dobrou noc. Auvajs. (Šťěstíčko mé malé, auvajs.)

134/76, tep poněkud pomalý, potřebujete pohyb. Protože mezi tím se na mě dobyli. Takže auvajs, tady jsme přestali. Tady přestanu.

Pseudosnídaně. Něco zhltnu, aniž bych měl na to náladu. Přece jen přichází nevolnost? Jsem blížek blití? Blížek blízkosti blití, tak je to snad řečeno správně. Skoro. Zase krapet tečou sliny. Sliny, jedte na prázdniny. Z chodby slyším: Jdu dolů, protože jsem schopen chůze. Takové věty tu zaznívají. Přece jen mírné chvění žaludku. Nevypočitatelné, ba kapriciózní nápady nového těla. S tím starým jsem si rozuměl víc.

Teď slyším v televizi, měl bych si ji zapnout, že v důsledku globálního oteplování se na savanách přemnožily krvežíznivé antilopy,

kteře jediným skusem prokousnou hrdlo každému gepardovi. — Moje antilopa se globálně dost oteplila, šeptá broučinek podmanivě. I když broučinek by sám od sebe řekl spíše rozehřála. Ať už teplit, nebo hřát, když je horko, má ji každopádně horkou. Klimatické změny, jak impozantní výraz, jsou, předpokládám, opakem změn klimakterických. Jo, když se věta vydá do světa... Má člověk věty usměřňovat? Není to vlastně profesní minimum? Ani nevím. Někdy usměrnit, někdy nechat. V tom spočívá ono velké tajemství. Teď právě věta usměrnila mě. Ne, nebyla to věta, byla to maďarská literatura. Jako má národ národní umělce a po jejich skonu národní umrlce, má ve mně maďarská literatura svého usměrněnce. A nyní spěchám směr záchod. Schrána má smrtelná směřuje do stinné skrýše. Sakrblé, složitá situace, sotva sloužící slavnostnosti současných sekund. Ale já prostě musím — ven. Wenn. Ovšem tím už jsem zároveň opustil národní kulturu. Pokud to vůbec jde. Vycházet z ní a znovu do ní vcházet je samozřejmé. U východu i u vchodu lze se ošívát. Najdou se tací, mnohý případ známe. Z toho plyne poučení: Při onanování se vedení dialogu nedočká ocenění. Na příští hodině budeme probírat text s názvem *S/Z* od Rolanda Barthesa. Děkuji vám za pozornost. — Školné plaťte laskavě v klimatické změně.

Myslím na tebe, brouku, tak rozněžněně, že — za trest a odměnu toto opsat stokrát.

Večernímu doktorovi říkám, že stačí, abych se k jídlu jen přiblížoval, a už mě na ně přejde chuť. Couvejte, jděte zády k němu, říká vážně a pozpátku ode mě ustupuje, přičemž se stejně vážně omlouvá. Já se smíchem: No tohle!

PÁTEK 9. ŘÍJNA 2015

Probudím se v 6 hodin 12 minut, je to reflex, budík mám nařizený na 6 hodin 15, jako už odedávna, padesát let, den co den. Tak jsem tenkrát přelstil svůj budík z NDR. Dávám se do pořádku, termoterapie. Nechce se mi jíst ani pít, ale vodu nakonec vyzvukám. Ranní vizitu jsem absolvoval v pěti minutách. Občas vzdy-

chám, jako bych se modlil: Do prdele. Nic mě nebolí, a přesto se necítím. Rilke má jeden podobně zkonstruovaný verš, jako že je světlo, ale přesto není ráno, tak něco. A to už jsem ten verš několikrát opsal. I to nám ukazuje limity rozumu. Můj rozum je limitovaný. Shromažďuji se v krku. Pořád píšu, že mám v hubě kovovou pachut', jako by o tom existovala celospolečenská konvence. Ve skutečnosti je tu označení kovová nesrozumitelné. Vykládáme si to všichni stejně?

SOBOTA 10. ŘÍJNA 2015

Tedy jestli na mě ještě někdo přijde s dobrou radou nad zlato, vytasím svoji osmatřicítku Smith & Wesson a odprásknu ho jako psa. Tak mi začal den. Potom jsem do večera klepal text o Kovalentovi, dělalo mi to dobře, práce.

Povídá mi moje slečna, že by vylezla a ukázala by mi na mém bříše, jak je to s těmi krvežíznivými antilopami. Jako že by moje břicho bylo savana nebo něco podobného, kde starousedlicky žijí gepardi a antilopy. No, a ji si mám prý představit jako ženský prst. Pardon, dva prsty, ukazováček a prostředníček, protože těmi se dá, takříkajíc, běhat. — Mám hlad a nechce se mi jíst. — Tak tedy antilopa, i když je bezvětrí, pozná pohlavně dospělého geparda. Začne ho pronásledovat, dva malé prstíky běží po bříše jako po klávesách klavíru, a pak se obrovským skokem zakousne nic netušícímu gepardovi do šije.

Představit si to bylo lepší, než když to vidím napsané. Ó, taková věc se, věru, stává. A v ústech nic kovového, mám tam povlak. Tu a tam mě úplně přejde nálada. Napsali mi fotbaloví veteráni z Hvězdného vrchu. Příjemný pocit. Jsem plný příjemných pocitů a jedovatostí.

Je toho na mě hrozně moc. Úplně by mi stačilo psaní. Už bych se měl zabývat výhradně psáním. Tohle je ale fňukání, tudíž s ním přestanu. Mezitím odbila půlnoc. Jsem chabá kostřička, ale fakt je, že takový jsem byl celý den, a přesto jsem něco udělal.

Je to málo, ten nový pocit. To nebyvalo. Teď jsou ve mně prázdné mezery. Možná k tomuhle vede i obyčejné stárnutí, ale to už se nikdy nedozvím. Nikdy. Lehnu si ve špatné náladě, to je teď můj velkolepý plán.

PONDĚLÍ 12. ŘÍJNA 2015

Teď vidím, že chybí včerejšek. Čas není kontinuální. Neplyne, neteče tenkou stružkou ani nezurčí, nýbrž se na člověka vrhá ze zálohy jako krvežíznivá antilopa.

Dvojí krach (jedné výhodné nabídky a můj): Dost zrána zvoní telefon, tady je nevímkdo z Debrecínu, měli bychom pro vás velice výhodnou nabídku, pokud neobtěžuji. Bohužel ano, věci se mají tak, že obtěžujete. Tak vám zavolám později. Nevolejte. Onemocněl jsem rakovinou, nemám čas se tím zabývat. Zaražené ticho. Zasmějí se, nelekejte se, opravdu mám rakovinu. I to říkám se smíchem, s pocitem, že se omlouvám. Víš, z koho si dělej prdel, zkurvenej debile, řekne najednou ta žena. Ještě pořád se chichotám, když praští sluchátkem. Obávám se, že měla pravdu. Ale teď už je pozdě honit bycha. Vše, co jsem řekl, bylo pravda, a přece jsem mluvil špatně. Chuděrka obchodní agentka z Debrecínu, takhle jí zkazit den. Nezlobte se na mě, madam.

Každou hodinu mě někdo volá s převratným nápadem. Mohu jen opakovat: moc. Je toho tak moc, až jsem z toho celý tumpachový. Slinivka zprvu vypadala jako dobrý nápad, povznesla lidstvo, v jejích stopách vyrůstala účast, láska (trochu nenávisti, ale to je vedlejší), ohledy (a bezohlednost, ale to je vedlejší), až pomalu vysvitlo, že to je na jednoho člověka přece jen příliš, že takové projekty (a někdy jejich parodie, ale to je vedlejší), jež si předsevzaly spasit svět, je přece jen rozumnější přenechat tobě, Pane. Ty víš moc dobře, že nejsem nějak zvlášť chytrý, ale z tohohle mi na první dobrou, snad jsem trochu roztěkaný, vychází, že rakovinou slinivky břišní bys měl onemocnět ty. Nechci z toho dělat byznys, nežádám, abys vzal na sebe tu moji. Ta ať už zůsta-

ne, kde je, když jsme s tím jednou začali, jenom do ní nevkládáme (ty a já) přehnané naděje. Do tohoto konkrétního případu. Jinak, obecně vzato, se naděje jako takové nevzdáváme. Pomni jen, takový Bůh bez nadějí — to už je skutečně vrchol beznaděje. Zakládat na takovém světě je marnost. I když je možné, že ty máš na to jiný názor. Vyznat se v tobě není pro mě jednoduché, ale tuším, že tomu nemůže být jinak. Laudetur.

ÚTERÝ 13. ŘÍJNA 2015

Sedím, chodba, čekám, termoterapie. Spal jsem necelé čtyři hodiny. Málo. Jsem příliš otupělý na to, abych tu popisoval svoji otupělost. Jsem současně v několika situacích, které jako by *Hlavě 22* z oka vypadly. Kdyby něco nebylo, snadno bych si s tím něčím dovedl poradit. Včera jsem skoro celý den překlepával do počítače, zatímco mi nad hlavou a kolem uší létali pohlavci suší nesplněných, napůl splněných a nerozpoznaných úkolů. Po dobu překlepávání jsem byl na správném místě. Bylo mi dobře. Všechno bylo jaksi přerušeno. I já jsem (ted') přerušný. Je to snad totéž, co být fragmentem? Vše Celistvé se rozbilo? To snad ne... Od doby, ve které žil básník Ady, uplynula dobrá stovka let. Za ty roky se snad s Celistvým a rozbitím muselo něco stát. Přesně to je to, co nazývám příliš vážnými otázkami. Být fotbalista, vím, co dělat, když se Čuču rozběhne, ale nezajímat mě teorie her, která se na to vztahovat. Teda vlastně teorie her mě zajímat, jen teorie té jedné hry ne. Ani na teorii her ne dost chytrý, ale to už být jiná otázka. Můj rozum otázka jeho být vedlejší.

Mám dokonale prázdnou v prsouch (to v prsouch jsme si uchovávali z 19. století, vlastenecké srdce bije v prsouch jeho atd.), nepocítuji žádnou úzkost. To však dělá, jak se obávám, jen ta už zmíněná otupělost. Den ještě nezapočal. Často se poslední dobou nacházím v těchto nezapočatostech. Ve škvírách. Tak nějak. Totiž jinak. Jsem jinak. Ale jak? Jo, to se ukazuje velmi pomalu. Po chodbách chodí strašná síla lidí, nechám toho. Přichází mladá doktorka, poznávám ji po zvuku jejích střevíčků, ozývá

se ve mně (bohužel nahlas) vlezlý libový frajírek, potěšení na mé straně, oplácí mi roztomilým úsměvem. Nyní tě schovám, věrný můj deníčku, ovšem jsi-li vůbec deníček.

Dorazil jsem domů. Taxíkář rozvláčně, logicky, nesympaticky proti migrantům. Bezpátečně přikyvuji, místy trochu odporuji, směšné. Myslím, že i on mě už vezl. Je to sranda, ale jako bych ty jeho řeči už slyšel. Vy jste taky fotbalista, vážně, druholigovej, a helemese. A že všude samá korupce. A nepřeje si návrat starých časů, ale nějaká měkkí diktatura by nepřipustila atd.

Kovalenta je přepsaný, opravy. Mezitím obvyklé telefony lidí dobré vůle, jak si mám počínat.

Jak mě to zase celého splachuje. A nepříjemný (ba co víc, nepřípustný!) pocit, že na nic nemám náladu. Jenom bych spal. Možná i budu. Do probuzení aspoň nemusím o ničem přemýšlet. Zašit se — a jestli to někoho zabolí, tak ať.

STŘEDA 14. ŘÍJNA 2015

Mým prvním dnešním vyřčeným slovem bylo ano. V půl 10. jsem zdola dostal otázku (smajlík), zdali ještě spím, a na tu jsem odpověděl. Pak jsem ještě půl hodiny spal. Dokonce jsem měl sen. Fotbalový zápas a gól. Pro nás. Ale střelcem jsem nebyl já. Nejsm ani hráč, ani divák. Jako bych byl samotným utkáním. Nebo dost přesně nedefinovatelným něčím, co / kdo má velice blízko k dění na hřišti. Když už jsem z toho procítil, v poslední chvíli jsem nahlas řekl: To se povedlo! Myslel jsem tím snad ještě ten gól, ale tahle vlastní věta mě probudila. Budu to teď považovat za znamení, ať si je to jak chce laciné.

Včera v noci jsem odevzdal Kovalentu. Měl bych se rychle pustit do něčeho nového. Je už poledne, ale zatím den teprve ochutnávám a ani ona mě ještě nazačala sužovat. Chová se ke mně velkoryse. Teď.

Každá věta je odněkud. Ty časy, kdy se ještě věta dala vymyslet, jsou dávno pryč (byly vůbec?).

Dnes jsem se dobře najedl. Teď by to ještě chtělo nějaké pořádné počteníčko. Byl tady Szigeti. Je radost ho vidět a slyšet. Jeho bytí. S mužskou zdrženlivostí se máme rádi. (Mám to ironicky kapánek shodit? Nebo mám svoje city ukrýt do tmy velkého počátečního písmene? Ne.) Kdybych měl — dejme tomu — smrt na jazyku, jeho ztráta by mě citelně zasáhla. A gulášové polévky. — Čí zákaz by mi zabránil chovat se nevkusně? Mého vkusu určitě ne.

Mám hlad, to by dnes mohlo být moje poslední slovo. A to jsem před chvílí snědl topinku potřenou česnekem, s uherákem a zelenou paprikou. Jako bych tím porušil spoustu zákazů. Kdybych aspoň spolehlivě znal nové Desatero. Když nejsou příkázání, nejsou ani výčitky svědomí. Spalal jsem to opravdu s chutí. Ne, že by to bylo nějak mimořádně důležité. Zase jsem dnes nečetl. Chyba.

ČTVRTEK 15. ŘÍJNA 2015

Zhola nejde jen o to, že text, text jako takový, je pomalý, ale o to, že samotný text se stal entitou podezřelou nebo přežitou. Text je použitelný nanejvýš na popisky.

— Ležím čtyřiaadvacet hodin, od 5 do 5. Ale nechce se mi prozrazovat, proč. Radši s tím přestanu.

SOBOTA 17. ŘÍJNA 2015

Půl hodiny jsem hledal tenhle sešit. To je, mohu klidně říci, paradigmatické. Poslední dobou pořád něco hledám, a většinou ani nevím, co. Hledám hledání, a to když najdu, tak zase nemohu najít jeho předmět. Teď sedím na své židli a částečně zuřím,

částečně bych si rád odpočinul. A hned se pohádám s prvním, kdo mi přijde do cesty. Sešit byl mezi novinami. Kdo ho tam dal? To je jedno, někdo, neví se, kdo. Není to jedno, protože ona na nic nesahala. Ale bodejť že sahala. — Směšné. A přesto skutečné. Skutečné rozladění, závažnost, všeobjímající labilita. A přitom jde jen o hledání sešitu.

Svítlí slunce, aspoň něco. Měl bych udělat tisíc věcí a nedělám ani jednu.

NEDĚLE 18. ŘÍJNA 2015

Co nejdřív bych si měl přečíst [Leibnitze](#) nebo něco o něm (a zapomenout na Voltairův překvapený úlek a Schopenhauerův hněv), aby mi bylo potvrzeno, že tohle je nejlepší z možných světů.

Musel jsem sklidit ze stolu, a nahradit tak starý polopořádek novým nepořádkem.

Měl bych se nějak vyvázat z té úzkostnosti. Protože to, co mě bezprostředně tíží, není moje choroba. Ani necítím, že bych byl nemocný. Cítím jenom následky choroby. A těch jsem obětí. Abych tak řekl. Co mě tíží, je myslím chaos a můj chaos.

Zase tu jen tak sedím a koukám, co bych měl vlastně dělat. Texty k Szütsovým obrázkům. Jenže tam já už jsem něco vymyslel, ale co. Takhle je to teda dost děsivé, to musím uznat. Uznávám.

Nálezy mám negativní a náladu pozitivní — Micánkův fiktivní rap. Později, ne, když to předváděl, se rozplakal. Zkoušel jsem se tvářit pozitivně, ale zřejmě jsem nebyl dost přesvědčivý.

Přišel jsem na termo příliš brzo. Je půl 7. a B. přijde údajně až v 7. Město bylo skoro prázdné, nuž máslem, a tak jsem čtvrt hodiny seděl tady v zahradě na lavičce. V kapuci, inkognito, jako pomník (kronikáře) Anonyma. Včerejšek byl nabitý. Dostavil se pan profesor (primář, doktor) B. a udělal, i když ne definitivní, pořádek v hlavách, a hlavně v papírech. Teď mi řekli, že se B. opozdí.

Sedím na chodbě, už jsem si na to skoro zvykl. Zkrátka a dobře, pan doktor byl uklidňující. Nějak zvlášť jsem se ale neuklidnil. Na dění, na dění se mnou si pamatuji strašně blbě, s mezerami a nepřesně. Pletu si roky, příčiny a nemocnice. Krvežíznivá antilopa napadající paměťové centrum. Vznikl takový menší pořádek, objevila se menší perspektiva. Ovšem i nadále tisíc úkolů, napůl dodělaných, tudíž stále je, co mě dodělává. No, uvidíme. Ve včerejším pracování, polopracování, předpracovním pracování, jsem tu a tam zahlédl možnost zase se zahrabat do práce. Tam jsem doma, tam domov můj. Zpoza té věty je slyšet jakýsi šlágr, který zpíval Lehel Németh. A kdoví, co zpoza ní slyší čtenář. Za každou větou je něco, ať už to je slyšet, nebo ne.

V noci jsem spal tři hodiny. Už se stalo, odestát se nemůže: Přišel B. a říká, že jsem tu měl být o hodinu později. Díváme se do mých papírů, tam stojí něco jiného. Ale to už je teď jedno; už se stalo, odestát se nemůže. Zatím jsem si aspoň vyšel do zahrady, abych nevysedával na chodbě. Víc než půldruhé hodiny uplývá naprázdno. Ne, že by to nějak strašně vadilo, mohl jsem spát o hodinu déle, což je stejně málo jako tři hodiny. Akorát si v této situaci připadám trochu přiblblé, ale na to už jsem si mohl dávno zvyknout. Lidé tu chodí sem a tam, jsou to zřejmě buď pacienti, nebo doktoři, případně ošetřovatelé, obého pohlaví, je na nich vidět, že jdou za nějakým cílem. Jen já dřepím na tomhle Weöresově verši... můj cíl si mě jednou najde. Je mi dost zima, měl bych jít na procházku nebo zapadnout někam do baráku. Klasické „mrdání časem“.

Spal jsem asi tři hodiny a pak ani nevím, čím jsem trávil (zabíjel) čas. Internetové bankovníctví, vysedávání, malinko, ale opravdu jen malinko, mejlování. Trápení se schválnostmi internetu. Malinko domácích sporů. Jak vidím, všeho bylo malinko. Dětská úzkost, jak se mi podaří zaonačit ten rozchod, myslím s nemocnicí.

ÚTERÝ 20. ŘÍJNA 2015

Tak já vám řeknu, co je moc. Ne rakovina, ne nutnost rozhodnout se, která nemocnice, ne tisíc denních civilních úkolů a neustálé nestíhání, ale. Ale že přes okno (!) nějakým záhadným způsobem zatéká, promočená zeď je cítit zatuchlinou a místo listí padá omítka, to už je opravdu k nesnesení.

Pomalou se začíná hlásit obvyklá úzkost před odchodem do nemocnice. Nemohu tvrdit, že by moje nynější pracovní podmínky byly ideální. K práci se vlastně ani nedostanu. V nejlepším případě ke skoroprací. K šidítku naděje na ni. Nadějně šidím sám sebe.

STŘEDA 21. ŘÍJNA 2015

Sedím na pelesti, čekám, až budou hotové laboratorní zkoušky, abych mohl jít k paní doktorce. S kterou už jsem mluvil, že bych to tady ukončil. Prakticky mi to jen odkývala. Jestli prý už ani tuhle terapii nechci. Tu ještě ano, řekl jsem, nevím, nakolik prozřetelně. Neměl bych se tak nervovat a podléhat úzkostným stavům, snad to vydržím. Včera večer už víceméně obvyklé interní hysterické výlevy. Pak jsem se zkoušel uklidnit.

Před užitím léků jsem snědl jeden sendvič přinesený z domova. Ale nechutenství už začíná. Ráno jsem vážil 79,5 kilo, nesprávně jsem se zpátky na 80. Tady jím jinak než doma.

Klasicky hezký podzimní den. Zářivý sluneční svit, zelenožluté koruny stromů, modré nebe — co víc si ještě přát? Krásy světa

by bylo těžké zpochybnit. To si možná zaslouží mírné zpřesnění. Když bydlíme například na úpatí struskové haldy, ve vzduchu stále poletuje prach, pod očima máme prašné stíny, jako bychom si je úmyslně nanесли — kde tam najdeme krásu? Rekněme v pěkné hroudě. Nebo v tom, jak občas svazek světelných paprsků prorazí šedé vrstvy povětří plného prachu. Kdo hledá, najde. Je tedy třeba hledat. Ve mně hledání je. To jsou dvě věty, *ve mně a je*.

Teď čtu, že uprchlíci „nechali na zemi deky, zlaté izotermické fólie, přebytečné šaty, boty, zbytky zkonsumovaného jídla, plechovky od konzerv, plastové láhve od nápojů a vykuchané hračky. Tento 20–30 cm silný, měkký a páchnoucí odpadkový koberec nasáklý blátem evokuje v pozorovateli soudný den.“ (deník *Népszabadság* 21. 10.) Neboli jsou tisíce a tisíce situací, kdy krása... ne, že by nebyla, ale nehraje roli, nemá význam, je jen jakýmsi rozmarem dam a pánů z vyšších kruhů.

ČTVRTEK 22. ŘÍJNA 2015

V důsledku nečekaného zvratu terapie včera přece jen odpadla. Měl jsem nízký počet trombocytů, a proto bych býval mohl být ošetřen jen částečně. Tak to nebudeme dělat vůbec, řekla doktorka. V souladu se svým stylem, povahou a snad i se svou situací se na nic neptala, proč to tu chci ukončit, zdali budu pokračovat, a pokud ano, tak kde, řekla jenom: Tak to je všechno. Nechtějí nic podepsat? Vážně mohu teď jít? Ano, skončili jsme. Poděkoval jsem jí za práci, upřímně, ale snad jsem si měl dát víc záležet. Abych ji dostal ven z té mnohonásobné ztuhlosti. Ale to už bylo nad moje síly, čehož dodatečně lituji. Tzv. rozloučení bylo vůbec velice rychlé, rychlé a neosobní. Mluví snad ze mě moje přecitlivělost?

Včerejší den, jaký nečekaný to zvrát, protekl mezi prsty. Malá úleva, velký spánek. Do 9 ráno. Úleva je ovšem hned ta tam, když se podívám na ty stohy papírů. Zkusím pracovat, takže teď odtud pryč. Mezitím už odbilo poledne. Čeká na mě bramborový guláš. Znovu jsem si vzpomněl na svoje trombocyty, zeptal jsem se doktora (toho nového), jak mohu jejich počet zvýšit. Příroda,

odpověděl. Boží úlohu přebírá příroda. To tedy znamená, že příroda je dobrá. S tím snad ale nemusíme prudit teď, před obědem.

PÁTEK 23. ŘÍJNA 2015

Houby na paprice! Ta úžasná omáčka; jako by do kastrolu plivli bohové. Omáčka (od) bohů.

Jako bych o kus pokročil, ačkoli právě hledám směr, lépe řečeno nehledám, nýbrž doufám, že na něj narazím, s tím textem k Szütsovi. Každopádně jsem se do textu zdárně zavrtal. Vytáhly mě telefony a já jsem srdnatě nenadával. Kecám, nadával.

Zkouším myslet na revoluci. Kolik pokrytectví, svatouškovství, lží, vyvlastňovacích pokusů a hlouposti se dovede ve stínu jednoho z nejvýznamnějších okamžiků našich dějin nahromadit. Z takového dne by se měl člověk radovat. Potřebujeme celostátní radosti. Ale možná je to pitomost. Jsme různí. Měli bychom být vlastenci ležérnějším stylem, bez těch vyceněných zubů. Ležérnost není nezodpovědností, není flinkáním. Spíš jen odstraňuje trubické vidění. Je to schopnost otevřít se vnějšímu světu, nikoli bezzásadovost.

SOBOTA 24. ŘÍJNA 2015

Nebyla náhodou chyba pozřít dvě (čtyři) sousta chleba s prorostlým uzemným? A jak je to správně, nejdřív léky a až pak snídat? Pletu to. Má hlava je pletací stroj. Pletu, pletu, pleteníčko, stroj, má milá, snídaníčko. S textem k Szütsovi se ne a ne hnout z místa, zase jsem musel věnovat pozornost příliš mnoha věcem, a tak jsem ji pořádně nevěnoval ani jedné. Kdo chce moc, nemá nic a stokrát nic umořilo osla.

Včera večer pochoutky z Vídně, raci na česneku, plněný lilek, artyčoky, půl hodiny „jsem se vyžíval“.

Znuděně listuji novinami. Nečtu pořádně ani články, které by mě teoreticky měly zajímat. Smí člověk dopusit, aby nebyl dobře informován? Zase jsem si vzpomněl na život v mnišském řádu. Žádná výroba likérů, sýrů, žádná péče o chudé, jenom modlení. To může být i alibi, všemu se vyhnout, mít pohodlí — pak je to ovšem zakázáno. To je... jak se to říká, jaký oříšek? Ne těžký. Tvrdý.

Podotýkám, že sluníčko svítí neuvěřitelně krásně. No, taky by se to dalo formulovat poetičtěji nebo originálněji. To mě poser, vole, to slunce šajnuje jak kráva. To je poetické. Ale hlavně mě poser, vole. Tak už dost, jdu k bráchovi na oběd.

Žral jsem jako zvíře. Dělalo mi to dobře. Na každém rohu jsem se zastavil a namácel jsem ksicht do slunce. Dělalo mi to dobře. Haše se sýrem, dělala mi dobře. Nakonec se ještě budu umět radovat ze života. Mám v sobě tyhle sklony. A když se Inivka nekouká, hned toho využiju. Stylizace tohoto odstavce mi ovšem připadá trochu přepísklá. Co jsem dělal, že jsem svou violu nenaladil co možno nehlouběji, jak praví básník?

NEDELE 25. ŘÍJNA 2015

Mlha. Nařizují hodiny. Rozhlas právě oznamuje, že odpoledne bude protrhanou oblačností místy patrně prosvítat slunce. Jako by všechno bylo v pořádku: Jdu pracovat, táta musí „písat“, jak kdysi, před třiceti nebo čtyřiceti lety, říkaly moje děti. K obědu bude smažené kuře; taký budoucnost.

Už se stalo minulostí, krásnou minulostí. V psaní jsem pozvolným tempem trochu pokročil, ale teď už zase otupělý. Otupělý a do ničeho chuť. Okap je plný spadaného listí. Vnoučata nepřestávají rošťáčit, jak se říká, kdyby rošťáčily i jejich slinivky, chovala by se způsobněji a nejspíš by mě tak strašně nerozčilovala. Což se ovšem snažím nedávat najevo.

Jsem ospalý, měl bych pracovat a budu spát.

Spal jsem. Spáti je dobré. Jedl jsem. Jísti je dobré. Ať tento den skončí takto, alespoň tady, v sešitu.

Alebrž tu hlas jakýs zazněl z nebes a jáť chutě pospíšil sobě nazpátek: Netalentovanou slinivku břišní s výhledem na budínské panorama vyměním za slinivku břišní obdařenou talentem. Zn.: Rakovina není překážkou.

PONDĚLÍ 26. ŘÍJNA 2015

Moje kuchyně se utápí v nepořádku. Ale aspoň mám konečně kuchyni! Myslel jsem, že brzo ráno hravě spolykám německé obtahy *Marka*. Dostal jsem odklad. A neodkládat dále Szütse. O to se snažím teď. Jinak jsem v příjemném rytmu podnikl špacír až na břeh Dunaje, oddal jsem se sluneční lázni, místo dvaceti minut jsem spal padesát. To mě lehce rozzuřilo. Dům je plný nervydrásajících vnoučat, ale to stejně popřu. Kupa sladkých mrňousů, krví z mé krve a tak dále. Mimochodem, pravdivé je obojí najednou. A taky mě štve ta moje kuchyně neplavkyně. Tajně jsem vypil doušek whisky. To se nikdo nedoví. Co bych zatloukal, mám rád věty, které jsou pouze (!) proto falešné, že jsou. Kdyby nebyly, byly by pravdivé. Teď už bychom jen potřebovali vědět, kdy věta *je*. Wittgensteine, smiluj se nad námi. Nebylo to už? K Wittgensteinovi vede cesta široká, vydlážděná, zejména pokud mu rozumíme jenom zpola. Autobiografická poznámka.

STŘEDA 28. ŘÍJNA 2015

Včera jsem dokončil ten text k Szütsovi. Blahý pocit. Klepání na klávesnici. Zrovna teď jsem to odeslal do nakladatelství Magvetě, aby mi řekli, co by se, jak by se a proč by se. Momentálně flikuju ty německé obtahy *Marka*. Ideální počasí k procházce, bez procházky.

A přece, do Dósovy a zpátky. Musel jsem, protože jsem — už skoro — všechno sežral. Brambory s cibulí, šťovík (údajně

bio!!! — to se ani vypsát nedá, jak ukrutně mě to nevzrušuje) a nepřítel chutní, ale i tak docela dobří ráčci. Na mém vztahu k nim není nic nového. Rak mi připomene rakovinu, jenom když hodně chci, když o to usiluji. Jako by obě slova neměla nic společného.

ČTVRTEK, 29. ŘÍJNA 2015

Už večer, ležím, v bílém. Dopoledne odběr krve u sv. Ladislava, v neděli první chemoterapie nového typu.

Ospalý, leží. Čtvrt na 12.

PÁTEK 30. ŘÍJNA 2015

Koncertnímistrjánosrolla, slyším ho v rozhlase. To je právě tak ireálně uklidňující jako fakt, že je venku hezky. Záře podzimního stříhu, která jako by volala, že člověk se zrodil proto, aby byl šťasten. Že člověk má být udržován v chodu a veden štěstím. Stačí trochu mlhy a chladného nečasu, abychom dostali rozum. Ale to už od Rolly odvodit nedokážu. Teď mi tu mistrně koncertuje do ucha (a září Mozartem) — do toho se zkus navězt, ty postmoderní ironické sráči!

Dopoledne jsem pilně pracoval, zkontroloval jsem německý překlad *Marka*. Teď se uklízím do svého pokoje, protože ticho mého domácího revíru hrubě narušuje mytí oken. Nejraději, poslušen hlasu svého srdce, bych dělal virvál, ale jsem pankreatický ukázněný.

A zase pamatovák nakopnutý do zadnice: Kde? V telefonu, v e-mailu, tady, jinde, kde už jsem se o tom zmiňoval? Jak Inivka mění smysl vět, opráďá a obepíná věty, najednou se stává kontextem všeho, ať se mi to líbí, nebo ne. Tomu říkám zajímavý jev. Neboť jeho zajímavost je nade vše důležitější; důležitější než život a smrt. Zní to jako dost velká pitomost, ale jako by to

bylo pravda. Stylisticky vzato je to každopádně šikovný můstek k u, co chci (tak nějak znovu) říci.

avka: Takovému Mozartovi, ať se dře, jak chce (vůbec se nedře), zahýbá i dramatično a tragično do veselé notečky. Nebo nemám hudební sluch (taky že ne).

Nuže, nyní zpátky k tomu Inivčinu vlivu: Trochu potměšile, tónem kolegáčka a světáka Krúdyho, ale zároveň opravdově, nicméně se směšnými okolky staromódního dvoření říkám Juditce v nakladatelství Magvetů, že moje láska k ní mě přivede do hrobu. Okamžitě vyjekne: Božíčku, ne! Musím podotknout, že v mém starém životě se tohle se ženami nedělo. Buď mě ani nezaslechly, nebo nade mnou, nepodařenou parodií donchuána, shovívavě mávly rukou, ale nezačínaly vyděšeně ječet. Vyděšeně a se smíchem, jaká jsem veselá kopa, respektive jak hrozně jsem nemožný (ale obojí znamená totéž).

V *Životě a literatuře* jsou pěkné chuchvalcovité kresby Pétera Kováce. Měl bych mu pográtulovat.

SOBOTA 31. ŘÍJNA 2015

Celý den jsem příjemně uvadal a podřimoval. Němčina je pročištěná. Text k Szütsovi se čistí. No a teď je večer, malá tíseň na zítřek. Chvílemi malé (kolik je tu zas malých!) píchání vpravo pod žebry. Opět proběhlo zuřivé půlhodinové hledání sešitu. Někdy se odívám parodistickými rysy. Nejsem nějaký, nýbrž jsem jakoby. Ve špatné náladě jdu spát.

NEDĚLE 1. LISTOPADU 2015

Ráno, když se oblékám, kreslený film v televizi, veliká tabule s nápisem *Daisy Town*. Daisy musím napsat, že to byl dnes první psaný text, který jsem viděl.

Z mlh vystupuje zlaté ráno, jdu ke sv. Ladislavu. Fajn rozhovor plus padesátiminutová chemoterapie bez přívlastku. Potřebuji

psychiatra? S tím nápadem viditelně nejsem srozuměn. Jako plichtu jsem navrhl, že časem vyplním dotazník zkoumající depresi. Možná budu mít horečku. Ještě nemám. Dobře jsem se najedl, ani to nebylo jisté. A spal jsem. Na hodně mejlů neodpovídám, odsunuji je a pak na ně zapomenu. Teď bych se měl vrhnout na třetí *Jednoduchý*. Raději si teď budu trochu — průtahy?, průtahy vyplývající z deprese? (téměř legrace) — číst. Málo čtu, a to je chyba. Bylo mi navrženo, abych sílil. Jak to, jsem snad slabý? Jaké jak to, odehrál byste snad 2 x 45 minut? To by prý teď bylo (to, co je skutečně) důležité. Sílit. Povolání: pan sílí. Víím toho o sobě dost málo. Skoro každý si myslí, že vždycky píšu jenom o sobě. To je omyl, ale teď to tady nebudu po iksté rozpitvávat. V duchu snahy o rozptýlení pochyb každopádně prohlašuji, že o sebe jsem nikdy neprojevoval zájem. Nevedla mě touha, aby mě viděli, kdo vidí. (Ale mezi mnou a básníkem Adym je i několik dalších rozdílů. Už zase čerpám z cyklu „Kdyby blbost kvetla“.)

Takhle kvečeru bývám přece jenom vybitý a nezbývá mi nic — na nic, abych pravdu řekl. Ani na práci. Kdyby bylo po mém, nejraději bych se jen tak poflakoval, lenošil a lelkoval a pln hrůzy bych občas přeložil přes sebe dvě stébla. Ale já nejsem pln ani té hrůzy. Čeho jsem pln? Co ve mně vlastně vězí? Co mnou hýbe? Mou hybnou silou například není láska. A to je (pro mě) vskutku zklamáním. Pár věcí jsem ještě zůstal dlužen maďarskému jazyku. To bych převedl do nadnesenějšího stylu takto: dlužen stvoření. Nebo to mohu převrátit do modlitby: dlužen Pánu. Ještě bych se chvilku modlil, Pane, ne skromně za spásu své duše, ale drže — za tebe. Ne však z pýchy, ne z furiantství. Jenom, vždyť to znáš, jako obvykle: Abych to měl. Abych modlitbu odříkal do konce. Abych se dostal k závěrečnému amen. To se ví, všechno je fragment, ať už amen na konci stojí, nebo nestojí. Nemůže fragmentem nebýt. Je tedy svět fragmentem? Je tedy Pánbůh fragmentem? A jestliže ano a jestliže ne, jaký to má dopad na naše životy? Řekněme ten, že do nás bez váhání udeří klasickým bleskem a budeme to mít odbyté. To vše bude

pod heslem rouhání zapsáno do Nebeského inventáře. Já jsem se, pokud vím, Bohu nikdy nerouhal, ani slovem, ani činem, ani liknavostí. To neříkám proto, aby mi to bylo připsáno k dobru. Jsem příliš zbabělý, než abych se bouřil proti Bohu. Ale ani mě k tomu nic neponouká. — Tak už dost.

PONDĚLÍ 2. LISTOPADU 2015

Den plný zmatků (zase). Potácím se mezi věcmi, záležitostmi a úkoly. S Árpim Vickóem o srbském překladu *Marka* (že si o překladu promluvíme, případně si zajedeme do Füredu), se Szütsem o naší knize. Teď jsem půl hodiny spal. S Marcellem oběd, smažené řízky. Zase mám chuť k jídlu. Potřeboval bych tajemníka, vyřizoval by pro mě, co je třeba, a já bych jenom psal. Moje dávné, dětinské přání.

Nechci prozrazovat, o koho jde, nakonec na tom ani nesejde, člověk nejen prostoduchý, ale i hloupý, nejen hloupý, ale i zlomyslný, nuže, právě on to byl, kdo vyslovil tuto nejjemnější z jemných vět: Já v Boha na beton nevěřím, ale mohlo by se stát, že on věří ve mě, a to už bych se mohl za sebe modlit, ne? A vyhrkly mu slzy z očí. Jak se k tomuhle stavět? Pro jistotu se dojmu.

Už zase bych jenom spal. Heike mi zařídila, že jsem dostal poštou *Brief an meine Mutter* od Simenona. Proč vlastně? Jako bych tu knížku u nich uviděl a strašně ji chtěl, chtěl a chtěl. Teď ji čtu. Abych četl. Protože číst se musí. Bez čtení nejsem. Nebo nejsem já. I když... se z toho dá i otupět, už jsem měl takové období. Cože? Jaképak měl?! Právě teď padám do té jámy znovu a znovu.

Ale to čtení mi zároveň poskytne jakés takés alibi, abych nemusel psát dopisy, které nesnesou prodlení. Prodlévám s tím, s čím nelze prodlít — vždyť to by dokonce mohl být vysloveně spisovatelský úkol.

STŘEDA 4. LISTOPADU 2015

Čas ubíhá bez ladu a skladu, jak ho napadne. Dám si jej přivázat k tělu. Co jím, co piji, co a jak z mého těla odchází. To bych řekl svému duchovnímu životu. Je to nějak přehnané. Máme tu večer. Lékaři mi doporučují, aby mě nic nedeprimovalo. To nedodržím. Ač by to bodlo. Dívám se na fotbal — je pohárová středa —, to s Inivkou nesouvisí.

Kdysi (smích na galerii) jsem hrozně rád vstával. A teď bych raději spal dál. Poslední dobou se nerad probouzím. Dřív jsem se do nového dne vrhal, zatímco teď na mě den padá.

PÁTEK 6. LISTOPADU 2015

Včerejší den nezanechal v sešitě stopu. Szűtsova knížka se hotoví. Vzrušující věc. Včera jsem stál ve slunci. Svit! I nadále si pletu — no prostě všechno, co se dá poplést, domluvené časy, úkoly, termíny. To je jedno, jak to bude, tak to bude. Göncz má právě teď pohřeb. Rád bych se s tím charakterním a dobrým člověkem rozloučil osobně na hřbitově. Ale nechci se účastnit společenské události. Jako štít před sebou třímám Inivku, ale je to dost průhledné alibi.

Do práce!, křičí někdo zevnitř. Já.

SOBOTA 7. LISTOPADU 2015

Martínek má svátek, a tak oběd u nich. Husa. Chutnala mi. Potom obvyklé protékání dne mezi prsty, malý šlofik a už je 6 večer. Do půlky jsem se díval na *Out of Africa*. Abych si připomněl třetí *Jednoduchý*. Ale abych to (a sebe) zazdil malým vtípkem, zapomněl jsem, ne připomněl.

Včera jsem večerel s Micánkem. Kolik nádherných jemností! A obávám se, že právě tolik bezmocnosti a bezbrannosti. Chtěl bych ho chránit jako tygřice svoje mláďata. Nebo taky můžeme

zůstat u osvědčených gepardů. Ale nejde to. Jednak jako gepardice nestojím za nic, jednak ta křehkost k němu patří. Jsme si v mnohém podobní. Měl hlad, pozoroval jsem ho při jídle. Nedokážu být tak starý, aby nebyl mým maličkým synáčkem. Část modliteb těch, kteří se modlí za mě (takže ne všechny?, to jsem teda škrt!), bych přesměřoval na něho. A zadávám si úkol den co den se za něho pomodlit. Mohou otcové udělat něco víc? Mohou vůbec něco *dát*? Není snad nejvíc to, že drží hubu a se sevřenými rty se za děti modlí? Nebo si jen sháním alibi, protože nevidím, co bych mohl udělat aktivně? Ani můj otec nebyl aktivní. Ale v mnohém mi pomohl. Prostě jsem od něho určité věci odkoukal. Nevšiml si toho. Proto jsem se byl jal napsati, že mi pomohl, aniž o tom věděl. Dost už řečí o otcích.

Když si odmyslíme bručavé vrtění v mém břiše, moje tělo o mé chorobě nemluví. Teda trochu něco vykládá o slabosti a časté ospalosti. Sednu si a sedím jako pecka, například u televize. No ale viděl už někdo někdy pecku stát? Ležení teď nechme stranou.

Chtěl bych, aby mi bylo znovu lehkou u srdce. Srdce jak z olova.

Když pomyslím na výraz v Micanově obličejí, nebo v Györgyově, přece jen se věci mají tak, že mnohým, když se na mě podívají, připomenou smrt. A mě to vlastně vždycky překvapí. A přitom se za adepta na věčný život nepovažuji o nic víc než kterýkoli atlet zdravý jako řípa. Že jsem zdravý jako řípa, to jsem snad už někde prohlašoval, s poznámkou, že řípa může být eventuálně červivá. V takových (v jakých?) chvílích cítím nutkání nalistovat si v knihách choroby, jimiž může taková řípa trpět. Rakovina řepy alias řepovina — to vůbec nezní špatně. Je blízkou příbuznou ruského malíře Repina a projevuje se nezaměnitelným symptomem, totiž tím, že vyroste řepa balšája, prebalšája.

Takový ten rozběh končící odmrštěním zpět na startovní čáru, trochu otálení s Blixenčinou variantou, to všechno znám už

z dřívějšíka. Vždycky tam bylo před začátkem, před Začátkem, tohleto nervózní přešlapování, odsouvání. Kdy tedy jako opravdu skočit po hlavě do já-ani-nevím-čeho.

Zajímavá byla včera naše rozmluva s Micánkem o dramaturgii, o publiku, o účinku. A jestli jsem opravdu chtěl napsat *jednoduchý* příběh. Mám dojem, že ano. Dokonce jsem si dlouho myslel, že takový je. Ale pak jsem byl nucen pojmout podezření, respektive sledovat pohyb látky. K anglosaskému přístupu to má dost daleko! Jsem zvědavý (?), jak to bude s Blixenkou.

Dostal jsem mejl, abych se uzdravil, a v něm text od Gerda Theissena. Podívám se po něm, abych věděl, kdo to je. Neuměle to tady přeložím a úryvek si přivlastním, jak mám ve zvyku: Neexistence obrazu Boha je dvojnásob symbolická: Člověk budiž svobodný ve vztahu ke všemu, co sám stvořil. Necht' nezaměňuje své dílo za Boha. Ale i Bůh necht' je svobodný ve vztahu ke všemu, co si o něm člověk myslí. Člověk necht' nesměšuje své lidské představy s Bohem. Bůh není vidět na obrazech, Bůh je slyšet ve slovech. Co tedy můžeme zvat legitimními obrazy Boha? Veškeré představy a myšlenky, které umožňují pochopit, že on je nepochopitelný. Nepochopitelný, nepoznatelný je člověk, stvořený k obrazu Božímu. Zobrazit člověka máš rovněž zapovězeno, pakliže by měl být jeho obraz definitivní.

To je teda překlad za všechny prachy, šklebím se nad svou prací. Ale text se sem hodí. Theissen je protestantský teolog. I v Budapešti dostal doktorát honoris causa. Měl bych ho číst. A kolik dalších věcí ještě... Nebud' cimprlich. Opravený citát od Kiše: Plač, nebud' cimprlich. —

Jen vykročte a jděte, maličká. Tak by se to mělo dělat se vším, jenom tak vykročit a jít.

NEDELE 8. LISTOPADU 2015

Sedím u sv. Ladislava. Čtu sérii publikací s názvem *Léčba rakoviny*, zatímco mi budou testovat krev, aby pak do mě začali kapat. —

Proč to sem ale píšu? Jako líčení krajiny. Vyzrazil jsem za mlhy, dorazil jsem do světla. Za tohle by se nemusel stydět ani Coelho.

PONDĚLÍ 9. LISTOPADU 2015

Motto (koncept): Už ani humra nemůže člověk sníst v klidu.

A čas zase uháněl, hop a skok, jako ti hlemýždi, kteří frknou, jakmile člověk chvilku nedává pozor. Den začal, nebo jsem jej možná načal já, jako bych byl na dovolené. Spal jsem s jedním přerušením do 10 a potom jsem se na delší dobu naložil do vany. Vzpomněl jsem si na otce, přesněji řečeno na otcovo tělo. A jak snadno se myje ten zbytek mých vlasů! Zase jedna výhodička, kterou jsem získal.

Potom jsem ovšem předváděl nejnovější ze svých paměťových atrakcí. Jak je to, hernajs, s těmi mými ročními termíny? Jsou odřeknuté, nebo jen čekají a čekají? Diváci dostávají z popudu obecního úřadu studené občerstvení a jen čekají a čekají jako v nějakém Buñuelově filmu. Nenudí se, někteří odříkávají zpa-měti moje texty jako básničku — zkrátka a dobře ubíhá jim čas v mé velké skromnosti.

Ani z počítače, ani z notesu nelze vyčíst nic, co by situaci ozřejmilo. Opět jedna věc, která je deprimující. Snad v tom mají jasno u Hanserů. Včera v poledne ohromný **zabíjačkový** oběd. Předtím jsem ještě odtápnal k Dunaji. Na jednom místě jsem si sedl na zídku, podíval jsem se do slunce, zavřel jsem oči, svět, který jsem ve skutečnosti vůbec neviděl, zářil jako úžasný prelud a na okamžik se mi zezdalo, že je všechno v pořádku. Dlužno však dodat, že ten svět byl prázdný, nebyl v něm čas, tedy ani minulost, ani přítomnost, ani budoucnost, ani lidé v něm nebyli, ba jako bych ani já nebyl člověkem, jen jakousi vědecko-fantastickou entitou z nějaké Lemovy povídky, něčím, co je ale svým způsobem schopné vnímat ten oranžově se blyštící tanec. Je možné, že jsem byl v ráji? Ráj jako konec, jako završení, a v důsledku toho zrušení existence Boha? To by byla věru zajímavá teologie. Celé se to odehrálo v ulici Pirotsky Rozgonyiové.

Jsou určité protipohyby, ale jako by můj život i nadále uplýval od slova ke slovu. Nevím, jak jsem dospěl k úsloví „orel much nelapá“, jestli mi to nasadila jako brouka do hlavy slečna Inivka, nebo někdo jiný, ale ať už to bylo, jak chtělo, můj mateřský jazyk odtud měl už jen co by kamenem dohodil (a zbytek došel) k pokračování „sorela však lapá mušince“. Ale co jsem tímhle povídáním chtěl demonstrovat?

Snad teď přece jenom půjdu na oslavu Imreho narozenin. O mnoha věcech se musí mlčet, přičemž Imreho bystrý a radikální rozum může z jeho ubohého těla, ztrápeného časem a dějinami, kdykoli vyrazit ven a jeho pohled by slušňácky zamklého (zamlčujícího) týpka, kterým jsem, hravě odhalil. Možná si tedy udělám ostudu, ale já to risknu. Uvidíme, jak to dopadne.

ÚTERÝ 10. LISTOPADU 2015

Imreho trpící tělo. Jak nenachází vhodné místo v posteli (ve světě). Hned na začátku poměrně dramatický výjev, vstane, chce mě obejmout a uklouzne. „Mám zlomenou kyčel.“ To sice ne, ale praktický lékař zavolan být musel. S citem mu ohmatám nohy, oteklé kotníky, silná lýtka. V jeho těle je ještě síla, zatímco vše hovoří o nemohoucnosti.

Chvíli hosty nechám, aby mě chválili, jak dobře vypadám, i ty vlasy, a vůbec, ale potom všechny pošlu do háje zelenýho. Přátelé, abych to shrnul, jděte laskavě do — však vy víte, kam. Což radostně berou na vědomí.

Imremu občas zableskne v očích jako kdysi. Ale věty se podlamují v kolenou a odstavce už ani nedělá. Už by neměl veřejně vystupovat. Kdo ochrání jeho důstojnost?

A pil jsem dobré šampaňské a chroupal jsem něco čokoládového. Inivku uvnitř mě to jistě potěšilo.

Máme tu večer. Zase olověné srdce. Binec kolem večere. Měl jsem jíst ve společnosti Inivky, objednat si něco čerstvého. Místo toho

jsem se sám nešťastně nimral v nudných vejcích se šunkou. Vrazil jsem do toho lžíci zakysané smetany, to bylo moje gurmetské gesto. Teď zase touha po spánku. Nikde nevidím jediného člověka. Ani v zrcadle. Zestárl jsem. To se musí umět vyslovit bez sebelítosti. A samozřejmě bez pýchy, protože i ta se může zadní brankou vplížit.

STŘEDA 11. LISTOPADU 2015

Martínek má svátek, na Martínka svítí slunce. Zase jsem se probudil až po 10. Výborná snídaně, prostě jak říkám, jako bych byl na dovolené. Ale já nechci být na dovolené, já chci pracovat. Napadlo mě (n. m., zkratka za napadlo mě, jako jsem to měl v *Opraveném vydání*, ale neručím za to) něco strašlivě idiotského, totiž že nechci být člověk (ačkoli to má mnoho příznivých důsledků, například gulášovou polévku), nýbrž jen jakési to, nechodme kolem horké kaše, prostě součást Boha, která psaním přispívá k úplnosti stvoření. Dejme tomu, že to opravdu tak je, že touto cestou se dá dospět k úplnosti stvoření. V tom případě se ale můžeme ptát, proč to bylo vymyšleno tak komplikovaně. Zase jsme u otázky, na co Stvořitel potřebuje člověka. Znovu a znovu o tom čtu a znovu a znovu zapomínám podstatu. Kterou proto znovu a znovu nedovedu pochopit. Musím prohlásit, že moje nepochybně existující chytrost se dost zajímavě, skoro bych řekl duhově, napojuje na moji nepochybně existující hloupost. Mám dojem, že moje hňupství je zajímavější než moje chytrost. Moje hňupství, vzhledem k tomu, že se zakládá na poměrně značném množství reálných znalostí, je osobnější.

ČTVRTEK 12. LISTOPADU 2015

Po dopoledni se jako obvykle v cukuletu slehla zem, tak nějak prázdninově, mezi čtením novin a akcí kam-se-mi-zakutálel-ten-prášek. Silou mocí neodcházím ven, pod jásavě rozzářené slunce, na procházku. Raději chci trošku paběrkařit. Prací to ještě nazvat nemohu.

Spíš takové menší kulturně-katolické šplhounství než modlitba nebo výchova nebo reflex; nebo přece jen modlitba — navzdory zbožným slovům, modlitba, která se může skrývat za slovy, ačkoli to by nebylo pravda, že by modlitbu zakryla, zastřela, zahalila stínem právě slova; a tak tomu bylo vždycky (vždycky *ted'* znamená ještě před slinivkařením), že když jsem si sedl, když si sednu ke svému stolu, je tak úlevné nahlas říci: Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé. Přibližně tady toho nechávám. Ale ~~v tom není~~ nic tendenčního, ~~to není~~ žádný nový farizejský trik, že právě buď vůle tvá vypadne.

Ostatně rozeznat farizejství od víry pravé je jedním z nejtěžších úkolů. Farizejství je vždy účinnější. A taky snazší. Hned se můžete obtěžovat ke kase. Vlastně kromě té kasy skoro nic jiného není. Skoro, protože se to dá i trochu zkomplikovat: Farizej je také věřící. Jenomže se strašně vytahuje. Myslí si, že v tom celém hraje hlavní roli. Že měl Bůh z prdele štígro, když se mu povedlo naverbovat tak štramácké vojáky. Tím z prdele štígretem si nejsem úplně jistý. Vlastně bych to mohl přeformulovat. Vlastně! A co vlastně ne? Vždycky se nabízí víc než jedno řešení, a ne všechna jsou vzájemně poměřitelná.

Po (odborný výraz:) srágořivě zdlouhavém váhání jsem přece jenom šel na udílení Ceny Pétera Horvátha. Sympatičtí mladí lidé. Byli podezřele taktní, ale nevadilo mi to. Nad mladou literaturou bych se mohl zamyslet, jaká vlastně je, jak se to celé mění, v jaké je literatura situaci, jaké jsou dnes literární ctižádosti. Autoři jsou věcní a zároveň plní citů, chtěli by se vrátit zpět k realitě (nemohu sem nedat vsuvku: k „realitě“) a jsou bezmezně literární (to máme občas společné), visí ve vzduchu a chtějí mít publikum a také si je zorganizují. A jsou tak talentovaní! Mihály Víg jim k tomu hrál na kytaru. Geniálně si mumlal pod fousy. Stejným stylem přednesl báseň od Petőfiho. Jako by se jejich nové texty nedaly tímto způsobem antiinterpretovat, nanejvýš z nich jde udělat parodie.

Zdřímnutí po obědě. Šel jsem (na výlet) k zahradní brance a zpátky. Vzduch je hladivý, ale čerstvý. Slyším se, jak funím. Čím to může být? Funím jako dědek. Přestat si přidávat francouzské brambory bylo těžké. K probuzení si pomáhám bílou kávou. Vzrušující referát — ale aspoň je pátek třináctého. No a co má být? O moc napínavější by nebylo ani to, kdyby náš dům najednou obsadili lupiči, vykroutili by mi pero z ruky a... a pokračovali by v mém deníku, prostě v psaní do tohoto sešitu, a vůbec není vyloučeno, že právě to se už dávno děje. Mě odsunuli do kouta, už zasmřádám, ale je to vůbec nezajímá, pořád jen píšou a píšou. Lupiči speciálové. Rabiáti zvláštního ražení. Kdybych žil a měl vliv alespoň na *tuto* jednu větu, je dost možné, že by teď následovalo slovo rabelaisové. Nebudu na tom dál trvat, možná, že ti rabiáti opravdu jsou, ale kašlou na sebereflexi. Konečně někdo, kdo je tak, jak je. (Barevné vzpomínky si zpestřujeme slepými uličkami.)

Zato v žaludku mi kručí tak velice, s takovou silou, elánem, hlasitostí a ctižádostí, že ve srovnání s tím je symfonie *S úderem kotlů* — pouhým pšoukem stydlivého andělíčka.

SOBOTA 14. LISTOPADU 2015

Večer pod pampou. Jsem s nervama Hynais se hukáže. (Prosím za prominutí. Až se tobě trásti bude ruka, taky si bude psát, co ji napadne, a překladatelé ať mě klidně picnou [jako by to už nebylo jedno]. Nebo se. Nebo ať jejich vynalézavost nezná hranic.)

Na chalupě. Teď unavený. Tam jsem si taky na dobrou hodinku lehl. Nemám teď dost trpělivosti, abych psal. Abych dělal cokoli. Dobrý i špatný den najednou. Špatný vinou únav a návalů nepozornosti, dobré bylo povídání s Gustíkem a jeho přáteli (Zoli Kovács, Laci Darvasi atd.).

ÚTERÝ 17. LISTOPADU 2015

Tak z tohohle dnes věta nebude. Hrom aby bacil do té mé chudokrevnosti! Budu muset dohnat celé dny. Zítřa. Nur nicht heute.

STŘEDA 18. LISTOPADU 2015

Dříve či později bude vždycky dnes, mohl by pronést mudřec skrývající se v mém nejhlubším nitru. Dnešek mě dohonil. Tak jak? Našla by se nějaká malá úniková cestička? Úplně malá snad ano.

V pondělí, když jsem dostal krev, protože moje milovaná mi sežrala tolik krve, že jsem se stal chudokrevným jako prostá dělnice z konce 19. století nebo dobře situovaný Němec z románu Thomase Manna (nesmírně pitomá přirovnání, ale mě docela baví), vydal jsem se dlouho před vernisáží do Centra Roberta Capy na výstavu Marcellovy skupiny. Marcell mi všechno ukázal (Gerhes, Forgács). O výstavě by se dalo říci mnoho pěkného. Mezitím se začali shromažďovat lidé a já jsem měl sto chutí odejít a po chvíli jsem skutečně odešel, nečekal jsem na oficiální zahájení. Klasický úprk. Lidé měli radost, že mě vidí, nebo se spíš radovali, že mě vidí živého. Jemně se mě dotýkali a hladili mě. To se neabsolvuje snadno, proto byl také aktuální ten můj úprk. Bobtnala ve mně jakási zloba nebo její principiální možnost. Jestli se mě ještě jednou někdo opatrně a ohleduplně dotkne, já ho uškrtním. Vraždou z vilnosti by to nazvali jen ti, co to se mnou nemyslí dobře.

Teď právě příprava na večerní čtené představení hry *Mercedes Benz*. Měl bych se zabývat vstupenkami, nechci, na někoho bych to přehrál, ale nikdo v baráku to nechce. Jsem z toho rozmrzelý. Vzniká napětí, co a jak s tím bude. Také rozhodování o knížce, která brzy vyjde, například zdali se jí má dělat prezentace. Přišlo by tam hodně lidí, ale převážně ne ze zájmu o knihu. Tak radši nic. Cizí rozhodnutí jako vlastní. Na tohle nové tento si ještě budu muset zvyknout.

Bez ustání vyzvání telefon. Jako ve zlém snu. Když se nechám zapřít, je to špatně, když ne, tak je to — někdy dobře, někdy špatně. Všechno je nějak divně zasukované. Moje dny. A co, nebojme se zvýšit sázku a přestaňme být tolik útlocitní: můj život. Život se mi nějak zasukoval — to je ovšem hezké. Ale vidím možnost, že půjde vyhladit. To je čerstvá novinka, přemýšlet o své životní formě (což není totéž jako forma života, ale jistá souvislost by tu byla).

Přece jen jsem nervózní, přece jen mám premiéru. Tak se jdu oblékat.

ČTVRTEK 19. LISTOPADU 2015

Mercedes Benz byl včera moc pěkný. Sklidil jsem velký potlesk — nebo se tleskalo Inivce. To se bude už těžko od sebe oddělovat. Dnešní den (byl) ufnukaný. Vlahý, bezmála jarní, prý poslední takový. Zítra sníh a smrt. Zase špatná nálada. A co je horší, ani nevidím žádný možný zdroj radosti. Práce?, zeptal bych se, jako se ptávám neustále už čtyřicet či pětáctyřicet let. Zítra kontrola krve. Pár si nás šlo po představení sednout do blízké restaurace. Přátelé, jídlo, pití — ale nakonec jsem se stejně jenom znaveně motal a snažil jsem se, aby mi na to nepřišli.

Tady nad papírem se namáhám nadarmo. Nejsm příliš vzdálen myšlence na „Pane, pomoz mi!“; není, kdo by mi pomohl. Ono je také těžké říci, v čem. Zato však šedý čtvrtek pozlatil báječný bramborový guláš.

Nervózní, netrpělivý, v mizerné náladě, ba dokonce polekaný. Koho by to napadlo?

PÁTEK 20. LISTOPADU 2015

Teď nemám čas, musím pracovat. Imperativy pana profesora B. (nebo teď už to vypíšu celé: pana profesora Bodokyho), výmluvy se neuznávají, alou pracovat. A to jsem se schválně ani slůvkem

nezmínil o Laborfalviové, o Róze, slavné herečce a dominantní manželce kolegy Móra Jókaiho.

Po návratu z odběru krve se nedívám do novin ani do mejlů. Ne-koleduju si o průšvih. Můj průšvih mě jednou najde, (parafráze SW; tam je můj průšvih můj cíl; jazyk pracuje)

SOBOTA 21. LISTOPADU 2015

Zkoušel jsem začít, zkoušel jsem najít nějaký text, nepovedlo se. Trochu otupělý. Jedl páté přes deváté, snad proto bolení břicha.

NEDĚLE 22. LISTOPADU 2015

To je teda slabota, ty zápisky! A jako by lezly z chlupaté deky. Když jsem přemýšlel o Blixence, dospěl jsem, ale teď bych nedokázal rekonstruovat, jakou cestou, k větě: Nestačí, že je chlap, ale on má i ptáka. Do toho se dá vrtat nejen z pohledu ženské emancipace.

Dnes bylo nemocničení. Když jsem tam přijel, vyklonila se z okna rozesmátá hlavní sestra. To je fantastické, že se v tomhle dešti a mlze umí někdo takhle smát. Volám na ni do okna, že se vyklonila jako princezna. Po malé pauze: V tom případě jsem pochopitelně princ, který vás zachrání. Další pauza. Nechtěl bych být na vašem místě. Smějeme se a mrholí. Kolik je v lidech síly — a my na to pořád zapomínáme.

PONDĚLÍ 23. LISTOPADU 2015

Včera v noci potyčka nešiky, mě, s internetovým bankovníctvím, a tak najednou byly 3 hodiny. V důsledku toho pak spaní do 10. Krátká procházka v chladnu, ale slunečnu. Nestihnuté telefony, všeobecné nestíhání. Jenom sedět u stolu, to by se mi líbilo. Psát, číst, psát, číst. Místo toho jako by se mě každý poněkud kárávým tónem ptal, proč nežiji, proč nežiji svůj život. A dokonce

dělají narážky, že by to prý velice prospělo mému psaní. Tak velice, že by byl hřích toho nevyužít. To by prý byl ten pravý radikalismus.

Jsem naštvaný. Moc, pořád mě napadá tohle slovo, takhle už je toho na mě moc. Citově, intelektuálně, tělesně. Co je ještě? To je fuk, tam určitě taky moc. No a teď si vezte, že nikoli nezávisle na těchto tu máme ještě hodně moc má.

ÚTERÝ 24. LISTOPADU 2015

Chladná záře. Mám chladné tělo. To chápeme jako symbol, ale stejně by neškodily teplejší ponožky. Dospět až k „mám chladné srdce“ si netroufám. Je mi těžko u srdce, no, do toho bych ještě šel.

STŘEDA 25. LISTOPADU 2015

Den jsem zahájil ukázněně, ale marně, už je 11. — Stejně jako když řekneme Hemingway upozoruje lva (nebo můžeme zůstat u našeho osvědčeného geparda), jinými slovy probíhá dramatická událost, mojí dramatickou událostí tohoto okamžiku je, že jsem si všiml knih spadlých pod stůl. Kdy? Jak? Stvoření v sobě skrývá nepřeborná tajemství. Nevidím nic, čím bych se lišil od afrického lovce. Obejít stůl — ne, směr větru není příznivý. Schovám se pod stůl. S tímhle tím rozvrzaným tělem. Jdu na to.

Podávám zprávu. Zaprvé: Klekání bolí. Hekal jsem jako vetřechý dědek. Nebo ještě ne dědek, ale kterého bolí kolena. Jako první se mi dostal do ruky Max Frisch: *Aus dem Berliner Journal*, čímž se rozpoutalo peklo. Začal jsem číst. Jenomže mi k tomu chyběl *Montauk*. Tak jsem ho začal hledat, ale marně. Zato byla po ruce jiná kniha, Littell: *Notizen aus Homs*. — Prostě deníky, zápisky deníkového typu. Co najdu od Frische v maďarštině? Takže zase do pokoje, obvyklý sběračský životní styl, křeččí efekt. Z nějakého důvodu jsem popadl i Landolfiho povídky. Sám nedovedu strážlivě posoudit, do čeho jsem se to zapletl, jestli jsem se vůbec zapletl. Kolena mě přestala bolet.

Jedna pěkná Frischova věta (nebo tři): „Občas se podívím, že už mi bude 62 let. Žádné tělesné známky, které by ohlašovaly, že za pár roků bude konec. Jako mrknutí na hodinky — to už je tak pozdě?“ Při polonáhodném listování jsem zase něco našel, ale nechám toho. Toho zlatokopectví: „Ještě bych měl co říci, ano, a není toho málo, ale mělo by se to říci velmi přesně a prostě, tedy bez literárních ambicí; dopis v láhvi.“ Teď, když už to mám napsané, zmítán pochybami přemýšlím, zdali s tím souhlasím jako předtím.

Jsem čerstvý jako jahoda. Nebo raději jako lesní jahůdka. Prosím, jedno nepravdivé tvrzení. Važme si ho. Bojuji s otupělostí. Nedisciplinovaně jsem se začel do různých deníků. Teoreticky se to dá považovat za součást práce, ale to já už znám, s takovou by příprava trvala donekonečna. Nekonečně mnoho práce se dá těžko odlišit od žádné práce. Občas si můžeme udělat takový v podstatě rozkošnický den, ale pak si musíme denní dávku rozkoše opatřit nějak jinak.

ČTVRTEK 26. LISTOPADU 2015

Opustily mě síly, to je teď věta vrcholně pravdivá, bohužel. Spal bych, je odpoledne, a tudíž načase. Zase mě trochu pobolívá břicho.

A ulehl jsem k spánku. A vstal jsem z lože. Kurva, to je napínavý. — Do divadla měl bych, ale žádné šel bych, já tam půjdu.

PÁTEK 27. LISTOPADU 2015

Šel jsem (*Bažantí tanec*, Béla Pintér; vynikající Eszter Csákyiová). Dobře jsem se cítil napůl. Když napůl, už se dá říci, že necítil. Potom jsem dost rychle zmizel, už to byl málem úprk. Ale to se stávalo i „dřív“. Ani dřív mě netěšilo, když mě někdo poznal. Je 10 ráno, docela ukázněné zahájení dne. Ale v 11 přijde jakýsi řemeslník, mám tedy hodinu na práci. Nerad si kradu

čas takhle po troškách. A už na to ani nejsem zvyklý. Vždycky to bylo opačně, jiné věci se vměstňovaly s ohledem na čas vyhrazený pracování. Snad právě tomuhle se říká sobeckost, podotýkám bez nejmenšího smyslu pro sebekritiku.

Přišel ten pán, pan montér. Je sympatický a inteligentní. O mně se to, obzvláště to druhé, říci nedá. Skoro vůbec mu nerozumím (výměna systému, čí povinnost, na čí náklady) a strašlivě mě to nezajímá. Ačkoli — ale škoda řeči.

Sedím ve svém pokoji, on šramotí za dveřmi. A já se mám nějak doštrachat do Dánska, do blízkosti baronky Blixenové. Ne, takhle se prostě nedá pracovat. A proč jsem ospalý? Ospaloučký?

Sedím v Angelice a čekám na svého německého nakladatele. Po dlouhém rozvažování a věcné, ale spíše důležitě se tvářící poradě jsem dal svůj hlas vzrušující minerálce bez bublinek. Zkousím uhodnout nebo se upamatovat, zdali teď chci něco já a zdali se chce něco i ode mě. Taky součást všeobecného chaosu. Rád bych trávil čas labužnickým čtením teorií chaosu.

Jedna definice stáří (stárnutí): Na číšnicích není nic číšnicového. Jako by přišli jen tak, z ulice.

SOBOTA 28. LISTOPADU 2015

Včera se stalo mnoho dobrých věcí. V Angelice rozhovor s Karstenem Kredelem. Je hrozně sympatické, jak mluví o nynější situaci v Evropě. Dalo by se také říci, že je nevinný a naivní. Tím, co říká, mi velice, velice kápl do noty — a to považuji za zlé znamení. Řekl jsem mu to. Zlé znamení, to myslím tak, že to, o čem mluví, nemá šanci, že svět jako by se ubíral jinudy. Ale svému malému dítěti, opáčí, nemohu vykládat, hele, budeš žít v bezpečném světě, ale vzdej se svobody. Stoprocentní bezpečnost je beztak nemožná. Můžeme se uzavírat, jak chceme, stejně se uzavřít nemůžeme. Kolem toho jsme se motali. Bylo mi příjemné ho obejmout.

Potom jsem čekal na šedé tramvajové zastávce šedého města a Inivka se ptala: Chceš být šťastný? Nebo spíš: Proč nechceš

být šťastný? Bodla mě do jater. Aspoň si myslím, že tam mám játra. — Pauza, jdu k bráchům na oběd. Padá sníh, padá sníh, pojedeme na saních. Tak by to mělo být. Na saních tažených koněm. Koní je málo, sněhu je málo a kde bychom asi vzali saně, lidi na lidi jsou jako saně. (Och, jak vtipné!)

Byl to dobrý oběd, trochu jsem se vzdálil událostem, abych tak řekl. Nepozorné bytí. Byl zřejmě jistý nepříliš talentovaný, avšak pilný Sartrův žák, který *tento* pojem zavedl, ba šel ještě dál, rajtováním na tomto pojmu si chtěl vybudovat univerzitní kariéru. Nemám o něm zpráv. Od dobře informovaných francouzských známých jsem se dozvěděl tolik, že to byl člověk nevzhledný (podle jednoho maďarského nadšence vypadal jako básník Mihály Csokonai Vitéz) a jeho nevzhlednost nezakrývalo nic, ani vášeň, ani osobitost osobnosti jeho osoby. Tak dost.

Než jsem došel k Szütsovi, úplně se setmělo. Kde je?, vybafl jsem na něho. Posunkem hlavy ukázal na stůl, tam je, hříšnice jedna. Velmi vtipné, řekl jsem nepozorně. Opravdu nerad bych se příliš průhledně chvátil („jenže co můžu dělat, jsem prostě ohromnej“), ale z knihy (ze své knihy) dokážu mít pořád stejnou radost jako celých těch čtyřicet let. Ani to vzrůšo neopadá. A teď, s Miklósem, se to všechno zdvojnásobilo. Otevřel pěknou láhev červeného (nejsme v reklamním bloku, ale prozradím vám, že bylo ze Szekszárdu), několikrát jsme si pořádně zavdali, pokaždé jsme si přitukli a dívali jsme se jeden na druhého nadšeně a vděčně. To je hrozně krásné, když člověk dělá knihu ve dvou, ta možnost dívat se jeden na druhého.

PONDĚLÍ 30. LISTOPADU 2015

Včera jsem měl pocit, jako by mě Inivka vykrákala za flígr (to se neříká, vykrákat by mě mohla za vlasy, ale za flígr mě musí chytit), řkouc, že jí je to málo, ona chce víc, víc oddanosti a nadšení. Mluvila sladce, bez výčitek. Jako by hájila moje zájmy. Já jsem měl rovněž ten pocit. Najednou jsem si vůbec nedovedl představit, že bych žil bez ní. Celé moje tělo vyplnilo zvláštní

mravenčení, to dělala ona. Byl jsem lehký a silný. V tomhle stavu jsem šel na večerní — co vlastně?, oslavu. Miklós přinesl knihy a společně jsme je rozdávali a podepisovali jako jednovaječná dvojčata. Vy dva jste se teda hledali, až jste se našli, smočil si někdo. Skromně jsme se usmívali, fialinky nenápadné, ale v kostele se oddat nedáme. Blbnutí, ale dělalo mi to dobře. Všechno mi ten večer dělalo dobře, lidé, povídání, jídlo. Nebylo by bývalo od věci probrat pár významnějších aktualit, ale do toho večera, vystřelujícího chvíli sem, chvíli tam, se to nevešlo. Také roztočilosti připisatelné na Inivčin vrub byly úměrnější než obvykle, nebo k nim přistupuji benevolentněji. Domů jsem sice přišel ve 12, ale nebylo mi to nic platné, protože jsem se pak ještě do 3 zabýval různými prkotinami, takže dnešek mi začínal dost ztěžka. A ta těžkopádnost mu zůstala. Několik pokusů pustit se do práce, ale nic, velké konkrétní nic. V této věci budu ještě usilovat o změnu. Ale vinou počasí, tohoto šedivého už nepodzimu a ještě nezimy, nemoci, mého věku, ono je vlastně úplně jedno, čeho, jsem dnes otupělý. Člověku otupělému nepracuje se dobře. (Mudřec skrývající se v mém nitru...)

Bez ustání zvoní telefon. Nikomu z nás se nechce zvedat sluchátko. Výčitky svědomí v tomto ohledu jsem ze sebe vymýtil. Ostatně i černé svědomí může být podnětem ke psaní.

Občas mě opanuje — v podstatě směšný — pocit „už toho všeho mám dost“. Teď mě napadá, jak včera někdo nadšeně, že má radost, že vidí a čte, že to nejhorší mám za sebou. S rozkoší do něho vrážím trn: Nic nemám za sebou. Rytmická pauza. Vždyť ani nevím, na čem jsem. Ale ať už je to cokoli, *za sebou* to nebudu mít nikdy. Ze způsobeného zklamání jsem se vysloveně radoval. Ale proč vlastně? Dělalo mi dobře, že jsem zlomyslný? To by snad souhlasilo. Vyvažuji nepřetržitý proud dobrých úmyslů. Myslím, že jen zafungoval můj smysl pro rovnováhu, v provádění zlomyslností nejsem žádný velký profesionál.

Dneska jsem slabý. Jako moucha.

ÚTERÝ 1. PROSINCE 2015

Ukázněnější den. Můj hodný nakladatel Nyáry přivezl autorské výtisky *Hříšnice*. Z knihy měl viditelnou radost, já ji mám už několik dní. Má záviděníhodnou kravatu. A to mi znovu připomíná, že já se vlastně neoblékám, jenom nosím šaty. Občas mám nějaký lepší a dražší kus oděvu, ale bez souvislosti.

Směšný malý stíneček na slunci, že bych měl psát text na obal naší společné audioknihy s Kertészem, někde už jsem o tom něco vytůkal, jenomže to teď nemůžu najít. Zato jako bych trochu pokročil s Blixenkou. Text hezky odsejpá, nevím sice kam, a jako bych si pořád usekával ruku. Sebeomezování.

Po obědě jsem si chvílku zdříml a pak jsem vyšel na ulici dát se probouzet jarním větrem, který k pozdnímu podzimu vůbec nepatří. Přece jen kolem svého těla nadělám víc círátů než před Inivkou. Před Kristem a po něm, Před Inivkou a po ní. Nebo je to obyčejné nezdrořáctví? Kdepak nezdrořáctví, spíš jen prázdnota.

STŘEDA 2. PROSINCE 2015

Do včerejšího večera mi ztěžklo srdce, a tak jsem se dnes probudil sklíčený. Skličující jsem já. Na to si musím nějak nechat zajít chuť a pracovat.

Nepřekonatelná touha okamžitě si znovu přečíst *Paní Dallowayovou* od V. Woolfové. Knihu nenacházím, ztrácím půl hodiny. Tomuhle chcete říkat klid na práci? Žuchl jsem do křesla stojícího u okna a čumím ven, přičemž můj ksicht je klasicky zoufalý.

S obrovskou chutí třetinu klasického kremeše. A před zákuskem — ne moc velký! — kus jitrnice a jelítka. Sedím u svého stolu (Woolfová se našla), občas zamhouřím oči a zmizím z tohoto světa kdovíkam.

Podřimuju. Právě vyšlo najevo, že Cunninghamovy *Hodiny*, které se mezitím rovněž staly předmětem hledání, jsou

u dcerušky Žožó v Berlíně. Neptám se, proč, v ochablých rysech mé tváře se zračí smutek a bez jediného slova střílím. Jak vyvraždit rodinu — příručka pro začátečníky.

Hadi, ne, ~~hany~~, ne, chaluchy, ano, jako by mě stále pevněji a pevněji omotávaly a svazovaly chaluchy. Nevím, co by tu mohlo odpovídat chaluhám, ale svazuje mi to život. Pomalu se ani nepohnu. Patří vrávorání mezi pohyby?

SOBOTA 5. PROSINCE 2015

Ani jsem si nevšiml, že tolik dní vypadlo. Pokud na sebe den hodně upozorňuje venku, snižuje to jeho šance tady uvnitř, v sešitě. Dnes byla autogramiáda v knihkupectví Téka. Fůra lidí, místo jedné hodiny tři, nádherně únavné. Mnoho příjemných klasických okamžiků, bez kterých se správná autogramiáda neobejde. Je večer a jsem pořádně utahaný. Nemotorně si hraju s topením. Chce to víc píce, má-li člověk ubíhající dny uchopit, chytit, popadnout za křídlo.

NEDĚLE 6. PROSINCE 2015

Micánkův svátek. A zas je večer. Utahaný, a teď bych měl pracovat. Vynechané dny jsem doprovázel netrpělivým (a tudíž zbytečným) psaním poznámek: Ve středu jsem udělal chybu, měl jsem jít na prezentaci té knihy o Faustovi. Ráno v Klubrádiu s Miklósem. Podle jedněch to bylo dobré, podle jiných méně dobré, ale my musíme vědět, že to dobré nebylo. To by se mohlo a mělo vysvětlit podrobněji, ale viz: netrpělivost. V pátek 4. s Elődem Juhászem v jeho rádiu — na téma čas, hudba, Zoli Kocsis. Potom jsem se ale vybil a na slavnostní setkání účastníků ankety Prima Primiissima už jsem nešel. Fantastičnost a dojemné pozornosti, prostě to, co jsem zažil na včerejší autogramiádě, bych měl taky zaznamenat podrobněji. Potom restaurace Kiskakukk.

ČTVRTEK 10. PROSINCE 2015

Kam se poděly pondělí, úterý a středa? Pondělí vyplnila usilovná práce, nejdřív podepsat sto číslovaných exemplářů (v Miklósově ateliéru), potom „televizní“ interview o knize. Nebyla to televize, ale internet, Facebook a tyhlety věci, reklamní akce, náhražka prezentace knihy. Půlhodinový spánek na Miklósově pohovce. Pohovl jsem si. Ve vteřině jsem usnul. Pak jsem ještě šel do divadélka Szkéné na *Alžbětu I.*, režíroval ji Rémusz Szikszai. O tom by se také dalo a mělo rozsáhleji. Takhle jsou ty záznamy nudné. Raději s tím přestávám.

Ráno v sobě zase mělo několik zádrhelů, jako když se přetrhne film, stojím, koukám před sebe a nemyslím v podstatě na nic. Ani na to, že bych měl a na co bych měl myslet. Potom pohlédnu do zrcadla a mnoho nechybí, abych se, téměř zahlcen sebelítostí, rozplakal. To bych měl zapřít, vždyť je to k smíchu. Jo — a bolí mě levé stehno (protéza), dost výrazně. A teď toho nechám.

PÁTEK 11. PROSINCE 2015

V domě (v blízkosti mé osoby) zakazují používání slova kotel. Mimochodem teď, v poledne, právě funguje. Dopoledne rozhovor pro Inforádió. Nemohl bych tvrdit, že jsem nějak zvlášť exceloval. Pár světlých okamžiků v záplavě koktání, rozpaků a mluvení z cesty. Z počítače zmizely poznámky k adventní pohádce o broučínkovi. Ale už jsem je dal znovu dohromady. Den tedy nezačal zrovna slavně. Fůra prkotin, které mě otravují. A taky mě bolí stehno, protéza.

PÁTEK 25. PROSINCE 2015

No, to je pěkné, tenhle sešit mě neviděl už čtrnáct dní. Blahopřeji. Poslední věta je aktuální i teď: Bolí mě stehno, protéza. Mám chuť se pomodlit, číst Bibli. A co mi v tom brání? Nic.

SOBOTA 26. PROSINCE 2015

Skoro do 1 v posteli, spaní. V téhle židli mě vždycky bolí stehno, protéza. Stačí, abych si sem sedl, a už mám větu. Na dnešním dni zatím (15 hodin) nebylo nic vánočního. Tak si teď přečtu něco z Bible. Respektive stejně jako včera — Reza Aslan: *Zaelot*. V domě je ticho. Žožó s rodinou u tchyně. Gitti má zvýšenou teplotu. Já se neměřím. V životě jsem se tolik nezabýval (nepatlal) s oblékáním. Jak to může souviset se slinivkou břišní? Stále přicházím na nové a nové významné medicínské objevy. Bezplatně je přihraju Bodokymu.

Jsem otupělý, ospalý, zesláblý.

PONDĚLÍ 28. PROSINCE 2015

Jsem otupělý, ospalý, zesláblý. Nevím, čím uplynul včerejší den. Převážně ospalostmi. Stejně jako doteďka ten dnešní. Probudil jsem se po 10. A v půl 1 jsem si nanovo lehal. Potom zas a znovu. Teď zkusím nabrat nějakou sílu nebo kázeň. Číst. A aby mě nedeprimovaly věci praktického rázu, CT-CD a podobně. Můj doktor se snaží sejmout z mých beder veškerou zátěž a já si to málem nechám líbit.

PÁTEK 1. LEDNA 2016

Večer. Den plánování. Žádný plán. Včera silvestrovské oslavy. Unaveně, ale fajn. Dnes spaní do poledne. Ke konci vídeňský koncert. Odpoledne všichni u Mitiče. Jsou milí. Zesláble.

PONDĚLÍ 4. LEDNA 2016

Pohraničnicků 18. CT. Matné vzpomínky, že mám pít. Piju. To je to, co teď je. Není co zapisovat. (Špatná věta, vždycky je. Vždycky by mělo být co.) Radši si při čekacím pití přečtu kousek Daisy. Tahle podezřelá tekutina údajně zvyšuje pravděpodobnost průjmu. Ale až večer, údajně. Zpětně si pak nalistuji, jak dopadlo to

dřívější CT, kdy to dělali?, snad někdy v září. Matně si vzpomínám, že něco takového už jsem sliboval. Nic nevím, na všechno si jen matně vzpomínám. Matné vzpomínání, tvé jméno je já.

SOBOTA 9. LEDNA 2016

Z pondělka jsme přeskočili na sobotu. U indiánů bych se jmenoval Líné pero. Nebo Chromé zápěstí, slavný nespisovatel. Škobrtám, to je snad odpovídající výraz. Ale ani ten nemám chuť napsat, taky ho nenapišu. Zato včera jsem nakonec přece jen napsal ten text pro Kurtága. Docela se povedl.

ÚTERÝ 12. LEDNA 2016

Včera Nemocnice sv. Markéty, ráno. Odběr krve, EKG, moč. Hledáme odpověď na otázku „Proč kašlu?“ a teď odpoledne si půjdu pro nálezy a odborný posudek. Jenže takhle, ať se na mě nikdo nezlobí, se těžko zavádí nějaký pevný pracovní řád. A to jsem trval na vstávání v 9 hodin. Ale musel jsem ještě zařizovat něco ohledně důchodu a vyřešit autogramy. Takže najednou byla 1 a mým nejhodnotnějším činem konzumace jednoho vajíčka naměkko, uvařeného jedna báseň. Teď skromný obídek.

STŘEDA 13. LEDNA 2016

Ovšem včera večer u Závady společnost a společenský život a extra pro mě vynikající červené, které dodal Kerkékgyártó. (Dodatečně poděkovat!)

Jaksi zašmodrchané je to — s čím vlastně? Například se mnou. V takových těch denních drobnůstkách. Například kde nebude trapas, když vystoupím. Podrobněji se o tom šířit nemá cenu. Nějak se nikam nedostávám. Totéž na úrovni nakladatelství. A tyhle řádky jsou taky takové zašmodrchané.

ČTVRTEK 14. LEDNA 2016

V 9 těžkopádné, to jest vícefázové vstávání, sprchování, snídání. Včera večer skoro hodina vyplýtvaná na léky. Sluníčko svítí jako o závod, ale nemám chuť jít na procházku. Nějak příliš mnoho kontaktů s příliš mnoha lidmi. Nebo to tak bylo vždycky? Už zase je poledne, 1. A zase jsem ospalý, ale bráním se.

PÁTEK 12. ÚNORA 2016

Skoro se mi nechce věřit, že jsem sem už takovou dobu nic nenapsal. Sem tam vystoupení, menší texty. Především Végelův večer, včera Bujdosó. A obojí bylo fajn, obojí se mi líbilo, ale. Je v tom jedno ale. Já bych totiž fakt tyhle věci neměl dělat, měl bych se vrhnout na Blixenku, ať už to znamená cokoli. Jak to, cokoli?! Znamená to psát román. Co je to román a psaní románu, tam už by mohly být na místě všelijaké otazníky.

Teď dopoledne otravné potíže s žaludkem nebo spíš s břichem. Pobolívá mě a mám průjem. Teoreticky to není nic děsivého, ale mohli bychom pomýšlet i na velmi zlé věci. Na které já nepomýšlím, zato hlasitě sténám. Lépe řečeno tak, aby to nikdo neslyšel, protože v tom případě by se — nikoli nelogicky — polekali.

Zkrátka a dobře bolím, a tak je těžké něco dělat. Stejně těžké je nedělat. Navíc cítím, že jsem ztěžkl. Velká olověná koule v mém bachoru a střevech. Ale v tom už je víc poezie než zkušeností.

Stokrát nic, které mě požírá. On je to koneckonců problém na slinivce nezávislý, ale stejně ho zhoršuje, jak může.

NEDĚLE 14. ÚNORA 2016

Mě lze málokdy vinit z toho, že bych s někým sympatizovala. (Helen Mirrenová ve filmu *Láska na kari.*)

PONDĚLÍ 15. ÚNORA 2016

Sedl jsem si do pokoje a ztratil jsem se mezi sešity. Alespoň dvě hodiny jsem nevěděl, čím jsem, a nebyl ze mě žádný užitek. Je v tom něco přirozeného, vždyť v pokoji se nesmí být jenom někdy, musí se tam být vždycky. Vypadalo to, jako bych si zvykal zpátky.

STŘEDA 17. ÚNORA 2016

Pondělí odletělo s Kurtágovým koncertem, včerejšek jen tak. Setkání s manželi Kurtágovými. Upřímná radost. Ach, kolik by se toho o nich dalo napsat. Je vidět tu velikost a taky to, v čem spočívá. Troufnu si tvrdit, že v pozornosti. Jak ten Kurtág umí věnovat pozornost. Ne ze zdvořilosti, ale zevnitř, doopravdy. Občas na mě promluví jako na rovnocenného kolegu. A proč taky ne, mohl bych říct s přirozenou prostořekostí, ale stejně mě to vždycky překvapí. Možná proto, že já dávno vím, kdo on je. Když já jsem ještě — co? Ani s daty to neklape. Tenkrát už jsem jakési cosi byl. (Dodatečně jsem vyškrtl jedno snad. Snad by snad bylo mým nejpoužívanějším slovem, kdybych svoje věty čas od času neokopal.)

Velice poeticky jsem si představil (lépe by znělo, že se mi zdálo, ale od toho, že sem napíšu, co se skutečně stalo, si něco slibuji; ne, že upřímnost dojde zasloužené odměny — ačkoli počkat!, vlastně ano, opravdu si od toho slibuji, že mi to jednou ne Nebe, ne Země, nýbrž text nějakým způsobem vrátí, nebo tak něco; podotýkám, že normálně si osobní otevřenosti autorů příliš necení, to si každý rozhodne sám a já jen krčím rameny; kdybych byl důsledný, měl bych se tak zachovat i teď; nebo se dá předpokládat, že upřímnost textu je výjimečně v souladu s upřímností autora?, že deníky by snad [!] mohly být takovým útvarem?, to si nemyslím; v tuto chvíli nevím, zdali z toho bude kniha, a proto ať zůstane vězet v této rozporuplnosti; rád bych věřil, že je to moje rozporuplnost; vždyť co by ze mě bez mých rozporuplností bylo?; no, pomalu už by to stačilo, hajdy ven z té závorky), nuže

představil, že pod rouškou noci (rouška noci už patří k té poetické části) ze mě ta má jediná vyleze, nechce se mi žertovat, že zády, využije faktu, že ~~tyto~~ řádky píšu tužkou (už jsem zapomněl, proč), a obrovitou gumou odtud všechno, do poslední čárečky, vygumuje. Jak velkou hromádku ugumovaných cucků gummy by to asi dalo? A ona si k té hromádce dřepne a chechtá se. Co myslíš, nakloní něžně hlavu k rameni, dá se z těch ugumovaných kousíčků rekonstruovat vygumovaný text? Musel bych jí nadat do zkurvydcer, ať už má, nebo nemá promiskuitní maminku (dost možná, že jsem to já, ta kurva, která je maminkou mé slinivky břišní), ale snad se ten text opravdu dá rekonstruovat. Zuření a podlézání jako už tolikrát.

Po chvíli ticha začne hovořit o mém *tragickém potenciálu*, o tom, že nemohu všechno schovat za svým nepochybně velkolepým projektem nevážnosti. Nebo do idiotismu již zmíněné ontologické pohody. A že ona mluví o tragickém potenciálu duše, nikoli slov jako já. To nejde, zvýší nafoukaně hlas, aby jenom slova, aby všechno furt slova, prostřednictvím slov...

Strašně rád bych jí vmetl do ksichtu, dyť ty seš taky jenom ze slov a docela hezkejch, hele, poslechni si to, rakovina slinivky břišní, ale jsem zticha, vím, že nemám pravdu. Víím, že nejsi jenom ze slov. Ale s mým tragickým potenciálem táhni do prdele. Jestli chápeš, jak to myslím, huso hloupá.

NEDĚLE 28. ÚNORA 2016

Teď bych tu měl zřejmě vyložit, kde jsou vynechané dny, nejspíš na papírcích, pak se po nich podívám, nebo ne, ale ~~já~~ musím rychle napsat větu, ba dokonce snad myšlenku. Jež vyrašila z toho, že přílohou k dnešnímu obědu bude dušená mrkev. A slovu mrkev se každý vyhýbá, neboť zní podobně jako mrtev. Ale co jsem chtěl zaznamenat, je to, že jsem se tím dostal do jazykového prostoru, ve kterém jsem úplně sám, jako kůl v plotě. V mých komentářích se ozývá homérický smích, zatímco všichni ostatní brečí nebo jsou naštvaní, že já nebrečím.

Záznam z Kosztolányiho deníku (na který jsem narazil čirou náhodou [András Veres: *Adyovský komplex u Kosztolányiho*, Nakladatelství Balassi, 2012] — je to tak poutavá kniha, že se z ní těžko vyprošťuji): „Jediné, co chci říci, ať už je předmět, jež se mi podaří uchopit, sebemenší, je to, že zemřu.“ Uznávám, že jediné, co chci říci já, je věc méně významná. Myslím, že jediné, co chci říci, ať už je předmět, jež se mi podaří uchopit, sebemenší, je to, že žiji. Nyní jsem teoreticky smrti blíže než před čtyřiceti lety, ale nevidím, že by se na tom něco změnilo.

Tiskneme ucho na koleje, neuslyšíme-li nějaké podezřelé dunění, v němž bychom dlouho dopředu mohli zaslechnout hrozbu, ozvuky soupravy neblahého osudu blížícího se mimo jízdní řád, to právě říká v televizi maďarský premiér. Kdo mu asi píše projevy, kdo je ten génius? Rád bych šel k němu do učení. — Pomínu analýzu toho, co slyším, přestože (!) i já jsem citován.

Je těžké nevěřit v nic. Zdalipak je ale víra, která nevede k víře slepé? O takových věcech jsme rozmlouvali s bratrem protestantského vyznání, zatímco do mě kapaly ty sračky. — Já to věděl, fakt, předem mi bylo jasné, že tahle věta na konci ještě kopne. Proto jsem, říkám Inivce, a v podstatě tím myslím otázku a na co jsi ty (na co, do prdele, jsi ty, abych se opakoval).

PONDĚLÍ 29. ÚNORA 2016

Do 5 ráno u televize, čekal jsem na **Oskara** pro *Saulova syna*. Tichá radost, když ho dostal. Teď jsem nevyspalý a motám se. Plýtvám časem, to je ten správný výraz. V roli plýtváka jsem obrovský. Včera jsem hodně myslel na Inivečku. Budu ji označovat zkratkou I., nechci žít v neustálém laskání (ó, Pane). Dodatečně to všude opravím, takový jsem nyní pojal plán. Kdoví, kolika slovům to udělám, jsem to už udělal? Nechci tu teď vtipkovat, že to tedy bude opravená verze, ale takříkajíc teoreticky se zamyslím nad tím, zdali nemá každý text svého prapředka, kterého člověk později zapatlá. Měl jsem prostě pocit, jako bych se na

televizi díval s I., ve dvou jsme popíjeli vínečko a já jsem se tu a tam odplížil do kuchyně, abych si ukousl postupně se zmenšujícího smaženého řízku. Byl šťavnatý a současně křupavý. I. je potichu, zjevně se cítí dobře, nic si ode mě nechce vydupat, je ve mně vděčná a spokojená. A spolu se mnou se raduje z úspěchu *Saulova syna*.

Telefon s Gustíkem. Že já, pokud se nemýlí, znám onkologa X. a co o něm vím, co je to za člověka, protože má za ním zajít ohledně ozařování. Je na tom hodně špatně, silné bolesti, bolí ho kosti, ani ležet nemůže. Seznam svých útrap odřikává tak hravě — ani nevím, k čemu bych to přirovnal. Vypráví mi to žoviálním tónem, je fakt neuvěřitelný. Podává neuvěřitelný výkon. A není v tom žádná zdvořilost nebo ohleduplnost jako, aspoň se domnívám, u mě, totiž abych tím svým novým já nikoho nezatežoval. Kdybych měl překročit hranice dobrého vkusu, řekl bych, že jsme se, dva odsouzenci na smrt, vesele chichotali. Teď dostal nějakou morfiovou náplast proti bolestem. Myslím na něho s opravdovou a velkou úctou. A to, co píše, se rovněž ozývá tónem onoho bezstarostného veselí — s obvyklou silou, ostrím a nenapadnutelnou čistotou. Nemáme ve zvyku myslet na něho jako na velkého člověka, ale on jím je. K čemuž je zvykem (mým zvykem) dodat: jak po lidské, tak po umělecké stránce.

Nešel jsem, ne, přece jsem nešel na schůzku spolužáků z gymnázia. V poledne mi začalo být nevolno, ani jsem neobědval, do poslední chvíle jsem vyčkával, ale nepřešlo to. Přijel pro mě Zsolt ještě s někým, jím jsem to řekl. Potom jsem si lehl a na dobré dvě hodiny jsem usnul. Teď se snažím vpašovat do svého dne nějaký smysl. Pašování smyslu by klidně mohlo být povoláním. S jakou asi trestní sazbou? Byl přistižen při pašování smyslu.

V těchto dnech na nikoho nemyslím víc než na I. Z toho (nebo nevím, z jakého) důvodu se mě najednou zmocnila, zmocňuje těžko definovatelná slabost. Nepatrné chvění v břišních partiích plus k tomu se cítím tak bídne, cítím se být takovým bídni-

kem, až mi to vhání slzy do očí. Ne, že bych se oplakával, pláču jen tak, pro nic za nic. Ale takhle romantické to podle mě není, mělo by se to popsat nebo o tom psát sušším (neslzávým?) stylem. V *Opraveném vydání* jsem se úzkostlivě snažil odlišit pláč od slzení. Prostě zničehonic mi je šoufl, šoufl se vším všudy. I když teď k tomu není žádný nový důvod. Ale jak se zdá, jednou jsem dole, jednou nahoře.

ÚTERÝ 1. BŘEZNA 2016

Ležím na transfuzním. Tady už jsme byli, není-liž pravda? Zavedli mi, co se má zavést, a teče do mě krev. A to mi prý udělá dobře. Cestou sem mi telefonoval Marcell, že náš barák kvílí a pojišťováci ho na to upozornili a tak dále. Chudák, celou tu starost naložím na něho. Že by se někde v domě otevřelo okno? Nevím. Nenechal jsem tady hůl?, ptá se ochraptělý hlas. Jako bychom byli ve známém vtipu. Ale nejsme v něm. I tady je chodba plná pacientů, respektive lidí pacientského vzhledu. Sestřička doporučuje člověku ležícímu vedle mě červené ovoce. Jako by to už kdysi říkali i mně. A popíjet kolu — jenže už nevím, místo čeho. Snad proti dávení. Já se mám dobře, říká sestra, ten smíšek. Smíškovství jako profesionální ctnost. Dokonce se umí klokotavě chechtat. A nezastaví se, lítá sem a tam jak vítr v bedně. Kolik toho dovede a vzorně udělá — v normální pracovní době!

Vítr rozrazil dveře na terasu, tím se zapnulo to kvílení. Za ty ne-dbale zavřené dveře můžu já, ale o tom pomlčím. Byla to moje blbost. Dokonce si pamatuju na to gesto, které bylo gestem ne-vykonaným.

STŘEDA 2. BŘEZNA 2016

Rád bych věřil, že když takhle svítí slunce, nemůže se přihodit nic zlého. Zlé prostě nemá šanci. Škoda, že je to hovadina. Při psaní div neusnu, přestože jsem spal snad sedm hodin. Hodně jsem se na posteli naobracel a bolelo mě stehno. Jako bych

nespal sám. No ovšem! Teď už nikdy nebudu sám. I. je pořád se mnou. Pořád přepisuji na věčně.

Slušelo by se spát, je půl 1. Z těchhle sešitů přece jenom bude kniha. Kde jsem o tom psal? Dopisy nakladateli? Vždyť je to fuk. Začínám přepisovat do počítače, co už mám hotové. Někde se to musí uzavřít, a pochopitelně psát dál. Docela dobrou poslední větou by bylo, že pořád přepisuji na věčně.

Doslov

„N

PÉTER
ESTERHÁZY

Deník se sl. Inivkou

Z maďarského originálu *Hasnyálmirigynapló*,
vydaného nakladatelstvím Magvető
v Budapešti roku 2016,
přeložil Robert Svoboda

Jazyková redakce Blanka Svadbová
Korektura Markéta Hofmeisterová
Grafická úprava Eva-Marie Engström
Vytiskl PBTisk a. s.

Vydalo nakladatelství dybbuk (www.dybbuk.cz),
Jan Šavrda, Lamačova 840/18, Praha 5,
roku 2019 jako svou 325. publikaci

Vydání první

ISBN 978-80-7438-215-4